

ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้
ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์)
เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
สุประวีณ์ ทัดภูธร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ตุลาคม 2548

สุประวีณ์ ทัดภูธร. (2548). ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์

ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทย
เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์)
เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ :
อาจารย์ดร. พาสณา จุลรัตน์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยง
ความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทย
เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม
กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร ที่มีทักษะความ
เข้าใจในการอ่านภาษาไทยน้อยกว่าร้อยละ 60 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
จำนวน 20 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน กลุ่มทดลอง
ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้
ข้อมูลย้อนกลับ กลุ่มควบคุม ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์
ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบทดสอบ
ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ สถิติที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ
การทดสอบค่า t

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วย
การใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูล
ย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจไม่เพิ่มขึ้นหลังจากไม่ได้รับการสอน
ด้วยการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้
ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับมีทักษะในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นมากกว่า
นักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่
กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF USING SPIDER MAPPING TEACHING TECHNIQUE IN COMBINATION
WITH FEEDBACK ON THAI COMPREHENSION READING SKILL OF
PRATHOM SUKSA IV STUDENTS OF AOR-NGERN
(ORNHEMANUSORN) SCHOOL
IN KHET SAIMAI , BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
SUPRAWEE THUDPOOTHORN

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
October 2005

Suprawee Thudpoothorn. (2005). *The Effect Of Using Spider Mapping Teaching Technique In Combination With Feedback On Thai Comprehension Reading Skill Of Prathom Suksa IV Students of Aorngern (Ornhemanusorn) School In Khet Saimai ,Bangkok* . Master's Project, M.Ed. (Educational Psychology).
Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Inst.
Dr. Pasana Chularul

The purposes of this experimental research were to study the effect of using spider mapping teaching technique in combination with feedback on Thai comprehension reading skill of prathom suksa IV students of *Aorngern (Ornhemanusorn)* School in Khet Saimai , Bangkok in academic year 2005. The 20 subjects were selected from Department of Curriculum and Instruction Development, from student whose Thai comprehension reading were lower than 60 percents of Educational Technique Department of Educational Ministry criteria. Then they were randomly divided into experimental group and control group. Each group was consisted of 10 students. The experimental group was exposed to use spider mapping teaching technique in combination with feedback on Thai comprehension reading skill and control group was not exposed to use spider mapping teaching technique in combination with feedback. The data was analyzed by t – test .

The results were as follows :

- 1.The Thai comprehension reading of the students exposed to use spider mapping teaching technique in combination with feedback was significantly increased than before the experiment at .01 level.

- 2.The Thai comprehension reading of the students was not exposed to use spider mapping teaching technique in combination with feedback was no significantly increased than before the experiment .

3. The Thai comprehension reading of the students exposed to use spider mapping teaching technique in combination with feedback was significantly increased than those students not exposed to use spider mapping teaching technique in combination with feedback at .01 level.

ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้
ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อุนสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์

ของ

สุประวีณ์ ทัดภูธร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ตุลาคม 2548

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย
รูปแบบมุมควมคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ของ
สุประวิทย์ ทัดภูธร ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(อาจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์ เวนนี กริทอง)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ เวนนี กริทอง)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีข้า)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ฐุชาติ)

วันที่ 12 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2548

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์ดร.พาสนา จุลรัตน์ อาจารย์ที่
ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ทศพร มณีศรีขำ ที่กรุณาให้
คำปรึกษา ตลอดจนข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบ
ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอย
เลื่อมแสง และอาจารย์เอื้อมพร มีภูเพ็ญ อาจารย์สอนวิชาภาษาไทยโรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม
อนุสรณ์) ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ใหญ่โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) อาจารย์ประภา ศิริสมบัติ
อาจารย์ใหญ่โรงเรียนพรพระวังประสิทธิ์ อาจารย์ทิพย์วรรณ ดิยมาศ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่โรงเรียน
ออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) อาจารย์วีระชาติ บุญเสริมสุข ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่โรงเรียนพรพระวัง
ประสิทธิ์ อาจารย์ธนกร เมตตาห่ม ซึ่งทุกท่านได้ให้คำปรึกษา และให้ความร่วมมือในการรวบรวม
ข้อมูลต่าง ๆ เป็นอย่างดียิ่ง

ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) ทุกคนที่ให้
ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ประสิทธิ์
ประสาทความรู้ และเป็นแม่แบบที่ดีในการทำงานและการดำเนินชีวิต ตลอดจนให้ความกรุณาต่อ
ผู้วิจัยเสมอมา

ขอขอบพระคุณพี่น้องร่วมรุ่นจิตวิทยาการศึกษา รุ่น กลุ่มวันจันทร์-พฤหัสบดี ปี 2546 ทุกคน
ที่ได้ร่วมเรียน ร่วมเล่น ร่วมทุกข์ ร่วมสุขให้ทั้งความสนุกสนาน ความรู้ คำแนะนำ กำลังใจ ให้ความ
ประทับใจ และให้ความช่วยเหลือต่อผู้วิจัยเสมอมา

ขอขอบพระคุณอาจารย์เอื้อมพร มีภูเพ็ญ อาจารย์วรลักษณ์ ประทุมทิพย์ อาจารย์
สุนน นราเดชภูษิต และคุณธีระทัศน์ วงษ์ลิขิตเลิศ ที่ให้กำลังใจและช่วยเหลือผู้วิจัยเป็นอย่างดีใน
ระหว่างการเรียนรู้และการทำวิจัย และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ผู้วิจัยมิได้เอ่ยนามได้หมด ที่ให้ความ
ช่วยเหลือ และให้ความเมตตาอย่างสูงต่อผู้วิจัยตลอดมาอย่างดียิ่ง

สุดท้ายนี้สิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อคุณแม่นันท์ และคุณแม่วีระ
ทัดภูธร ผู้ให้ความรัก ความเมตตา ความห่วงใย และให้อภัยในทุกสิ่งทุกอย่างต่อลูกอย่างหาสิ่งใดมา
เปรียบได้ และขอขอบพระคุณคุณคุณป้ามะลิดา พิมพ์พลดิษฐ์ ที่ให้กำลังใจ ความห่วงใยที่มีต่อหลานสาว
เสมอมา ขอบใจน้องชายและน้องสาวที่ให้กำลังใจมาโดยตลอด

ขอให้สารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความภาคภูมิใจต่อการมีส่วนร่วมของผู้มีพระคุณ
ทุกท่าน โดยผู้วิจัยจักพึงรำลึกถึงสิ่งดี ๆ เช่นนี้ ที่ได้รับจากทุกท่านตลอดไป

สุประวีณ์ ทัดภูธร

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	6
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	6
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
	กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	9
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	9
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนโดยการสร้าง	
	ผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย.....	10
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยง	
	ความสัมพันธ์ความหมาย.....	10
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยง	
	ความสัมพันธ์ความหมาย.....	18
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	20
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	20
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	26
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านภาษาไทย.....	30
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านภาษาไทย.....	30
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านภาษาไทย.....	51
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	55
	การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	55
	ประชากร.....	55

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	55
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	55
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	57
วิธีดำเนินการทดลอง.....	58
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	65
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	65
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	65
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	65
ประชากร.....	65
กลุ่มตัวอย่าง.....	66
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	66
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	66
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	67
อภิปรายผล.....	68
ข้อเสนอแนะ.....	72
บรรณานุกรม.....	73

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก.....	83
ภาคผนวก ก.....	84
ภาคผนวก ข.....	114
ภาคผนวก ค.....	147
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	152

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomize Control Group Pretest – Posttest Design.....	58
2	เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความ สัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	62
3	เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความ สัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	63
4	เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย รูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้รับ การใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย รูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	64
5	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้าง ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ...	142
6	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ ของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดย การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับ การให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	143
7	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ ของกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยง ความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยง ความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	144

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
8 แสดงความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบ ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ จำนวน 30 ข้อ.....	145
9 แสดงวัน และเวลาในการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	146

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงผังโยงความสัมพันธ์คำศัพท์ (The Spider Map : คำศัพท์).....	15
2 แสดงผังโยงความสัมพันธ์การเรียงลำดับเหตุการณ์ (The Spider Map . Sequence).....	16
3 แสดงผังโยงความสัมพันธ์การบอกใจความสำคัญ (The Spider Map : Main Ideas and Details).....	17

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างให้บุคลิกภาพของคนไทยมีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและทางวิทยาการ ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาประกอบอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้ระบุความสำคัญของการจัดหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมุ่งเน้นทักษะทั้งสี่ ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน และรวมถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ และใช้ภาษาแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตและปัญหาสังคม รวมทั้งใช้ภาษาทำความเข้าใจเรื่องราว ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ของผู้อื่น ด้วยการอ่าน ด้วยการฟัง ด้วยการดู เน้นการสอนภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง การอ่านและการฟัง เป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราว ความรู้และประสบการณ์ ส่วนการพูดและการเขียนเป็นทักษะของการแสดงออกทางด้านความรู้สึก นึกคิด ความรู้และประสบการณ์ (วารสารวิชาการ, 2546 : 28)

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยอันประกอบไปด้วย ทักษะทางภาษาด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในปัจจุบันทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง (ชุติมา สัจจานนท์, 2523 : 58) ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากสังคมในปัจจุบันที่วิทยาการ เทคโนโลยี และความคิดต่าง ๆ ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว และมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ มนุษย์จำเป็นจะต้องปรับตัวให้ทันกับความเจริญและการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การปรับตัววิธีการหนึ่ง คือ การทันต่อเหตุการณ์ข่าวสารที่สื่อมวลชนเผยแพร่ต่อมนุษย์หนังสือเป็นส่วนหนึ่งของระบบสื่อสารมวลชนที่มีคุณค่ามหาศาลที่จะช่วยให้มนุษย์เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น เข้าใจสังคมและสิ่งแวดล้อมได้อย่างถูกต้อง สามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของสังคม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ประทีน มหาวรรณ, 2530 : 1) ซึ่งวิธีที่ดีที่สุดและสะดวกที่สุดในการแสวงหาความรู้จากหนังสือคือ การอ่าน การอ่านจึงเปรียบเสมือนกุญแจสำคัญสำหรับหาความรู้ที่มีอยู่มากมาย ในโลก (ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์,

2525 : 16) การอ่านเป็นกุญแจอันวิเศษที่จะไขไปสู่ความกระจ่าง ๆ ในปัญหามานานาประการ (กิตยวดี บุญชื้อ. 2520 : 88)

ความเข้าใจนับเป็นสิ่งสำคัญในการอ่าน สนิท ตั้งทวี (2529 : 104) กล่าวว่า "ผู้ที่อ่านได้รวดเร็วและสามารถจับใจความของข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านได้นั้น ย่อมให้คุณประโยชน์อย่างยิ่งในการแสวงหาความรู้ในเวลาจำกัด โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนจึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษ"

ปัจจุบันปัญหาที่สำคัญในการอ่านคือ นักเรียนขาดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่องไม่ได้ จุดสำคัญที่อ่านหรือเรียนไปแล้วไม่ได้ ในการเรียนวิชาต่าง ๆ นักเรียนต้องอ่านเนื้อหา คำสั่ง และโจทย์ ปัญหาจากหนังสือ แบบเรียน แบบฝึกหัด ตำราต่าง ๆ ถ้าไม่เข้าใจก็จะทำให้การเรียนไม่ได้ผล ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ทั้งในส่วนตัวผู้เรียนเอง และประเทศชาติ นักเรียนในชั้นประถมศึกษาสอบตกซ้ำชั้น สาเหตุหนึ่งมาจาก นักเรียนมีปัญหาในการอ่าน (รัตนาศิริพานิช. 2522 : 56) ปัญหาสำคัญในการสอนอ่านก็คือ นักเรียนขาดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน หรือเข้าใจได้ช้า จับใจความของเรื่องไม่ได้ ตีความไม่เป็น ซึ่งจะเป็นปัญหาในการตีโจทย์เลข และวิชาอื่น ๆ ต่อไป (สมชัย วุฒิปรีชา. 2531 : 6)

อย่างไรก็ตามถึงแม้ครูผู้สอนจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามคู่มือครู หรือกำหนดการสอนทุกประการ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจนัก ทั้งนี้เพราะการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยมีจุดอ่อนอยู่มาก เช่น นักเรียนยังไม่สามารถใช้ภาษาได้ดี ไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ ตามประมวลคำศัพท์ในแต่ละระดับชั้น ไม่สามารถตอบคำถามประเภทความคิดได้ ขาดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน นั่นคือนักเรียนมีความสามารถในการอ่านต่ำ (บันลือ พุกกะวัน. 2523 : 7) และความคิดดังกล่าวนี้สอดคล้องกับความเห็นของ พิมพ์พร อุทัยเลิศ (2526 : 16) ที่ว่าการสอนอ่านในชั้นประถมศึกษามีจุดอ่อนคือ ครูเน้นการอ่านออกเสียงมากที่สุด เพราะเป็นการง่ายที่จะวัดว่าเด็กอ่านคำได้ถูกต้องหรือไม่ หรืออ่านได้คล่องแคล่วเพียงไร ดังนั้นนักเรียนส่วนมากจึงสนใจอ่านออกเสียงให้ดัง ให้ถูกต้อง มากกว่าการฝึกให้รู้จักการอ่านจับใจความของเรื่อง และตีความหมายของเรื่องที่อ่าน

จากการที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์สอนนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 1 (ป.1, 2, 3) โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร เป็นระยะเวลาประมาณ 2 ปี และได้สอนนักเรียนในวิชาภาษาไทย และวิชาคณิตศาสตร์ จากประสบการณ์การทำงาน ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ในการสอนวิชาภาษาไทย นักเรียนสามารถที่จะอ่านได้ถูกต้อง แต่เมื่อให้สรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านนักเรียนสรุปไม่ได้ อ่านแล้วเล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้ อ่านแล้วไม่สามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง และผู้วิจัยยังได้สังเกตนักเรียนขณะที่เรียนวิชาอื่นๆ ที่ไม่ใช่วิชาภาษาไทย ก็จะมีปัญหา

คล้ายกันคือ นักเรียนอ่านเนื้อหาที่เรียนแล้วตอบคำถามไม่ได้ เล่าเรื่องจากการอ่านไม่ได้ สรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านไม่ถูกต้อง ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อปัญหาที่พบไปพูดคุยกับเพื่อนอาจารย์ด้วยกันอีกหลายคน ทุกคนก็จะพูดถึงปัญหาที่ว่า เหมือนกันกับที่ผู้วิจัยมีปัญหายุ่ง

ดังนั้นผู้วิจัยได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้น โดยการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามปลายเปิดจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 จำนวน 252 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 123 คน และนักเรียนหญิง 129 คน โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดจำนวน 2 ข้อ ผลการสำรวจมีรายละเอียดดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ถามว่า “ขณะนี้ที่นักเรียนเรียนอยู่นี้ คิดว่ามีปัญหาหรือไม่ ถ้ามีคือปัญหาใด” ผลการสำรวจพบว่า นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 86 คน มีปัญหาด้านการเรียน จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 58.14 โดยแบ่งออกเป็นปัญหาด้านการอ่านภาษาไทย จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ปัญหาด้านการพูด จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ปัญหาด้านการเขียนภาษาไทย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 18.00 และปัญหาด้านการฟัง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 12.00 นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 75 คน มีปัญหาด้านการเรียน จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 80.00 โดยแบ่งออกเป็นปัญหาด้านการอ่านภาษาไทย จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ปัญหาด้านการเขียนภาษาไทย จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ปัญหาด้านการพูด จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 ปัญหาด้านการฟัง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 และนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 91 คน มีปัญหาด้านการเรียน จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 86.81 โดยแบ่งออกเป็นปัญหาด้านการอ่านภาษาไทย จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 82.28 ปัญหาด้านการเขียนภาษาไทย จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.86 ปัญหาด้านการฟัง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.06 ปัญหาด้านการพูด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.80

คำถามข้อที่ 2 ถามว่า “นักเรียนมีวิธีแก้ปัญหายังไงบ้าง” ซึ่งการสำรวจ นักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 50 คน พบว่า นักเรียนถามคุณครู 20 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ตั้งใจเรียนเพิ่มมากขึ้น จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 26.00 อ่านหนังสือมากขึ้น จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 22.00 ทบทวนบทเรียนที่บ้าน จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 12.00 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 60 คน พบว่า นักเรียนตั้งใจเรียนเพิ่มมากขึ้น จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 48.33 ถามคุณครู จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 อ่านหนังสือทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 11.67 เรียนพิเศษ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33 ถามพ่อแม่ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ไม่ตอบ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 79 คน พบว่า อ่านหนังสือทบทวนบทเรียน จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 50.63 ตั้งใจเรียนเพิ่มมากขึ้น จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 17.72 ถามคุณครู จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 12.66 เรียนพิเศษ จำนวน 7 คน

คิดเป็นร้อยละ 8.86 ตามผู้ปกครอง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 6.33 อ่านหนังสือในห้องสมุด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.80

จากผลการสำรวจแบบสอบถามปลายเปิดดังกล่าวข้างต้น พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาการเรียนด้านทักษะการอ่านมากที่สุด คือร้อยละ 86.81 รองลงมาคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คือร้อยละ 80.00 ดังที่ สนิท สัตโยภาส (2542: 93-94) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญและอำนวยความสะดวกอย่างมากมาย ได้แก่ การอ่านช่วยให้ผู้อ่านได้รับความรู้ การอ่านช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตและยกระดับสติปัญญาให้สูงขึ้น การอ่านเป็นเครื่องมือของการศึกษา เพราะไม่ว่านักเรียน นักศึกษาจะเรียนวิชาใดล้วนแต่ต้องอาศัยการอ่าน การอ่านช่วยให้มีความก้าวหน้าในอาชีพ การอ่านช่วยให้ปรับปรุงบุคลิกภาพได้ การอ่านช่วยแก้ปัญหาในใจได้ การอ่านทำให้เกิดความจรรโลงใจ ได้รับความเพลิดเพลิน การอ่านช่วยให้เราใช้เวลาว่างอย่างมีคุณค่า ด้วยความสำคัญและประโยชน์ของการอ่านดังกล่าวจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่เราจะได้ฝึกตนให้มีทักษะการอ่าน และมีนิสัยรักการอ่าน ชอบการใฝ่หาความรู้ และหมั่นติดตามความเคลื่อนไหว ความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ด้วยการอ่านอยู่เสมอ เพื่อจะได้นำองค์ความรู้ ที่ได้จากการอ่านมาช่วยพัฒนาชีวิตแห่งตนและสังคมส่วนรวมให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ มีหลายวิธีในการนำมาใช้ เช่น การสอนแบบ 5 ขั้น (SQ3R) วิธีการสอนแบบนำ (Directed Reading Activity -DRA) การเสริมแรง การชี้แนะ การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการให้ข้อมูลย้อนกลับ การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย เป็นต้น แต่ในที่นี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย เนื่องจากเทคนิคดังกล่าวสามารถพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน พัฒนาความเข้าใจและความเชื่อมั่นในตนเองและในตัวเองผู้เรียนเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งเหมาะสำหรับผู้สอนและผู้เรียน ช่วยขยายและทำความคิดและความเข้าใจให้ชัดเจน และจัดลำดับก่อนหลัง เพื่อพัฒนาความเข้าใจโดยผ่านการใช้แผนที่ (Map) หรือการสร้างผังโยงความสัมพันธ์รูปแบบต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้เห็นภาพรวมทั้งหมดของการอ่าน และเห็นความสัมพันธ์ของการคิดรวบยอดต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเข้าใจได้มากยิ่งขึ้น ตลอดจนสามารถจดจำได้ง่าย (สมศักดิ์ สีนุเวชญ์, 2542 : 61) การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายนั้นเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิดหลักและความคิดย่อย ๆ ในเรื่องที่อ่านได้ ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ตรงตามเจตนาของผู้เขียน และแก้ปัญหาทางการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียน (Flood; & Lapp, 1988 : 780)

ในการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายนั้นมีหลายรูปแบบด้วยกัน เช่น การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุม การสร้างผังโยง

ความสัมพันธ์ความหมายรูปชั้นบันได การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายแสดงการเปรียบเทียบ การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายแบบผสมผสาน ฯลฯ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยเลือกใช้การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อใช้พัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ ทั้งนี้เพราะการใช้เทคนิคควบคู่กันทำให้เกิดผลดีมีประสิทธิภาพมากกว่าใช้เทคนิคเดียว ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 151) กล่าวว่า การใช้เทคนิคหลายเทคนิคควบคู่กันในการปรับพฤติกรรมทำให้บรรลุพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้เร็วขึ้น ซึ่งเทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม มีความเหมาะสมกับการอ่านที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ได้ใจความสำคัญ (Main Idea) และแสดงรายละเอียดสนับสนุน (Supporting Details) และยังสามารถนำแผนผังรูปแมงมุมมาใช้ในการเรียงลำดับเหตุการณ์ ใช้ในการบอกความหมายของคำศัพท์ และความหมายตรงกันข้ามหรือประมวลคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ที่กำหนดให้ (Schmidt.1986 : 112 - 177) และในการสอนอ่านที่ดีนั้น ผู้สอนควรจะใช้จิตวิทยาในการสอนอ่านซึ่งมีหลักสำคัญที่ควรยึด 3 ประการ คือ การเสริมแรง (Reinforcement) การหยั่งเห็น (Insight) และทฤษฎีพัฒนาการของเพียเจต์ (นฤมล กังวาลไกล. 2534 : 2 ; อ้างอิงจาก Carroll. 1964) โดยผู้วิจัยเลือกใช้การเสริมแรงเพื่อนำมาพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ และในการพัฒนาพฤติกรรมใด ๆ ก็ตามถ้าหากต้องการให้การพัฒนานั้น ๆ มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นควรควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2539 : 33)

การเสริมแรงทางบวกมีด้วยกันหลายวิธี เช่น การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ การวางเงื่อนไข การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร การใช้หลักฟรีแมค เป็นต้น (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2539 : 172 - 173) แต่ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งเป็นวิธีการที่ครูแจ้งให้นักเรียนทราบผลของการเรียนรู้และการทำแบบฝึกหัด โดยการให้คะแนนทั้งบอกให้ทราบถึงข้อบกพร่องและวิธีแก้ไขที่ถูกต้อง ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 77 - 78) กล่าวว่า การให้ข้อมูลแสดงผลการกระทำจะช่วยให้นักเรียนทราบผลการกระทำของตนเองและนักเรียนยังได้ทราบผลของความก้าวหน้าของตนเองอีกด้วย การทราบว่าคุณสมบัติของตนเองก้าวหน้าจะช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่าตนเอง ใกล้จุดหมายปลายทางแล้ว หรือมีข้อบกพร่องใดจะแก้ไขได้ทันที่ ซึ่งสอดคล้องกับ แคซดิน (Kazdin. 1984 : 104 - 105) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการกระทำที่บุคคลรู้ผลการกระทำของตนเองรวมทั้งความก้าวหน้าที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจจะสามารถเสริมแรงตนเองได้ นอกจากนี้ อรรถา ก้อง (2535 : 8) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีและแบบล่าช้าที่มีต่อความสามารถในการแต่งประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการทำให้นักเรียนทราบผลการกระทำ

หรือ ความก้าวหน้าของตนเอง อันเป็นแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องและเป็นแรงจูงใจในการกระทำครั้งต่อไปให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอเนกเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้านี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนในการนำเทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับไปใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีทักษะความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยน้อยต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีทักษะความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยน้อยกว่าร้อยละ 60 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 20 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ที่มีทักษะความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย น้อยกว่าร้อยละ 60 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 20 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

3.2 ตัวแปรตาม คือ ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่สามารถเข้าใจข้อความ และเรื่องที่อ่านโดยจับใจความ สรุปสาระสำคัญของข้อความ และเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

2. เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม หมายถึง วิธีการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยให้นักเรียนใช้เส้นรูปแมงมุมแสดงความพันธ์ระหว่างความคิดหลักกับประเด็นต่าง ๆ แสดงความสัมพันธ์ของคำ ๆ หนึ่ง กับคำอื่น ๆ และแสดงการลำดับความสัมพันธ์ของเรื่องที่อ่าน เพื่อแสดงถึงความเข้าใจที่ได้รับจากการอ่าน โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นตอนการสอนอ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน และสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวเรื่องเพื่อกระตุ้น ความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน เป็นขั้นการอ่านโดยผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่าน และให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อ โดยเขียนลงในผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมที่ผู้วิจัยแจกให้ ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป เป็นขั้นหลังการอ่านโดยผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเนื้อเรื่องจากในผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม หลังจากนั้นให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายชั่วโมง

3. การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง วิธีการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับถึงผลการกระทำของตนเอง แนวทางแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน หลังจากทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยถูกต้อง

4. เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง วิธีการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจในวิชาภาษาไทย เพื่อให้นักเรียนทราบผลการผลการเรียนรู้เป็นรายบุคคล ด้วยการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย โดยให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับผลการกระทำ ความก้าวหน้า และข้อบกพร่องทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจแก่นักเรียน ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นตอนการสอนอ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน และสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวเรื่องเพื่อกระตุ้น ความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

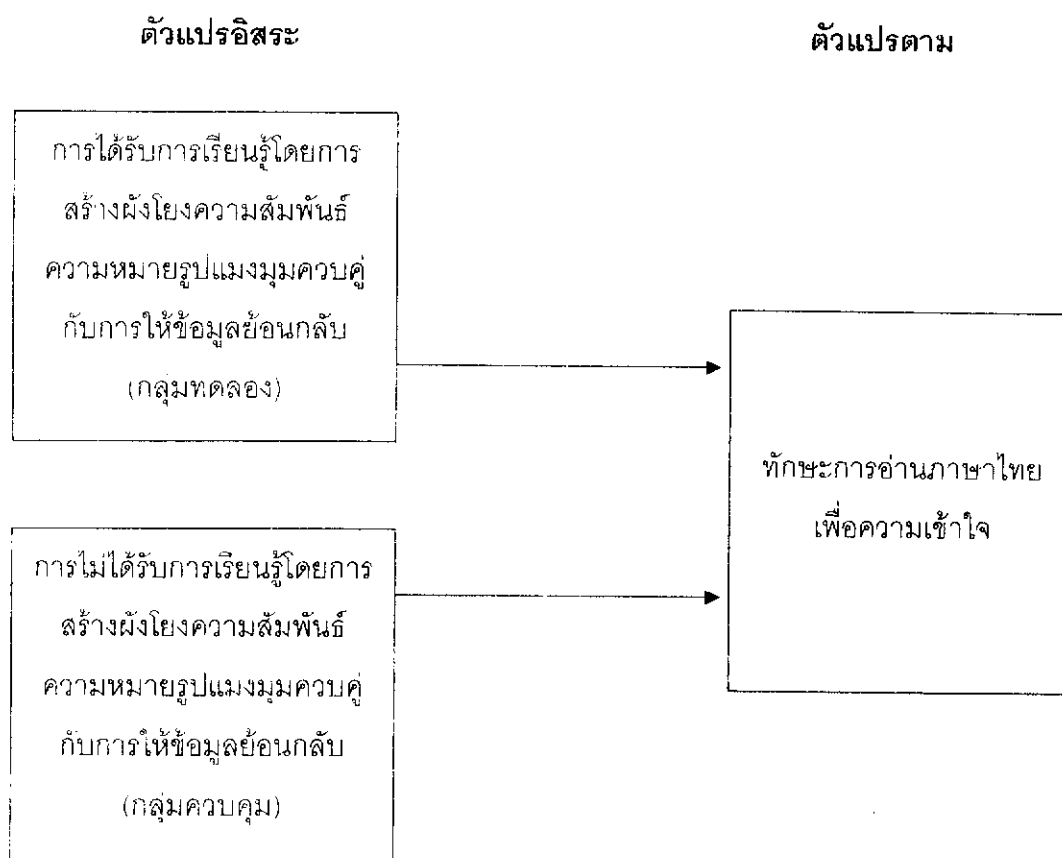
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน เป็นขั้นการอ่านโดยผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่าน และให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อ โดยเขียนลงในผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมที่ผู้วิจัยแจกให้ แล้วผู้วิจัยแจกแบบฝึกหัดให้นักเรียนทำ ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนลงในกระดาษคำตอบ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยผู้วิจัยแจ้งผลให้นักเรียนทราบหลังจากทำแบบฝึกหัด เรื่องทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

5. กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ จำนวน 10 คน

6. กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับจำนวน 10 คน

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
2. นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นหลังจากไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์
 ความหมาย
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย
 2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
 3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านภาษาไทย
 - 3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านภาษาไทย
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านภาษาไทย
-
1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย
 - 1.1.1 ความหมายของการอ่านโดยสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย
เดวิดสัน (Davidson. 1982 : 52) กล่าวถึงการอ่านโดยสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย (Diagram หรือ Graphic) ว่า หมายถึง การสร้างความสัมพันธ์ของความคิดของผู้อ่านจากเนื้อเรื่อง โดยใช้เส้นแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจเรื่องที่อ่าน
 - สินาทรา สตาห์ล เกมเค และเบิร์ก (Sinatra, Stahl Gemake & Berg. 1984 : 22) ให้ความหมายว่า การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย (Mapping หรือ Webbing หรือ Network) เป็นรูปแบบการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้เส้นแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดหลักและประเด็นต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่าน
 - ชมิตต์ (Schmidt. 1986 : 113) กล่าวว่า การอ่านโดยใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย (Mapping) เป็นยุทธวิธีการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยให้ผู้อ่านทำผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย เพื่อแสดงถึงความเข้าใจที่ได้รับจากการอ่าน

ไฮม์ลิช และพิทเทลแมน (Heimlich & Pittelman. 1986 : 3) กล่าวว่า การอ่านโดยใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของใจความสำคัญหรือคำ ๆ หนึ่งกับคำอื่น

เดวิส และแมคเพอร์สัน (Davis & McPherson. 1989 : 232) กล่าวถึงการอ่านโดยใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายว่า เป็นรูปแบบการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ครูสามารถนำไปใช้ในการสอนอ่านให้กับนักเรียนได้ทั้งก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน ซึ่งผังโยงความสัมพันธ์ความหมายจะช่วยให้ผู้อ่านมองเห็นขั้นตอนและลำดับความสัมพันธ์ของเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี

ศิริรัตน์ นิละคุปต์ (2534 : 117) กล่าวถึงผังโยงความสัมพันธ์ความหมายว่า คือ การจดโน้ตเนื้อความจากสิ่งที่อ่านมาเขียนเป็นผังโยงความสัมพันธ์ความหมายจะทำให้นักเรียนคิดวิเคราะห์ ประเมินข้อมูลที่จะเติมและให้เหตุผลเชิงวิพากษ์ วิจาร์ณ นักเรียนจะต้องเรียบเรียง และจำแนกความคิดตามแบบการเขียนของผู้เขียน อาจกล่าวได้ว่า การเติมข้อมูลในผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย เป็นแบบฝึกหัดความคิดที่นักเรียนต้องใช้สติปัญญา ถ้านักเรียนสร้างความสัมพันธ์ความหมายได้ก็ถือว่าอ่านเข้าใจ

เลาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 31-32) กล่าวว่า การอ่านโดยใช้การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย หมายถึง ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายที่ผู้สอนใช้เพื่อช่วยผู้เรียนในการสอนอ่านจับใจความสำคัญของเรื่อง การลำดับเรื่อง การโยงความสำคัญของเรื่องที่สัมพันธ์ เช่น เป็นเหตุเป็นผลกัน เป็นปัญหาและแก้ปัญหานั้น การเปรียบเทียบความคล้ายคลึง ความแตกต่างของเรื่อง นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับการให้รายละเอียดของเรื่องอีกด้วย

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า รูปแบบการอ่านโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย เป็นการสอนอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง โดยการให้ผู้อ่านเขียนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายเพื่อแสดงให้เห็นถึงใจความสำคัญ และความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นต่าง ๆ ทำให้อ่านมองเห็นขั้นตอน และเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นลำดับไป ซึ่งส่งผลให้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้มากยิ่งขึ้น

1.1.2 ความสำคัญและประโยชน์ของการอ่านโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย

มอริส และสจิวต ดอร์ (Morris & Stewart – Dore. 1984 : 48) กล่าวว่า การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย ช่วยให้อ่านมองเห็นความสัมพันธ์ต่าง ๆ ในข้อความที่อ่าน สรุปโยงความสัมพันธ์จัดรวบรวมรายละเอียดต่าง ๆ เข้าเป็นกลุ่มตามหัวข้อ หรือประเภท และแยกแยะข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องได้ โดยจะต้องอ่านอย่างเป็นระบบ และมีขั้นตอน กล่าวคือ จะต้องศึกษาโครงสร้างของบทอ่านหาใจความสำคัญและลำดับความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง

อัลเวอร์แมน (Alvermann. 1986 : 210 - 211) กล่าวว่า การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ ความหมาย ช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นความสัมพันธ์และสรุปใจความสำคัญของเรื่องได้ เพราะผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย จะแสดงความสัมพันธ์ระหว่างใจความสำคัญกับใจความย่อย ๆ ในบทอ่านไว้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน

ฟลัด และแลปปี้ (Flood & Lapp. 1988 : 780) กล่าวว่า ผังโยงความสัมพันธ์ ความหมาย เป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิดหลักและความคิดย่อย ๆ ในเรื่องที่อ่านได้ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ตรงตามเจตนาของผู้เขียน และแก้ปัญหาทางการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนได้

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2535 : 48) กล่าวว่า การให้นักเรียนทำผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายจากการอ่านจะช่วยให้ นักเรียนสรุปความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น สนุก และไม่รู้เบื่อ

1.1.3 ข้อควรคำนึงในการอ่านโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย

ลินาตรา สตาห์ล เกเมค และเมอร์แกน (Sinatra, Stahl Gemake & Morgan. 1984 : 4) เสนอว่า นักเรียนจะทำผังโยงความสัมพันธ์ความหมายได้ดี หากผู้สอนชี้แนวทางเกี่ยวกับ ความหมายคำศัพท์ใหม่ ๆ ที่ปรากฏอยู่ในบทอ่านนั้น ๆ เสียก่อน

เดวิส และแมคเพอร์สัน (Davis & McPherson. 1989 : 232) เสนอแนวคิดว่าการให้นักเรียนทำผังโยงความสัมพันธ์ความหมายนั้น จะต้องคำนึงถึงความเหมาะสม ในด้านต่าง ๆ ด้วย เช่น วุฒิภาวะของผู้เรียน ในครั้งแรกของการสอนควรให้ผู้เรียนดูผังโยงความสัมพันธ์ความหมายที่ทำสำเร็จแล้วหลังจากที่ได้อ่านเรื่องนั้นจบ ผู้เรียนยังไม่ต้องลงมือทำเอง เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจวิธีการและองค์ประกอบของการทำผังโยงความสัมพันธ์ความหมายก่อนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายจึงควรนำมาใช้เป็นกิจกรรมหลังการอ่าน เพื่อเป็นการทบทวนความจำในสิ่งที่อ่าน

นอกจากนี้ เดวิดสัน (Davidson. 1982 : 52 - 56) ได้เสนอแนะว่า เมื่อผู้เรียนได้คุ้นเคยกับผังโยงความสัมพันธ์ความหมายมากขึ้นแล้ว จึงให้ลงมือทำเอง การให้ผู้เรียนทำผังโยงความสัมพันธ์ความหมายที่อ่านเองในครั้งแรก ๆ ผู้เรียนจะมีความรู้สึกไม่มั่นใจแต่ความรู้สึกเช่นนี้จะหมดไป ถ้าให้ผู้เรียนทำกิจกรรมนี้เป็นกลุ่ม เพราะผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน การมีปฏิสัมพันธ์กันเกี่ยวกับการทำผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและใช้กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล อันจะทำให้มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านดีขึ้น

ดังนั้น สิ่งที่ครูควรคำนึงในการสอนอ่านโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย จึงสรุปได้ดังนี้

1. ความยากง่ายของคำศัพท์ และการใช้ภาษา
2. ตัวผู้เรียน เช่น วุฒิภาวะ และประสบการณ์

3. วิธีการสอนควรคำนึงขั้นตอนที่ชัดเจนเสนอตัวอย่างด้วยความระมัดระวังตามลำดับจากง่ายไปสู่ยาก เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายและชัดเจน

4. การเสริมแรง จะช่วยให้ผู้เรียนสนุก พอใจ และมั่นใจมากขึ้น

จากทัศนศึกษาดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการสอนอ่าน เพื่อความเข้าใจโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายนั้น มีความสำคัญและมีประโยชน์โดยตรงต่อผู้อ่าน คือช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้เป็นอย่างดี และจะเป็นการตียิ่งขึ้นควรใช้รูปแบบการสอนควบคู่กับการเสริมแรงตามหลักการทางจิตวิทยาการเรียนการสอนด้วย

1.1.4 ลักษณะของการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย

การอ่านโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายนั้น นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านได้กล่าวถึงลักษณะของการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายไว้หลายประการ ดังนี้

มัวร์ และรีเดนซ์ (Moore & Readence, 1984 : 11 - 17) ได้ทำการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย และได้เสนอข้อสรุปไว้ดังต่อไปนี้

1. การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย มีส่วนช่วยในการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน

2. วุฒิภาวะของผู้เรียนมีผลต่อประสิทธิภาพการอ่านโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย ซึ่งจะให้ประโยชน์ต่อผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาได้ดีที่สุด ส่วนในระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษาจะให้ผลรองลงมา

3. การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายหลังการอ่านให้ผลต่อผู้เรียนดีกว่าการใช้ก่อนการอ่าน เพราะผู้เรียนจะเกิดการตื่นตัว และใช้ความคิดเพื่อสรุปเนื้อความแล้วแสดงเป็นผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย

4. ครูผู้สอนที่ใช้รูปแบบการสอนอ่านโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายจะมีการเตรียมตัวและมั่นใจในบทเรียนมากกว่าปกติ

มอร์ริส และสจิวต ดอร์ (Morris & Stewart – Dore, 1984 : 55) กล่าวถึงลักษณะของการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายไว้หลายประการ คือ

1. การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย เป็นการจัดเรียงคำสำคัญ (Key Words) ซึ่งแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของเหตุการณ์และแนวคิดในบทอ่าน ดังนั้นจุดมุ่งหมายของการทำผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย คือ เพื่อแสดงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ และแนวคิดในเรื่องที่อ่าน

2. การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย สามารถใช้เพื่อเสนอบทเรียน สรุปบทเรียน หรือ ทบทวนบทเรียนก็ได้

3. การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการจัดระบบความ

คิดต่าง ๆ ในเรื่อง และเห็นความสัมพันธ์ของความคิดเหล่านั้น โดยจะนำแนวความคิดต่าง ๆ มาจำแนกแล้วจัดเข้าเป็นกลุ่มตามหัวข้อ

4. การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย สอนให้ผู้เรียนคิดอย่างมีระบบ

5. การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย ช่วยให้การเรียนการสอนของครูและนักเรียนเป็นไปอย่างมีจุดหมาย

จะเห็นว่าเทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายมีลักษณะเด่น ๆ หลายประการ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงข้างต้น ซึ่งลักษณะเด่น ๆ เหล่านี้ สามารถสรุปได้ว่า เป็นรูปแบบการสอนเพื่อจับใจความ และสอนคำศัพท์ที่มีประสิทธิภาพ พัฒนาความคิด เหตุผล และการทำงานที่เป็นระบบ มีขั้นตอน ช่วยให้ผู้อ่านประสบผลสำเร็จในการอ่าน ทำให้สามารถจดจำเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ซึ่งได้แก่ ความสำคัญ รายละเอียดของเรื่อง และลำดับเหตุการณ์ สามารถจับประเด็นจากเรื่องที่อ่านได้อย่างดี

1.1.5 รูปแบบการสอนอ่านโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย

รูปแบบการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายจากการอ่านนั้น ผู้อ่านสามารถทำได้หลายรูปแบบด้วยกัน ซึ่งผู้สอนควรศึกษารูปแบบต่าง ๆ ให้เข้าใจชัดเจนเสียก่อนและเพื่อให้ผู้อ่านมองเห็นแนวทางและทำผังโยงความสัมพันธ์ความหมายจากการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งนักการศึกษาได้กล่าวถึงรูปแบบของผังโยงความสัมพันธ์ความหมายไว้ดังต่อไปนี้

ชมิตท์ (Schmidt, 1986 : 112 - 117) ได้จำแนกรูปแบบของผังโยงความสัมพันธ์ความหมายตามลักษณะโครงสร้างของบทอ่านหรืออนุเจตเป็น 5 แบบ คือ

1. ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม (Spider Map)
2. ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปขั้นบันได (Descending Ladder or Time Ladder Map)
3. ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายแสดงการเปรียบเทียบหรือความตรงข้าม (Comparison / Contrast Overlay Map)
4. ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายแสดงเหตุ – ผล (Cause / Effect)
5. ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายแบบผสมผสาน (Combined Maps)

ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายมีหลายประเภทดังกล่าวข้างต้น แต่ในที่นี้ผู้สอนสนใจที่จะใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ เนื่องจากรูปแบบแมงมุมสามารถพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ทั้ง 3 ด้าน คือ บอกความหมายคำศัพท์ เรียงลำดับเหตุการณ์ และบอกความสำคัญของเนื้อเรื่องที่อ่านได้ ทั้งนี้ผู้สอนสามารถที่จะปรับเปลี่ยนรูปแบบแมงมุมให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการอ่าน เช่น

ในเวลากลางวันคืนนี้ดีหน่อย ไม่มีแมลงรบกวน ยุงก็ไม่มี แต่มาเสียดตรงที่อากาศหนาว หนาวเอามาก ๆ ชนิดว่าเวลานอนต้องปิดประตูหน้าต่างหมดทุกบานเพื่อไม่ให้ลมหนาวแทรกผ่านเข้ามา เท่านี้ยังไม่พอ จะต้องสวมเสื้อกันหนาวด้วย อากาศหนาวอย่างนี้เพื่อนผมที่มาเที่ยวด้วยกันบอกว่าดีเหมือนกันจะได้ไม่ต้องอาบน้ำ นอนก็สบาย ไม่ต้องเปิดแอร์

ภาพประกอบ 1 แสดงผังโยงความสัมพันธ์คำศัพท์ (The Spider Map : คำศัพท์)

จากภาพประกอบ 1 เป็นการแสดงความหมายคำศัพท์ โดยครูทำการสอนโดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง และครูบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบจากเรื่องที่อ่าน โดยให้นักเรียนบอกความหมายคำศัพท์ภาษาไทย และบอกความหมายของคำที่มีความหมายตรงกันข้าม หลังจากนั้นให้นักเรียนนำคำศัพท์ภาษาไทยที่ตรงกันข้ามไปเขียนที่ขาของแมงมุมในตำแหน่งตรงกันข้ามกัน นอกจากนี้ยังสามารถใช้แผนผังรูปแมงมุมในการเรียงลำดับเหตุการณ์ได้เช่น

โลกสีเขียว คือ โลกที่มีแต่ความเขียวขจีไปด้วยต้นไม้ เมื่อก่อนทุก ๆ คน ช่วยกันปลูกต้นไม้ แล้วก็รักต้นไม้ แต่ปัจจุบันนี้ต่างจากเมื่อก่อน เพราะต้นไม้ลดหายไปเรื่อย ๆ ไม่มีคนช่วยกันปลูก มีแต่คนช่วยกันทำลาย ถ้าเกิดไม่มีต้นไม้แล้วจะเกิดอะไรขึ้น พวกคุณรู้หรือเปล่า ก็เกิดสิ่งที่ไม่คาดคิด คือ อากาศจะเต็มไปด้วยมลพิษ อากาศก็จะเสีย จนไม่มีอากาศหายใจกันและผลเสียอื่น ๆ ก็จะตามมาอีกมากมาย พวกเราเห็นผลเสียที่ไม่มีต้นไม้แล้ว จึงขอให้ทุกคนหันมารักโลกของเรากันเถอะ

ภาพประกอบ 2 แสดงผังโยงความสัมพันธ์การเรียงลำดับเหตุการณ์ (The Spider Map : Sequence)

จากภาพประกอบ 2 เป็นผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย บรรยายลำดับเหตุการณ์โดยครูให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง และครูบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบเรื่องที่นักเรียนอ่าน และให้นักเรียนตัดสินใจนำสิ่งที่นักเรียนอ่านและเขียนลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังไว้ที่ขาแมงมุม ซึ่งสามารถออกแบบได้หลายแบบให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และยังมีการใช้รูปแบบแมงมุมเพื่อบอกใจความสำคัญของเรื่อง เช่น

ระบบนิเวศป่าชายเลน คือ ป่าที่เป็นรอยต่อระหว่างน้ำจืดกับน้ำเค็ม หน้าที่ของป่าชายเลน คือ พักสารพิษที่แพร่ลงสู่ทะเล มีต้นไม้ที่มีค่าทางเศรษฐกิจบ้าง แต่ที่เป็นหัวใจของป่าชายเลน คือ เป็นแหล่งที่อยู่ของสัตว์น้ำที่ยังอ่อน และเป็นแหล่งอาหาร ที่หลบภัย มีบางคนทำลายป่าชายเลน เพื่อประโยชน์ส่วนตัว

ภาพประกอบ 3 แสดงผังโยงความสัมพันธ์การบอกใจความสำคัญ (The Spider Map : Main Ideas and Details)

จากภาพประกอบ 3 ได้เสนอให้เห็นถึงรายละเอียดที่สนับสนุนเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่อง โดยใจความสำคัญจะอยู่ภายใน ซึ่งก่อนที่นักเรียนจะสามารถสรุปใจความสำคัญได้นั้น ครูจะต้องบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่าน และจะต้องบอกเกี่ยวกับรายละเอียดย่อยก่อนว่ากล่าวถึงสิ่งใดบ้าง หลังจากนั้นให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรนำไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดบ้างที่แผนผังรูปแมงมุม

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า การเลือกใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายต่าง ๆ นั้น จำเป็นที่ผู้สอนจะต้องเลือกเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหา และจุดมุ่งหมายในการอ่านเพื่อให้การอ่านนั้น บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ เนื่องจากรูปแบบใยแมงมุมสามารถพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจทั้ง 3 ด้าน คือ บอกความหมายของศัพท์ เรียงลำดับเหตุการณ์ และบอกใจความสำคัญของเนื้อเรื่องที่อ่านได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้รูปแบบการสอน ดังกล่าวเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนโรงเรียน ออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) ให้มากยิ่งขึ้นสืบไป

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

สิราทรา และสตาห์ล-เกเมเค (Sinatra & Stahl-Gemake. 1982 : 22 - 28) ได้ทำการวิจัยโดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พิการทางกาย อายุเฉลี่ย 10 ปี 5 เดือน จำนวน 27 คน โดยวิธีสอนแบบสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายก่อนการอ่านและการอภิปรายก่อนการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า คำมีขณิคมเลขคณิตของการสอนแบบโครงสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายก่อนการอ่านสูงกว่าวิธีสอนแบบอภิปรายก่อนการอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คาร์เตอร์ (Carter. 1985) ได้ทำการวิจัยโดยเปรียบเทียบการสอนอ่าน 2 วิธี คือ การอ่านแบบ 5 ขั้น และการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความผิดปกติทางร่างกายที่เรียนอยู่ในระดับ 3 , 4 และ 5 ระดับละ 20 คน ในแต่ละระดับแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งเรียนโดยการอ่านแบบ 5 ขั้น กลุ่มที่สองเรียนโดยใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย นักเรียนทั้งสองกลุ่มได้อ่านบทอ่าน 12 เรื่อง ใน 15 สัปดาห์ และได้รับการทดสอบความเข้าใจในการอ่านแบบทดสอบหลังการอ่านทุกครั้ง ผลการวิจัยพบว่า คำมีขณิคมเลขคณิตของกลุ่มที่เรียนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการอ่านแบบ 5 ขั้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รอยซ์เซล (Reutzel. 1985 : 400 – 404) ได้ทำการวิจัยโดยเปรียบเทียบเทคนิคการสร้างความสัมพันธ์ความหมายของเรื่อง กับวิธีสอนแบบนำ (Directed Reading Activity - DRA) โดยได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับ 5 จำนวน 102 คน จากโรงเรียนระดับต้น 2 แห่ง ในรัฐเท็กซัส กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะอ่านเรื่อง 2 เรื่องเป็นเรื่องบรรยาย (Narrative) และเรื่องความเรียง (Expository) หลังทดลองให้นักเรียนเขียนเรื่องทั้ง 2 เรื่อง เท่าที่จะจำได้ จากนั้นจึงทำการตรวจให้คะแนน ผลปรากฏว่า กลุ่มที่ใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายมีคะแนนการระลึกได้สูงกว่ากลุ่มควบคุม ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยว่า สามารถใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายของเรื่องเพิ่มความเข้าใจในการอ่านเรื่องบรรยายและเรื่องความเรียงได้ดีกว่าวิธีสอนแบบนำ

อัลเวอร์แมน บูธ และวูล์ฟ (Alverman, Boothby & Wolf. 1988 : 13 - 21) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการจับใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านมาแล้ว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4 จำนวน 3 กลุ่ม กลุ่มละ 25 คน กลุ่มแรกเรียนโดยใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย (Mapping) เป็นเวลา 14 วัน กลุ่มที่สองเรียนด้วยวิธีเดียวกับวิธีแรก แต่ใช้เวลา 7 วัน กลุ่ม

ที่สามไม่ได้เรียนโดยใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดความจำในเรื่องที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยเทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย เป็นเวลา 14 วัน สามารถจำแนกและถ่ายทอดใจความสำคัญในเรื่องที่อ่านมาแล้วมากกว่าอีก 2 กลุ่ม

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย พบว่า งานวิจัยการสอนภาษาไทยโดยใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบม้วนยังมีน้อยมากและพบว่า การวิจัยสอดคล้องกับผลการวิจัยในต่างประเทศ ที่ว่าเทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนสูงกว่าการใช้กิจกรรมอื่น ๆ ดังนี้

สุพานี วรรณการ (2533 : 72) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการสอนแบบแผนภูมิความหมาย ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบแผนภูมิความหมายมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนตามคู่มือครู ความคงทนในการจำภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยสอนแบบดูแผนภูมิความหมาย และวิธีสอนตามคู่มือครูไม่แตกต่างกัน

นภดล ปู่ชูประเสริฐ (2534 : 64) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนพานทอง จังหวัดชลบุรี ที่เรียนด้วยวิธีการอภิปรายและทำผังโยงความสัมพันธ์ความหมายสรุปโยงเรื่องที่อ่าน ให้นักเรียนตัวอย่าง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 40 คน กลุ่มทดลองเรียนด้วยการทำผังโยงความสัมพันธ์ความหมายสรุปโยงเรื่องที่อ่าน ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนด้วยวิธีการอภิปราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทุกครั้งที่สิ้นสุดการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการทำผังโยงความสัมพันธ์ความหมายสรุปโยงเรื่องที่อ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการอภิปรายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิฑูร ตั้งพงษ์ (2536 : 78) ศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งได้รับการสอนโดยกิจกรรมผังความสัมพันธ์ความหมาย (Semantic Mapping) ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนโดยใช้กิจกรรมผังโยงความสัมพันธ์ความหมายสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนโดยใช้กิจกรรมตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อุษณีย์ วรรณจิณี (2536 : 81) ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายมีความเข้าใจและเจตคติสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู

รพีพรรณ กิตา (2543 : 60) ศึกษาเรื่องของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนการังวิทยาคม อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม ควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 05

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในต่างประเทศและในประเทศ พบว่าการศึกษาค้นคว้าที่ได้กระทำในรูปของการทดลอง และผลการวิจัยส่วนใหญ่ได้ข้อสรุปว่า การสอนอ่านโดยใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนสูงกว่าการสอนโดยวิธีอื่น ๆ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีการสอนดังกล่าวมาใช้พัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์)

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

2.1.1 ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับ นักการศึกษา และนักวิจัยให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับไว้ดังนี้

กาเย่ (Gagne. 1957 : 57) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การให้ผู้เรียนสังเกตเห็นผลการกระทำของตนเอง

เดวิด (พรสุรีย์ สุริยง. 2528 : 7 ; อ้างอิงจาก Davis. 1981) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การให้สะท้อนให้กลุ่มหรือบุคคลได้เห็นพฤติกรรมของกลุ่มหรือสมาชิกในกลุ่มนั้น ๆ เพื่อจะได้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ข้อมูลที่บุคคลจะสามารถรับรู้ข้อมูลย้อนกลับได้ ต้องอาศัยเวลาและการเรียน ประกอบกับผู้ที่ให้ข้อมูลย้อนกลับได้ต้องมีความเป็นกลางอย่างเพียงพอ

ดีส์ และฮัลส์ (Deese & Hulse, 1967 : 445) ได้ให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า หมายถึง การให้ข้อมูลแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับการตอบสนองของเขา ซึ่งจะมีผลทำให้ผู้เรียนแก้ไขสิ่งที่ผิดให้ถูกต้องในการทดสอบครั้งต่อไป และการให้ผู้เรียนรู้ผลการกระทำโดยตรง จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไม่เฉพาะแต่ด้านพฤติกรรมเท่านั้น แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงเฉพาะเจาะจงบางอย่าง ซึ่งทำให้การกระทำของผู้เรียนเข้าใกล้เกณฑ์ที่กำหนดไว้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

คาลิช (Kalish, 1981 : 267 – 268) การให้ข้อมูลย้อนกลับ คือ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำของอินทรีย์ ซึ่งเป็นข้อมูลที่มีทั้งทางบวกและทางลบ และข้อมูลที่ได้รับนั้นสามารถกำหนดและควบคุมพฤติกรรมได้ด้วย

แคซดิน (Kazdin, 1984 : 104 - 105) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ คือ การให้บุคคลรู้ผลการกระทำของตนเองรวมทั้งความก้าวหน้าที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจจะสามารถเสริมแรงของตนเองได้

พยอม อิงคตานุวัฒน์ (2525 : 110) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการตอบสนองต่อพฤติกรรม หรือความคิดที่ผู้ใดผู้หนึ่งแสดงออก การให้ข้อมูลย้อนกลับอาจเป็นการชมเชยทำให้ผู้นั้นมีกำลังใจ หรือเป็นการตำหนิให้ผู้มีนั้นแก้ไข

สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์ (2528 : 9) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง กระบวนการตรวจปรับที่ให้ผู้สอนทราบถึงลักษณะพฤติกรรม และระดับความเข้าใจของผู้เรียน แล้วปรับปรุงแก้ไข เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่สอนไปแล้วอย่างมีประสิทธิภาพ

สุรีย์ บ้องกัน (2528 : 9) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การทำให้นักเรียนรู้ผลการกระทำของตนเองหลังจากการทำกิจกรรมในแต่ละครั้ง ทำให้ทราบถึงความก้าวหน้า และข้อบกพร่องเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และหาวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สุชาติ ตั้งทรงสวัสดิ์ (2533 : 15) ให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับว่า หมายถึง การที่ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบผลการกระทำ หรือความก้าวหน้าของตนเองจากการทำกิจกรรมแต่ละครั้ง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น หรือเป็นแรงจูงใจให้ทำกิจกรรมครั้งต่อไปให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การทำให้นักเรียนทราบผลการกระทำ หรือความก้าวหน้าของตนเองหลังจากทำกิจกรรมเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่อง และเป็นแรงจูงใจ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นและประสิทธิภาพในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

2.1.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับตามแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้

การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นผลสืบเนื่องมาจากทฤษฎีการวางเงื่อนไขผลกรรม (Operant Conditioning) ของสกินเนอร์ (Skinner)

หลักการเรียนรู้การวางเงื่อนไขผลกรรม เป็นการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมนั้น โดยผลกรรมที่เกิดขึ้นจะเป็นตัวกำหนดหรือเป็นข้อมูลย้อนกลับให้แต่ละบุคคลเพิ่มความเข้มรักษาไว้ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปตามความน่าพึงปรารถนาของแต่ละผลกรรม

ณรงค์ พุทธิชีวิน (2528 : 139 – 140) ได้กล่าวถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับแนวคิดของ ทฤษฎีการเรียนรู้ต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับในแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวปัญญานิยมจะเน้น การให้ข้อมูลเกี่ยวกับของพฤติกรรม เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่า สิ่งที่เราทำไปนั้นถูกต้องหรือไม่ เรียกว่า ข้อมูลสนเทศซึ่งการให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับการกระทำที่ถูกต้องนี้เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างมหาศาลต่อการเรียนรู้ การให้ข้อมูลย้อนกลับสนเทศบางครั้งก็บ่งถึงสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งจะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขการให้ข้อมูลแก่นี้ และไม่จำเป็นต้องให้โดยตรงไปตรงมาเสมอ มิเช่นนั้นอาจจะก่อให้เกิดความเครียดแก่ผู้รับโดยไม่ตั้งใจ แต่ควรให้ผู้รับสามารถนำไปพัฒนาศักยภาพได้

2. การให้ข้อมูลย้อนกลับตามแนวคิดของทฤษฎีการวางเงื่อนไขผลกรรมการเรียนรู้ได้รับ อิทธิพลโดยตรงจากความสำเร็จหรือความล้มเหลวของพฤติกรรมที่กระทำโดยอาศัยดัชนีความน่าพึงปรารถนาของผลกรรมหรือข้อมูลย้อนกลับเป็นตัวบ่งชี้ การที่ผู้เรียนได้รับรู้ถึงผลกรรม ที่ตัวเองจะกระทำ จะมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการปรับพฤติกรรม โดยข้อมูลย้อนกลับที่นำมาใช้ในรูปแบบของการปรับพฤติกรรมนั้น จะได้รับการเน้นออกมาในรูปของการให้รางวัลซึ่งเรียกว่าข้อมูลย้อนกลับ เพื่อเสริมแรง

เงื่อนไขผลกรรมที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเงื่อนไขของการเสริมแรง ซึ่ง ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 18 - 21) ได้ให้ความหมายของการเสริมแรงว่า การที่อัตราการตอบสนองของ อินทรีย์ หรือการแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งของอินทรีย์คงอยู่หรือเพิ่มขึ้น หรือมีความถี่สูงขึ้นเป็น ผลจากที่อินทรีย์ได้รับผลกรรมที่พึงพอใจ หลังจากแสดงพฤติกรรมหรือผลจากความสำเร็จในการ หลีกเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงหนีจากสิ่งเร้าที่อินทรีย์ไม่พึงพอใจ

2.1.3 ประเภทของการเสริมแรง แบ่งตามวิธีการ (Kazdin, 1977 : 29)

มี 2 ประเภท คือ

1. การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) หรือ แรงเสริมที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข หมายถึง สิ่งเร้าใด ๆ ที่มีคุณสมบัติของการเสริมแรงตามธรรมชาติ และสามารถสนองความต้องการทางชีวภาพของอินทรีย์โดยตรง เช่น อาหาร น้ำ การนอน เป็นต้น

2. การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) คือ การที่บุคคลแสดงความถี่ของ พฤติกรรมเพิ่มขึ้น โดยการถอดหรือนำสิ่งที่บุคคลนั้นไม่ต้องการออกไป หลังจากทีบุคคลแสดง พฤติกรรมนั้น

2.1.4 ประเภทของแรงเสริม แบ่งตามคุณสมบัติในการเสริมแรงได้ 2 ประเภท

(ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 68-89) คือ

1. แรงเสริมปฐมภูมิ (Primary Reinforcer) หรือ แรงเสริมที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข หมายถึง สิ่งเร้าใด ๆ ที่มีคุณสมบัติของการเสริมแรงตามธรรมชาติ และสามารถสนองความต้องการทางชีวภาพของอินทรีย์โดยตรง เช่น อาหาร น้ำ การนอน เป็นต้น

2. แรงเสริมทุติยภูมิ (Secondary Reinforcer) หรือแรงเสริมที่ต้องวางเงื่อนไข หมายถึง สิ่งเร้าที่มีคุณสมบัติเป็นกลาง เมื่อถูกนำมาควบคู่กับแรงเสริมอื่น ๆ ที่มีคุณสมบัติในการเสริมแรงบ่อยครั้ง สิ่งเร้าที่มีคุณสมบัติเป็นกลางนั้นก็จะได้รับคุณสมบัติของการเสริมแรงโดยมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับแรงเสริมปฐมภูมินั้น ๆ หรือแรงเสริมทุติยภูมิอื่น ๆ ที่มีคุณสมบัติในการเสริมแรงนั้น ๆ เช่น เงิน แสตมป์ เหรียญตรา ดาว เป็นต้น

แรงเสริมทุติยภูมิหรือแรงเสริมที่ต้องวางเงื่อนไข ได้แก่

1. แรงเสริมทางสังคม (Social Reinforcer) เช่น การชม การยิ้ม การพยักหน้า การแสดงท่ายอมรับ เป็นต้น

2. เบี้ยอรรถกร (Token Economy) เป็นสิ่งที่ใช้แลกเปลี่ยนกับสิ่งอื่นได้ ได้แก่ เบี้ยคะแนน ดาว เงิน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้สามารถนำไปแลกเปลี่ยนเป็นสิ่งของต่าง ๆ หรือแรงเสริมอื่นที่ต้องการได้ตามเงื่อนไขของการแลกนั้น ๆ เช่น ขนม การเล่นเกม เป็นต้น

2. การใช้หลักของฟรีแมค (The Premack Principle) คือ การพยายามเสริมแรงพฤติกรรมที่มีความถี่ต่ำให้มีความถี่สูงขึ้นโดยนำพฤติกรรมที่มีความถี่สูงที่บุคคลนั้น ๆ มีอยู่แล้วมาเป็นแรงเสริมพฤติกรรมที่มีความถี่ต่ำ เพื่อให้มีความถี่สูงขึ้น เช่น การจัดกิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุดมาเป็นการเสริมพฤติกรรมที่นักเรียนไม่ชอบ

3. การให้ข้อมูลย้อนกลับหรือการให้ข้อมูลแสดงผลการกระทำ (Information Feedback) คือ การให้ผู้กระทำทราบผลการกระทำของตนเองว่า ถูกต้องเหมาะสมหรือบกพร่องอย่างไร เช่น การแสดงความคิดเห็นของครูต่อผลงานของนักเรียน การให้ระดับค่าคะแนนต่าง ๆ เช่น A, B, C, หรือ D หรือคำพูดต่าง ๆ ของครู เช่น ถูกต้อง ใช้ได้ เป็นต้น การให้ข้อมูลแสดงผลการกระทำนี้นอกจากจะช่วยให้นักเรียนทราบผลการกระทำของตนเองแล้ว นักเรียนยังได้ทราบผลของความก้าวหน้าของตนเองอีกด้วย การทราบว่าตนเองมีผลความก้าวหน้า จะช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่าตนเองใกล้จุดหมายปลายทาง หรือหากมีข้อบกพร่องใดจะได้แก้ไขทันที

2.1.5 วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกอย่างมีประสิทธิภาพ

วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2527 : 122 – 123)

1. การให้การเสริมแรงทันที หมายถึง การให้การเสริมแรงหลังจากที่อินทรีย์แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วทันที

2. การให้การเสริมแรงล่าช้า หมายถึง การเสริมแรงหลังจากที่อินทรีย์แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เสร็จ แต่อินทรีย์ต้องคอยอีกระยะหนึ่ง เช่น 1 วัน 2 วัน ฯลฯ แล้วแต่เงื่อนไขที่กำหนด

3. ปริมาณของการให้การเสริมแรงขึ้นอยู่กับชนิด คุณภาพ ปริมาณ ตลอดทั้งความใหม่แปลก ของแรงเสริมที่นำมาใช้ ซึ่งอาจเป็นแรงเสริมปฐมภูมิและแรงเสริมทุติยภูมิ อีกทั้งแรงเสริมที่จะนำมาใช้จะต้องเหมาะสมกับสภาพบุคคล และสอดคล้องกับพฤติกรรมเป้าหมาย การให้การเสริมแรงจะมีประสิทธิภาพจะต้องพิจารณาวิธีให้การเสริมแรงประกอบด้วย ทั้งนี้ เพราะว่าหากให้แรงเสริมมากเกินไปหรือบ่อยครั้งเกินไป หรือมากจนเกินพอตามความต้องการของบุคคลนั้น ๆ ก็จะทำให้บุคคลนั้น ๆ เกิดการอาการเลี่ยนเอียน ไม่มีความอยาก ไม่มีความต้องการที่จะได้รับแรงเสริมนั้น ๆ อีกต่อไปซึ่งสภาวะเช่นนี้เรียกว่า การหมดภาวะ (Satiation) และผลที่สุดจะทำให้แรงเสริมนั้น ๆ สูญสิ้นคุณค่า โดยเฉพาะต่อพฤติกรรมนั้น ๆ ของบุคคลนั้น

จากเอกสารที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นแนวคิดที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากทฤษฎีการวางเงื่อนไขผลกรรมของ สกินเนอร์ และเป็นเงื่อนไขของการเสริมแรงทางบวก ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น อันเป็นผลมาจากการได้รับสิ่งที่พอใจหลังจากที่แสดงพฤติกรรมเป้าหมายแล้ว ดังนั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับจึงเป็นแรงเสริมที่จะช่วยกระตุ้นหรือจูงใจให้บุคคลมีพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น

2.1.6 เทคนิคการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือการให้รู้ผลการกระทำ ได้มีผู้นำมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในหลายลักษณะด้วยกัน เช่น ด้านเงื่อนไข ด้านรูปแบบ ตลอดจนวิธีการให้เป็นต้นข้อมูลย้อนกลับที่แบ่งตามวิธีการให้อาจแบ่งออกเป็นหลายวิธีด้วยกันตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทางการศึกษา เช่น การให้ผู้เรียนได้เห็นภาพของตนเองในเทปบันทึกภาพทางโทรทัศน์ การได้ยินเสียงของตนเองจากเทปบันทึกเสียง การรู้ค่าเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัดบทเรียนโปรแกรม เครื่องช่วยสอนคอมพิวเตอร์ การให้ด้วยคำพูด การให้รางวัล (วรารักษ์ จินวัฒน์.2521:8)

2.1.7 อิทธิพลของข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อกระบวนการเรียนรู้

ดิส และ ฮัลล์ (กรรณิกา ปิ่นทอง. 2537 ; อ้างอิงจาก Deese & Huise. 1967)

กล่าวว่า ข้อมูลย้อนกลับมีผลต่อกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญอยู่ 2 ประการ คือ

1. ให้ข้อมูลผู้เรียนเกี่ยวกับการตอบสนองของตนเอง ซึ่งจะมีผลทำให้ผู้เรียนแก้ไขสิ่งที่มีผิดให้ถูกต้อง ในการทำงานครั้งต่อไป การที่ผู้เรียนได้ทราบผลโดยตรงนี้จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงซึ่งไม่ใช่เฉพาะพฤติกรรมเท่านั้น แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงเฉพาะเจาะจงบางอย่าง ซึ่งจะทำให้การ

กระทำของผู้เรียนเข้าใกล้เกณฑ์ที่กำหนดไว้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้การทราบผลยังช่วยให้ผู้เรียนรู้จักเลือกใช้การตอบสนองสิ่งเร้า และทราบว่าควรจะทำอย่างไรเมื่อพบสิ่งเร้าเดิม ทั้งยังทำให้นักเรียนทราบว่าในการเรียนแต่ละครั้งควรตอบสนองอย่างไร จึงจะก่อให้เกิดผลมากที่สุด

2. การทราบผลอาจใช้แรงเสริมการเรียนรู้ทั้งในด้านทฤษฎีและปฏิบัติ บูเกลสกี กล่าวว่า ธอร์นไดค์ (Thorndike) จะใช้คำว่า "ถูก" หรือ "ผิด" แทนการให้รางวัลหรือการลงโทษ ในการใช้คำเหล่านี้เขาใช้ในแง่การรู้ผลการกระทำโดยถือว่าการเสริมแรงขั้นทุติยภูมิ (Secondary Reinforcer) ที่ได้รับอย่างทันทีทันใด (Immediate Reinforcement) และยังทำให้เกิดแรงจูงใจต่อผู้เรียนในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

มิคุลิส (กรรณิกา ปิ่นทอง, 2537 : 18 ; อ้างอิงจาก Mikulus, 1978) กล่าวถึงอิทธิพลของข้อมูลย้อนกลับที่อาจมีต่อผู้รับ ดังนี้

1. ข้อมูลย้อนกลับอาจเป็นแรงเสริมหรือการลงโทษก็ได้ เช่น อาจเป็นการเสริมแรงในกรณีที่ได้รับข้อมูลทราบว่าตนเองทำข้อสอบวิชาหนึ่งได้ถูกต้องทั้งหมด ตรงกันข้ามอาจเป็นการลงโทษในกรณีที่ได้รับข้อมูลทราบว่าตนเองสอบตกในวิชานั้น

2. อาจจะทำให้ผู้รับข้อมูลเกิดแรงจูงใจที่จะทำพฤติกรรม

3. อาจจะเป็นข่าวสารที่เป็นตัวและไปสู่การเรียนรู้ และสมรรถภาพในการแสดงออก

4. ทำให้ผู้รับข้อมูลมีการทบทวนพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ตนแสดงออกพร้อมกับพยายาม

นำสิ่งที่ตนเองได้รับไปปรับปรุงและสร้างพฤติกรรมใหม่เหมาะสมออกมา

2.1.8 ผลดีของการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความสำคัญต่อการเรียนรู้มากและเมื่อพิจารณาในแง่จิตวิทยาพบว่า ข้อมูลย้อนกลับมีบทบาทดังนี้

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต(2536 : 336) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นแรงเสริมทางบวก (Positive Reinforcer) การรู้ผลการกระทำของตนเองทำให้ทราบว่าการกระทำของตนห่างจาก เป้าหมายเพียงใด ก่อให้เกิดความพยายามที่จะปรับพฤติกรรมตนเองให้เป็นไปตามรูปแบบที่ถูกต้องมากขึ้น เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ

สุโท เจริญสุข(2515 : 250 - 52) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นแรงจูงใจ (Motivation) การให้ผู้เรียนทราบความสำเร็จของตนอาจด้วยคำพูดหรือท่าทางจะเป็นแรงจูงใจกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการกระทำหรือแสดงพฤติกรรมได้ตอบ เพื่อให้ได้มาซึ่งความภาคภูมิใจในการกระทำของตนในครั้งต่อไป

คิกแลนด์ (อุบลศรี อุบลสวัสดิ์, 2526 : 18 ; อ้างอิงจาก Kicland. n.d.) การให้ข้อมูลย้อนกลับช่วยลดความเครียดและเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง เนื่องจากผู้เรียนทราบว่าการกระทำของตนถูกต้องหรือผิดอย่างไร และควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีเป็นวิธีการที่เหมาะสม และมีประสิทธิภาพมากที่สุดมาใช้ในการเรียนการสอนต่อไป

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เพจ (สิริยะ ชัยประมงค์, 2524 : 8 ; อ้างอิงจาก Paige, 1996) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที และการให้ข้อมูลย้อนกลับล่าช้าที่มีต่อการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 8 ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 62 คน กลุ่มทดลองที่ 1 เมื่อทำการทดสอบย่อยแล้ว ได้รับแผ่นเฉลยคำตอบทันที ส่วนกลุ่มทดลองที่ 2 รอไว้ 1 วัน จึงรู้คำตอบที่ถูกต้อง หลังการสอบเสร็จแล้ว 3 สัปดาห์ ทำการทดสอบทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกัน ผลการทดลองพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับทันที มีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมากกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับหลังทดสอบย่อย 1 วัน

มอร์ (More, 1969 : 339 - 342) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที กับการให้ข้อมูลย้อนกลับล่าช้าที่มีต่อความจำของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 8 โรงเรียนมัธยมศึกษา มลรัฐแคลิฟอร์เนียทางตอนใต้ ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 663 คน จำแนกกลุ่มทดลองเป็น 4 กลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านบทความ แล้วทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาอ่าน ภายหลังจากทดสอบ ผู้วิจัยจะเฉลยคำตอบทันที ส่วนกลุ่มที่ 2 ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบล่าช้า 2 ชั่วโมง 30 นาที กลุ่มที่ 3 ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบล่าช้า 1 วัน กลุ่มที่ 4 ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบล่าช้า 4 วัน หลังจากเฉลยคำตอบแล้วแบ่งครึ่งจำนวนนักเรียน แต่ละกลุ่ม เพื่อทดสอบอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิมแต่สลับที่ข้อความให้ครึ่งหนึ่งได้รับการทดสอบความจำทันที และอีกครึ่งหนึ่งได้รับการทดสอบความจำล่าช้า ผลการทดลองพบว่า กลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันที ได้คะแนนต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบล่าช้า สำหรับกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบล่าช้าทั้ง 3 กลุ่ม ได้คะแนนไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการสอบ 2 ชั่วโมง 30 นาที และกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบ 1 วัน ได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันที และกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบ 4 วัน กลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบ 2 ชั่วโมง 30 นาที และกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบ 1 วัน ได้คะแนนไม่แตกต่างกัน

บีสัน (Beeson. 1973 : 224 – 226) ศึกษาผลการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนวิชาคณิตศาสตร์ในประเทศสหรัฐอเมริกา 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอาร์คันซอส ที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์สำหรับชั้นประถมศึกษา จำนวน 30 คน กลุ่มที่ 2 เป็นนักศึกษาที่เรียนซ่อมวิชาคณิตศาสตร์จำนวน 15 คน และกลุ่มที่ 3 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์ทั่วไปจำนวน 30 คน ทำการทดสอบย่อยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 3 ครั้ง มีการเฉลยคำตอบทันทีแก่กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มจำนวนครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งได้รับการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบ 1 วัน หลังจากนั้น ทำการทดสอบแต่ละกลุ่มด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกัน ผลการทดสอบปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันทีและกลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบหลังการทดสอบ 1 วัน ไม่แตกต่างกัน

นิวแมน วิลเลียม และ ฮิลเลอร์ (Newman, William & Hiller. 1975 : 55 - 59) ได้ศึกษาระยะเวลาในการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีผลต่อการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ในประเทศสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 94 คน โดยให้อ่านบทความประมาณ 3,700 คำ แล้วทดสอบและแจ้งผลการทดสอบต่างกัน ดังนี้ กลุ่มที่ 1 ไม่รู้ผลการทดสอบ กลุ่มที่ 2 รู้ผลทดสอบทันที กลุ่มที่ 3 รู้ภายหลังการทดสอบ 1 วัน กลุ่มที่ 4 รู้ภายหลังการทดสอบ 7 วัน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนี้ได้รับการทดสอบด้วยแบบทดสอบชุดเดิม ภายหลังการทดสอบครั้งแรกเป็นเวลา 7 วัน ผลการทดลองปรากฏว่า วิธีการทั้ง 4 วิธี ให้ผลต่อการเรียนรู้ไม่แตกต่างกันแต่จากแบบสอบถามความคิดเห็นภายหลังการทดลองสรุปได้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นสิ่งเร้าที่ดีที่สุด

เซอร์เบอร์ และ แอนเดอร์สัน (Serber & Anderson. 1975 : 170 - 173) ได้ศึกษาผลการเฉลยคำตอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในมลรัฐอิลลินอยส์ประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 114 คน โดยจัดเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มที่ 1 ได้รับการเฉลยคำตอบล่าช้า กลุ่มที่ 2 ได้รับการเฉลยคำตอบทันที และกลุ่มที่ 3 ไม่มีการเฉลยคำตอบภายหลังการทดสอบ 1 สัปดาห์ นำกลุ่มตัวอย่างมาทดสอบความจำ ผลปรากฏว่ากลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบล่าช้าทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันที

แพ็กแมน (Packman. 1987 : 297) ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับ เกี่ยวกับการบ้าน 3 รูปแบบที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะคิดต่อวิชาคณิตศาสตร์ความถี่ของการทำการบ้านมาส่งและคุณภาพของการบ้าน ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Nonequivalent Control Group Design กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 7 จำนวน 146 คน จากโรงเรียน ในมิสซิสซิปปีโคลด้า โดยจำแนกเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม ในแต่ละกลุ่มแยกนักเรียนออกตามระดับความสามารถทางการเรียน เพศ และระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคม โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์ กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับ

การบ้านแบบระดับคะแนน กลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้าน 20 ครั้งในช่วงเวลา 7 สัปดาห์ ของการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบก่อนและหลังคือ แนววัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของสมาคมวิจัย วิทยาศาสตร์ระดับ F/Form และแบบสำรวจทัศนคติของโรงเรียนระดับกลาง From A ผลการทดลองพบว่ากลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์ส่งผลให้มีการทำการบ้านเสร็จบ่อยครั้งกว่า สำหรับนักเรียนทั้งหมดและ นักเรียนที่มีระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์และระดับคะแนนในการปรับปรุงคุณภาพของการบ้าน ผลจากการศึกษาสนับสนุนให้ครูใช้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์ (Comments) หรือแบบระดับคะแนนเพียงอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น ในการปรับปรุงการทำการบ้านของนักเรียน

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ประเสริฐ ส่งแสง (2523 : 44 - 45) ศึกษาของวิธีการให้แบบฝึกหัดและการตรวจแบบฝึกหัดที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนห้วยยอด จังหวัดตรัง จำนวน 80 คน จำแนกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดเป็นระยะตรวจเชิงวิพากษ์ กลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดในระยะตรวจไม่วิพากษ์ กลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดรวมยอดตรวจเชิงวิพากษ์ และกลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดเป็นระยะกับกลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดแบบรวมยอด แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มนี้ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดเชิงวิพากษ์ กับกลุ่มที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดไม่วิพากษ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนวิธีการให้แบบฝึกหัดมีปฏิสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สุริยะ ชัยประมงค์ (2524 : 27) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และพฤติกรรมด้านความสนใจ ความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยให้กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการเฉลยคำตอบทันทีหลังการทดสอบย่อย กลุ่มที่ 2 เฉลยคำตอบล่าช้าไป 1 สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน

กฤษณา วัฒนารงค์ (2524 : 54) ศึกษาการให้ข้อมูลย้อนกลับและการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับในการทดลองบทเรียนภาษาอังกฤษเรื่องกาล ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ภาคเหนือ โดยให้กลุ่มควบคุมได้รับข้อมูลย้อนกลับทันที กลุ่มทดลองได้รับข้อมูลย้อนกลับล่าช้า ผลการทดลองปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

พรสุรีย์ สุริยง (2528 : 32) ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับและการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ให้ข้อมูลย้อนกลับทันที กลุ่มทดลองที่ 2 ให้ข้อมูลย้อนกลับทั้ง

ช่วง 1 สัปดาห์ และกลุ่มที่ ไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ ผลการทดลองปรากฏว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่าการสอนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง และการสอนโดยไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ ส่วนการสอนโดยไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งช่วง ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ

สุชาติ ตั้งทรงสวัสดิ์ (2533 : 53) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยให้กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์ กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบคะแนนและกลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์และแบบคะแนน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์และแบบคะแนน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบคะแนน นอกนั้นไม่พบความแตกต่าง

อรสา เณรตาก้อง (2535 : 51) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีกับการให้ข้อมูลย้อนกลับล่าช้า ที่มีต่อความสามารถ ในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยให้กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับทันที หลังการฝึกแต่งประโยคภาษาอังกฤษ และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับล่าช้า หลังจากฝึกแต่งประโยคภาษาอังกฤษ 3 วัน และ 4 วัน สลับกัน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการแต่งประโยคไม่แตกต่างกัน

เจริญทิพย์ เปี่ยมทองคำ (2542 : 34) ศึกษาเปรียบเทียบผลการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบให้คะแนนเพื่อพัฒนาการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดนาครุฑ กรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน คือกลุ่มที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์ กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบให้คะแนน ใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์ มีการเขียนสะกดคำภาษาไทยถูกต้องเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 และนักเรียน ที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบให้คะแนน มีการเขียนสะกดคำภาษาไทยถูกต้องเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของ แมน-วิทนี พบว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์ กับนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบให้คะแนนมีการเขียนสะกดคำภาษาไทยถูกต้อง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

รัชดาพร ศรีรักษา (2547 : 45) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้แบบ 4 MAT ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีและการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้าที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสุเหร่าดอนสะแก กรุงเทพมหานคร

โดยให้กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการเรียนรู้แบบ 4 MAT ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันที กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเรียนรู้แบบ 4 MAT ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบ 4 MAT ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันที มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบ 4 MAT ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบ 4 MAT ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันที กับนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบ 4 MAT ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ สรุปได้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน พัฒนาการทำการบ้าน และพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอน และมีบทบาทในการที่จะปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพ จึงมีผู้ศึกษาแนวทางในการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การใช้แบบเรียนโปรแกรม การใช้แบบฝึกหัด การใช้การทดลอง ใช้แบบวิพากษ์ การให้คะแนนการเสริมแรงทางสังคม การใช้กฎ การเสริมแรงทางบวก เป็นต้น ซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อตัวนักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งทางด้านการเรียนและการดำเนินชีวิต

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านภาษาไทย

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านภาษาไทย

3.1.1 ความหมายของการอ่าน

ชุติมา ลัจจานนท์ (2523 : 58) ได้ให้ความหมายว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการค้นหาความหมายของเครื่องหมาย และสัญลักษณ์ ซึ่งไม่เป็นแต่เพียงสัญลักษณ์ของตัวอักษรเท่านั้น อาจตีความหมายได้ด้วย การอ่านเป็นกระบวนการอย่างหนึ่ง ที่ผู้อ่านตอบสนองประสบการณ์ของผู้เขียน โดยใช้ประสบการณ์ของผู้อ่านไปเปรียบเทียบกับสอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เขียนที่ถ่ายทอดออกมาเป็นสาร ทำให้ผู้อ่านรับสารได้ถูกต้อง

อ้อยทิพย์ รุจิเวช (2524 : 3) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถในการคิด การตัดสินใจ การประเมินค่า การจินตนาการ การใช้เหตุผล การแก้ปัญหา

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 900) ได้ให้ความหมายของคำว่า อ่าน ไว้ว่า อ่าน หมายถึง การออกเสียงตามตัวหนังสือ สังเกตหรือพิจารณาให้เข้าใจ

มุสดี ลินสืบผล (2527 : 11) ได้ให้ความหมายในลักษณะที่คล้ายกันว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการสื่อความหมายของสิ่งที่อ่านได้รับความรู้ ความคิด ตลอดจนเกิดความรู้สึก อารมณ์ และจินตนาการร่วมไปกับผู้เขียนด้วย

กิตยวดี บุญเชื้อ (2530 : 10) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะภาครับอันนำไปสู่ความคิด เช่นเดียวกับการฟัง การอ่านเป็นเสมือนกุญแจพิเศษที่ไขไปสู่ความกระจ่าง ในปัญหานานาประการและยิ่งกว่านั้น ในแง่จิตวิทยาถือว่าการอ่านเป็นทักษะที่จะต้องใช้กระบวนการอันซับซ้อนซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายของภาษา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของผู้เขียน

บันลือ พุกกะวัน (2530 : 4) กล่าวถึงความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่มีการจัดบันทึกไว้ออกมาเป็นคำพูด หรือความคิดอย่างมีเหตุผล

ธนัต หลบภัย (2531 : 9) ได้ทำการศึกษาและสรุปความหมายของการอ่านว่า การอ่านคือการเข้าใจความหมายจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่ต้องอาศัยการตีความ การแปลความ การขยายความ จับใจความที่สำคัญและสรุปความจากเรื่องที่อ่านได้

สุกัญญา ศรีสืบสาย (2531 : 58) การอ่าน คือ การพัฒนาความรู้ สติปัญญา และจิตใจของบุคคลที่เป็นองค์ประกอบของสังคม สำหรับนักเรียนความสำเร็จในการเรียนของเด็กส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่าน ทั้งนี้เพราะการอ่านเป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ

สุนันทา สายคง (2532 : 9) ได้ให้ความหมายของการอ่านหลายลักษณะว่าเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องหลายองค์ประกอบ ได้แก่ ทางจิตวิทยา พัฒนาการ ภาษาศาสตร์ จิตวิทยา การศึกษา และวิชาการศึกษา

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2533 : 79) กล่าวคือ การอ่าน คือ การแปลสัญลักษณ์ที่เขียนหรือ พิมพ์ ให้มีความหมายออกเป็นสัญลักษณ์ สัญลักษณ์ในภาษาไทยคือ คำ ข้อความ จึงเป็นเรื่องสำคัญมากในการสอนอ่านแก่เด็กแรกเรียน นักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ในการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้อย่างถูกต้อง

นฤมล กังวาลไกล (2534 : 10) สรุปคล้ายกันว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการในการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ซึ่งการแปลความหมายในข้อความนั้น ๆ จะต้องอาศัยประสบการณ์ร่วมด้วยในด้านความสามารถทางภาษาระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน

ทวีศักดิ์ บุญทน (2534 : 12) ที่ว่าการอ่านนั้นเป็นกระบวนการในการรับข่าวสารที่ส่งมาให้ ในรูปของตัวอักษรผู้อ่านจะต้องแปลความตามตัวอักษรที่ผู้เขียนส่งมานั้นการอ่านจึงเป็นกระบวนการที่สำคัญในการรับข่าวสาร ซึ่งจะทำให้ผู้รับข่าวสารนั้นมีความเข้าใจในเหตุการณ์ และเป็นผู้มีความรู้อย่างกว้างขวาง

มานิต บุญประเสริฐ (2536 : 9) ได้รวบรวมความหมายของการอ่านจากผู้รู้ทั้งทางด้านการศึกษาและจิตวิทยาแล้วนิยามความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียน และผู้อ่าน โดยมีข้อเขียนเป็นสื่อกลาง หน้าที่ของผู้อ่าน คือ การค้นหาความหมายจากข้อเขียนนั้น ๆ ผู้อ่านจะเข้าใจข้อความที่อ่านได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับ องค์ประกอบหลายประการ คือ ลักษณะของเรื่องที่อ่าน ประสบการณ์ร่วมระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ความสามารถทางด้านภาษา เป็นต้น

ศิริรัตน์ นิละคุปต์ (2536 : 15) ได้สรุปความหมายของการอ่านจากผู้เชี่ยวชาญการอ่านหลาย ๆ ท่าน ซึ่งให้ความหมายของการอ่านไว้ต่าง ๆ กัน แต่เน้นสิ่งเดียวกันคือ การแปลความหมายจากตัวอักษรเพื่อให้เกิดความเข้าใจ

อรุณณี ลานเสมา (2536 : 11) ได้ให้ความหมายว่า การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ออกเป็นความหมาย ใช้สื่อความหมายความคิดระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียนให้เข้าใจตรงกัน โดยผู้อ่านได้ประโยชน์จากการอ่าน

วรรณิ โสมประยูร (2537 : 121) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์โดยแปลออกมาเป็น ความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537 : 5) ได้กล่าวว่า การอ่านคือกระบวนการแห่งความคิด ในการรับเข้าในขณะที่อ่าน สมองของผู้อ่านจะต้องคิดตามผู้เขียนหรือตีความข้อความที่อ่านไปด้วยตลอดเวลา

แฮริส (Harris. 1957 : 59) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านนั้น จะต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น ต้องมีความเข้าใจในภาษาสามารถจับใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อยได้ สามารถสรุปความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจเจตคติของผู้เขียนจากข้อความที่อ่าน

บอนน์ และทิงเกอร์ (Bone & Thicker. 1957 : 9) กล่าวว่า การอ่านคือ การจำสัญลักษณ์ที่พิมพ์หรือเขียน สัญลักษณ์นี้กระตุ้นให้ผู้อ่านนึกถึงความหมายของคำ โดยอาศัยประสบการณ์ที่ผ่านมา ความหมายใหม่ที่เกิดขึ้นโดยการผสมผสานของสังคมที่ผู้อ่านมีอยู่

สแตรง (Strang. 1967 : 8) สรุปความหมายของการอ่านว่า การอ่านมิได้หมายถึงการมองเห็น การออกเสียงคำและการจดจำความหมายใด ๆ ได้เท่านั้น ยังหมายถึงการที่ต้องใช้ความคิดความรู้สึก และการจินตนาการอีกด้วย การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ซึ่งผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่านออกมาเป็นความคิด และนำเอาความคิดไปใช้ประโยชน์

แฮริส และสิเปย์ (Harris & Sipay. 1967 : 13) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นการตีความสิ่งพิมพ์หรือตัวหนังสือที่ใช้แทนคำพูดอย่างมีความหมาย ทำให้เกิดการเรียนรู้ การอ่านจะได้ผลดีก็ต่อเมื่อผู้อ่านเข้าใจตรงกับผู้เขียน

ดิแซนท์ (Deshant. 1970 : 3) กล่าวว่า การอ่าน คือ การทำปฏิกิริยาระหว่างการมองเห็นกับองค์ประกอบในการแปลความหมาย โดยผู้อ่านจะคลาดเคลื่อนสายตาไปตามบรรทัดของตัวอักษรจากซ้ายไปขวาแล้วหยุดทำความเข้าใจคำ และรวบรวมเข้าเป็นหน่วยความคิด (Thought Unit) ผู้อ่านจะตีความหมายสิ่งที่เขาอ่านโดยอาศัยประสบการณ์เดิมเพื่อประมวลเข้าเป็นความคิด ความพินิจพิจารณา (Judgement) และการสรุปความเห็น

ดัลล์แมน และคนอื่นๆ (Dalman & other. 1974 : 7) มีความเห็นว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน ประกอบด้วยความสามารถเฉพาะด้าน เช่น สามารถแยกความแตกต่างระหว่างข้อเท็จจริงกับเรื่องเพ้อฝัน รู้ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุ กับผล สรุปใจความสำคัญได้ ตีความสำนวนโวหารได้ สรุปความเห็นได้ เกิดอารมณ์และความสะท้อนใจ ตัดสินประเมินค่าได้ และรวมสรุปเรื่องที่อ่านได้ เป็นต้น

แฮริส และสมิท (Harris & Smith. 1976 : 14) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อความหมาย ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนตามลักษณะการเขียนของแต่ละบุคคล ผู้อ่านพยายามเอาความหมายจากการเขียนนั้น

ฟราย (Fry. 1977 : 4) ได้ให้คำจำกัดความของการอ่านว่า เป็นกระบวนการเก็บความหมายจากภาษาเขียน ฟรายเน้นว่า คำจำกัดความเช่นนี้จะช่วยให้ครูพ้นจากการไปหลงมุ่งแต่ฝึกให้เด็กอ่านออกเสียง ให้ท่องคำศัพท์เป็นคำ ๆ หรือการฝึกให้อ่านเร็ว จริงอยู่ที่ทักษะเหล่านี้จำเป็นและต้องฝึกฝนบ้าง แต่ต้องไม่เน้นจนออกไปนอกจุดประสงค์ของการอ่าน นั่นคือการเก็บความหมาย

จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การอ่าน หมายถึง การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียน กับผู้อ่านโดยที่ผู้เขียนกับผู้อ่านต้องอาศัยความรู้ ประสบการณ์ ความสามารถทางด้านความคิด การถ่ายทอดไว้ด้วยตัวอักษร ซึ่งผู้อ่านจะต้องอาศัยความรู้ความสามารถด้านการคิด การทำความเข้าใจในการแปลความหมาย การตีความและการขยายความจากเรื่องราวที่อ่าน ให้เกิดเป็นความเข้าใจ ในสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้ โดยอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง การคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ วินิจฉัย ประเมินคุณค่าจากสิ่งที่ได้อ่านอันจะทำให้การแปลความหมายนั้นถูกต้อง เกิดความรู้ความคิดจากการอ่านเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

3.1.2 จุดประสงค์ของการอ่าน

ในการอ่านแต่ละครั้งแต่ละเรื่อง ผู้อ่านจะต้องตั้งจุดประสงค์ในการอ่านไว้ก่อนเสมอว่า

ต้องการอ่านเพื่ออะไร และลักษณะการอ่านในแต่ละคนอาจจะไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะอ่านเพราะเพื่อการอยากรู้ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน เพื่อเป็นการพักผ่อนหรืออาจจะเป็นการต้องการศึกษาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะก็ได้ แต่ที่สำคัญในการอ่านแต่ละครั้งจะต้องเป็นการอ่านที่ต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนชัดเจน

ผอบ โปษะกฤษณะ (2526 : 107) ได้แบ่งจุดประสงค์ของการอ่านไว้ 2 ประเภท คือ

1. เพื่อให้รู้ว่าการอ่านไม่ว่าเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่จุดประสงค์ที่มีมาก่อนเพื่อให้รู้ให้เข้าใจ เช่น การอ่านสลาภยา เพื่อให้รู้และเข้าใจจะได้กินยาถูกและไม่เป็นอันตราย
2. เพื่อให้เกิดความบันเทิง การอ่านเป็นยาอายุวัฒนะอย่างหนึ่ง เป็นอาหารใจทำให้เกิดความเพลิดเพลิน หนังสือสามารถสร้างจินตนาการ และเร้าอารมณ์ให้ผู้อ่านให้คล้อยตาม

เกรย์ และโรเจอร์ (Gray & Rogers. 1960 : 54) ได้ศึกษาคำตอบเกี่ยวกับการอ่านของเด็กและผู้ใหญ่จำนวน 140 คน สรุปจุดประสงค์ของการอ่านได้ดังนี้

1. เพื่อขยายความคิด ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ
2. เพื่อให้เกิดอุปนิสัยที่ดีในการอ่าน
3. เพื่อความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน
4. เพื่อต้องการฆ่าเวลา
5. เพื่อช่วยให้ทราบและเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ
6. เพื่อความพอใจของแต่ละบุคคล
7. เพื่อช่วยในการดำเนินชีวิตประจำวัน
8. เพื่อช่วยให้เกิดความสนใจในอาชีพที่จะประกอบในอนาคต
9. เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าในอาชีพ
10. เพื่อการเลื่อนตำแหน่งในอาชีพ
11. เพื่อให้สามารถเผชิญกับความต้องการต่าง ๆ ทางสังคมของแต่ละคนได้
12. เพื่อพัฒนาตนเอง รวมทั้งเพิ่มพูนความรู้พื้นฐานทางวัฒนธรรม

อีแมนส์ และพาทิค (Emmans & Patyk. 1967 : 300) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการอ่านพบว่า เยาวชนส่วนใหญ่อ่านเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ และหาความรู้เพิ่มเติม แต่ขณะก็อ่านเพื่อการเข้าสังคม และเพื่อให้ได้ประสบการณ์ทางด้านสุนทรียภาพ

อัมพร สุขเกษม (2520 : 5 - 6) ได้แบ่งจุดประสงค์ในการอ่านไว้ 3 ประการคือ

1. อ่านเพื่อความบันเทิงหรือพักผ่อน
2. อ่านเพื่อหาความรู้ ผู้อ่านต้องมีพื้นฐานในเรื่องที่อ่านพอสมควร และต้องจับใจความสำคัญของเรื่องให้ได้ มีการบันทึกไว้ บางทีต้องอาศัยการท่องจำด้วย

3. อ่านเพื่อเสริมสร้างความคิด ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ในเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี และตั้งปัญหาถามตนเองอยู่เสมอในขณะที่อ่าน แล้วตอบปัญหากับตนเอง ซึ่งจะเป็นการเสริมความคิดเป็นอย่างดี

จากการรวบรวมเอกสารจุดประสงค์ของการอ่านที่มีผู้กล่าวไว้หลายท่าน จะเห็นว่าจุดประสงค์ของการอ่าน เพื่อความบันเทิง เพื่อหาความรู้ เพื่อสร้างประสบการณ์ เพื่อการดำเนินชีวิตประจำวัน การทำงาน เพื่อการเข้าสังคม

3.1.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

การอ่านหนังสือของแต่ละคนนั้น มีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน มีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้หลายประการดังนี้

มิลเลอร์ (Miller, 1972 : 15) แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 6 อย่างคือ

1. อ่านเพื่อความเข้าใจคร่าว ๆ
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียด และจับใจความสำคัญทั่วไป
4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ญานคิดตามเรื่องที่อ่าน
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดในเรื่องที่อ่าน

จินตนา ไบกาซูยี (2520 : 2 - 7) ได้เสนอว่า การอ่านของเด็กระดับประถมศึกษาควรมีจุดมุ่งหมายสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ให้อ่านได้ หมายถึง การพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กตั้งแต่เริ่มต้นการอ่าน
พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ อ่านคำ กลุ่มคำที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย
2. อ่านเพื่อใช้เป็นเครื่องมือหาความรู้ หมายถึง ความสามารถในการอ่านที่นักเรียน
เอาไปใช้ในการหาความรู้อื่น ๆ
3. อ่านเพื่อความสนุกสนานบันเทิงใจ หมายถึง นักเรียนรู้จักใช้การอ่านเพื่อความ
บันเทิงสนุกสนานเป็นการพักผ่อนหย่อนใจอย่างหนึ่ง

บรรเทา กิตติศักดิ์ (2526 : 25) ให้จุดมุ่งหมายในการอ่านว่า

1. การพัฒนาทักษะการอ่าน เริ่มฝึกฝนทักษะการอ่านตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาให้
สามารถอ่านได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว และรวดเร็ว อ่านแล้วรู้เรื่อง จับใจความได้ สามารถตอบคำถาม
และเล่าเรื่องได้ มีทักษะทั้งการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ
2. การอ่านเพื่อหาความรู้ เป็นการอ่านเพื่อประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เช่น อ่าน

ฉลาดกา อ่านประกาศ อ่านข่าว อ่านบันทึกการประชุมหรืออ่านตำราต่าง ๆ ช่วยให้เกิดความรู้ ความคิด และเจตียวฉลาด ยังเป็นการอ่านที่สำคัญมาก ผู้อ่านจะต้องเก็บใจความสำคัญได้ วิเคราะห์ วิจารณ์ได้

3. อ่านเพื่อหาความบันเทิง เป็นการอ่านที่ทำให้เกิดความคิดเห็น จินตนาการและร่ำ อารมณ์ผู้อ่าน ให้เกิดความสนุกสนาน ทำให้ผู้อ่านได้รู้จักคนประเภทต่างๆ รู้จักชีวิตดีขึ้นจากเรื่องที่อ่าน

4. อ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

สมพร มั่นตะสูตร (2534 : 9) ให้จุดมุ่งหมายในการอ่านว่า โดยทั่วไปการอ่านนั้นมีความมุ่งหมาย 3 ประการคือ

1. อ่านเพื่อความรู้
2. อ่านเพื่อความบันเทิง
3. อ่านเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ

วรรณิ์ โสุมประยูร (2537 : 127 - 128) ได้สรุปจากประสบการณ์ที่ได้ทดลองปฏิบัติ และทดลองสอนมาแล้ว ซึ่งจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้มีดังนี้

1. อ่านเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านตำรา อ่านบทความ อ่านสารคดี
2. อ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี
3. อ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือประเภทชวนหัวต่าง ๆ
4. อ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น อ่านสารคดี อ่านประวัติศาสตร์
5. อ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์จากข้อมูลที่ได้ เช่น การอ่านข่าว
6. อ่านเพื่อหาประเด็นว่าส่วนใดเป็นข้อจริง เช่น การอ่านคำโฆษณาต่าง ๆ
7. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น อ่านบทความในวารสาร
8. อ่านเพื่อปฏิบัติตาม เช่น อ่านคำสั่ง อ่านคำแนะนำ
9. อ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะกับเนื้อเรื่อง และเหมือนกับ

พูด เช่น อ่านบทละครต่าง ๆ

จากการรวบรวมเอกสารจุดมุ่งหมายที่มีผู้กล่าวไว้หลายท่านจะเห็นว่า จุดมุ่งหมายในการอ่านย่อมขึ้นอยู่กับความต้องการ และความสนใจของแต่ละบุคคลว่าต้องการอ่านเพื่ออะไร มีจุดมุ่งหมายในการอ่านอย่างไร และนำความรู้จากการอ่านนั้นไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้มากน้อยเพียงไร

3.1.4 ความสำคัญของการอ่าน

ความสำคัญการอ่านในลักษณะทั่ว ๆ ไปนั้น ทวีป อภิสิทธิ์ (2526 : 53 - 54) ได้กล่าวถึง

ความสำคัญของการอ่าน การอ่านเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ จะช่วยเสริมสร้างประสบการณ์จำลองเพิ่มเติมให้กับผู้อ่านยิ่งขึ้น จากข้อเท็จจริงนั้นพบว่า ตลอดชีวิตของเราและประสบการณ์ที่เกิดขึ้นโดยตรงกับตัวบุคคลอาจมีไม่มากนัก ผู้ใดอ่านมากนั้นย่อมมีความรู้มาก และประสบการณ์กว้างไกล เกิดความคิดที่จะนำไปสู่การปฏิบัติ และสร้างสรรค์แปลกใหม่ที่ดีกว่าเดิมเพิ่มขึ้น

สุรีพร ปาละดี (2531 : 20) กล่าวว่า การอ่านมีความจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์ในการติดต่อสื่อสารทำความเข้าใจ และแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ที่จำเป็นในการดำรงชีวิต ดังนั้นการสอนอ่านจึงเป็นทักษะที่สำคัญที่ครูผู้สอนจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

การอ่านนอกจากจะเป็นทักษะของการแสวงหาความรู้แล้ว นักการศึกษาได้กล่าวถึงสำคัญของการอ่านสรุปได้ดังนี้ (บันลือ พฤษะวัน, 2530 : 3 - 4)

1. การอ่านเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาอื่น ทั้งนี้เพราะการหาความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ จำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือ
2. การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้สึกและความต้องการระหว่างบุคคล
3. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างสุขสบาย เพราะถ้าเราอ่านได้ดีสามารถทำความเข้าใจร่วมกับคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ผ่านไปด้วยราบรื่น
4. การอ่านเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกวัฒนธรรมของคนไทยรุ่นหลัง ๆ
5. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินความรู้และประสบการณ์กว้างขวาง

ธนิต หลบภัย (2531 : 30) ได้สรุปความสำคัญของการอ่านว่าเป็นเครื่องช่วยการเรียนรู้ การรับเรื่องราว ข่าวสารต่าง ๆ เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถก้าวหน้าประสบผลสำเร็จในการเรียนและที่สำคัญคือช่วยพัฒนาความสามารถการคิด นั่นคือยิ่งอ่านมากความคิดจะยิ่งกว้างขึ้นเป็นลำดับ แต่ทั้งนี้ต้องเป็นการอ่านที่มีกิจกรรมคำถามให้ฝึกความสามารถในกระบวนการอ่านการคิดนั้นด้วย จึงจะเกิดความสามารถในการอ่าน และจำเป็นความสำคัญของการอ่านที่แท้จริง

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2532 : 6) สรุปความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านหนังสือทำให้ได้เนื้อหา สาระความรู้มากกว่าการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีอื่น ๆ เช่น การฟัง
2. ผู้อ่านสามารถอ่านหนังสือได้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่
3. หนังสือสามารถเก็บไว้ได้นานกว่าสื่ออย่างอื่น

4. ผู้อ่านสามารถฝึกการคิดและสร้างจินตนาการได้เองขณะอ่าน
5. การอ่านส่งเสริมให้มีสมาธิ มีสมาธิมากกว่าอย่างอื่น
6. ผู้อ่านเป็นผู้กำหนดการอ่านได้ด้วยตนเอง
7. หนังสือมีหลายรูปแบบและราคาถูกกว่าสื่ออย่างอื่น
8. ผู้อ่านเกิดความคิดเห็นได้ด้วยตนเองในขณะที่อ่าน
9. ผู้รักการอ่านจะรู้สึกมีความสุข

ทวี บุตรราช (2535 : 34) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกิจกรรมที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ เพราะกิจกรรมการเรียนการสอนทุกอย่างร้อยละ 80 ถึง 90 ต้องอาศัยการอ่าน จึงนับว่าการอ่านเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ การเรียนทุกวิชาต้องอาศัยการอ่านเข้าช่วย ถ้าหากผู้อ่านมีทักษะการอ่านที่ดี การเรียนวิชาต่าง ๆ ย่อมประสบความสำเร็จก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้การอ่านยังก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินบันเทิงใจได้อีกด้วย

ภาวิดา สัมมาสติ (2536 : 41) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของคนเราให้เจริญก้าวหน้าขึ้น สิ่งแรกต้องขจัดความไม่รู้หนังสือให้ได้ และทางหนึ่งที่จะอ่านวยประโยชน์และบังเกิดผลดีเป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคนเป็นอย่างดีนั้นคือการศึกษาค้นคว้าจากตำราวิชาการหรือจาก "การอ่าน"

จากความสำคัญของการอ่านดังกล่าวสรุปได้ว่า ความสำคัญของการอ่านคือ การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ที่สำคัญที่สุด ย่อมทำให้คนเรามีความฉลาดรอบรู้และเป็นนักปราชญ์ได้ในอนาคต สามารถปรับตัวและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

3.1.5 ประเภทของการอ่าน

การแบ่งประเภทของการอ่านช่วยให้ครูผู้สอน ตระหนักถึงขอบข่ายการสอนได้เป็นอย่างดี นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์ ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

วาสนา เกตุภาค (2521 : 1 - 2) ได้แยกประเภทการอ่านออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. การอ่านออกเสียง คือ การอ่านตามตัวหนังสือเพื่อให้ผู้อื่นฟัง ผู้อ่านจะต้องการอ่านได้ชัดเจนถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยม

2. การอ่านในใจ คือ การทำความเข้าใจกับตัวอักษร เป็นการอ่านเพื่อตัวผู้อ่านเองซึ่งจะได้รับประโยชน์มากมายเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่านแต่ละคน

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ (2522 : 135) ได้แบ่งประเภทของการอ่านเป็น 2 ชนิด คือ

1. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อขวนขวายหาความรู้ และความเพลิดเพลินให้แก่ตนเอง การอ่านประเภทนี้มุ่งฝึกอัตราเร็วและจับใจความสำคัญ ซึ่งเป็นการอ่านที่นับวันแต่จะมี

ความสำคัญเพิ่มขึ้น การอ่านประเภทนี้ไม่เพียงแต่อ่านได้ อ่านออกเท่านั้น แต่จะต้องมีความสามารถในการสรุปความ แปลความ ขยายความ วิเคราะห์คำหรือวิเคราะห์ความหมายหรือเนื้อหาและวิจารณ์เรื่องได้

2. การอ่านออกเสียง ได้แก่

2.1 อ่านออกเสียงแบบร้อยแก้ว เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นรู้เรื่องและเข้าใจ

2.2 อ่านออกเสียงประเภทต่าง ๆ เพื่อความไพเราะให้ผู้ฟังเกิดความซาบซึ้ง

วรรณิ โสมประยูร (2537 : 127) ได้กล่าวถึงการแบ่งประเภทการอ่านที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนการสอนทักษะทางภาษาในระดับประถมศึกษา ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง แบ่งได้ 3 แบบ ได้แก่

1.1 การอ่านร้อยแก้ว

1.2 การอ่านร้อยกรอง

1.3 การอ่านทำนองเสนาะ

2. การอ่านในใจ แบ่งได้ 7 แบบ ได้แก่

2.1 การอ่านแบบค้นคว้าหาความรู้ เช่น อ่านตำรา

2.2 การอ่านแบบจับใจความ หรือหาสาระสำคัญของเรื่อง เช่น อ่านบทความ

2.3 การอ่านแบบหารายละเอียดทุกตอน เช่น อ่านประวัติศาสตร์ อ่านลำดับ

เหตุการณ์

2.4 การอ่านแบบหารายละเอียดทุกคำเพื่อการปฏิบัติ เช่น อ่านวิธีประกอบอาหาร

2.5 การอ่านแบบวิเคราะห์วิจารณ์เพื่อหาเหตุผล เช่น อ่านข่าวเหตุการณ์สำคัญ

2.6 การอ่านแบบไตร่ตรองโดยใช้วิจารณญาณ เพื่อหาข้อเท็จจริง ข้อดี ข้อเสีย

สำหรับเลือกแนวทางปฏิบัติ เช่น อ่านโฆษณา

2.7 อ่านแบบคร่าว ๆ เพื่อสังเกตและจดจำ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (เอกสารประกอบการเรียนวิชาทักษะทางภาษา. 2533 : 36 - 39) ได้แบ่งการอ่านออกเป็น 2 ประเภท

1. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเงียบ ผู้อ่านมีความสามารถด้านภาษาและความคิด สามารถเก็บความคิดจากข้อความที่อ่านได้ การอ่านในใจที่มีประสิทธิภาพมีลักษณะดังนี้

1.1 อ่านได้เร็ว หมายถึง ใช้เวลาน้อยแต่อ่านได้มาก

1.2 อ่านได้ความ หมายถึง จับใจความได้

1.3 อ่านดีความ หมายถึง บอกความหมายของข้อความที่อ่าน

1.4 อ่านวิเคราะห์ หมายถึง สามารถแยกแยะส่วนต่าง ๆ เพื่อพิจารณาทำ

ความเข้าใจ

1.5 อ่านขยายความ หมายถึง การอธิบายเพิ่มเติมให้รายละเอียด

1.6 อ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ หมายถึง การอ่านโดยเปล่งเสียงตามตัวหนังสือ

2. การอ่านออกเสียง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 การอ่านออกเสียงปกติ

2.2 การอ่านทำนองเสนาะ

จากประเภทของการอ่านดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า การอ่านมี 2 ประเภท คือ การอ่านในใจ และการอ่านออกเสียง ซึ่งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทั้งการอ่านในใจและการอ่านออกเสียง ไม่ว่าจะเป็นการอ่านออกเสียงหรือการอ่านในใจ ผู้อ่านต้องมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน จึงจะทำให้การอ่านนั้นเกิดประโยชน์ความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้แสวงหาความรู้เพิ่มเติม และไปใช้ในการดำรงชีวิตได้

3.1.6 หลักและทฤษฎีการสอนอ่าน

การศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนอ่านมีความสำคัญในด้านที่จะนำไปวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับธรรมชาติการอ่านของคนเรา แลปปี้ และ ฟรีด (Lapp & Flood, 1983 : 162) ได้รวบรวมแนวคิดเกี่ยวกับการสอนอ่านจากนักจิตวิทยาหลายท่าน พอจะสรุปเป็นทฤษฎีการสอนการได้ 3 ทศนะ ดังนี้

1. ทศนะที่ยึดเนื้อหาเป็นหลัก (Text - Based) ถือว่าเนื้อเรื่องเป็นจุดเริ่มต้นในการอ่าน การถอดสัญลักษณ์ที่ไ้แทนเสียงเป็นสิ่งที่สำคัญในกระบวนการอ่าน การอ่านเป็นการวิเคราะห์หน่วยย่อย ๆ ของหน่วยใหญ่ ดังนั้น การอ่านจึงต้องวิเคราะห์สระ และพยัญชนะ แต่ละตัวแล้วนำมารวมเป็นคำ ๆ หนึ่ง แล้ววิเคราะห์คำในประโยคว่ามีความหมายอย่างไร ทศนะนี้มีลักษณะตรงกับทศนะของกระบวนการล่างขึ้นบน (A Bottom – Up Process View of Reading)

2. ทศนะที่ยึดผู้เรียนเป็นหลัก (Knowledge - Based) หรือโลกทัศน์ (Schema View) ถือว่าผู้อ่านเป็นแหล่งที่มาของความหมายที่ได้จากการอ่าน เพราะผู้อ่านเป็นผู้มีประสบการณ์ โลกทัศน์ ความรู้ ความเชื่อต่าง ๆ โดยนำสิ่งเหล่านี้มาช่วยในการแปลความหมายในกระบวนการอ่าน นั้น ๆ ทศนะนี้มีลักษณะตรงกับทศนะกระบวนการบนลงล่าง (A top – Down View of Reading)

3. ทศนะที่ยึดเนื้อหาและผู้เรียนร่วมกัน ซึ่งถือว่าการตอบสนองตัวอักษร ลำดับเหตุการณ์ และโครงสร้างประโยคต้องนำมาใช้พร้อมกับความเข้าใจในกลุ่มคำ ซึ่งผู้อ่านต้องนำความรู้ทางภาษาไปสู่การแปลความหมายจากเนื้อเรื่อง ทศนะนี้เรียกว่า ทศนะกระบวนการปฏิสัมพันธ์ในการอ่าน (The Interactive Process View of Reading)

ครูผู้สอนควรศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอนอ่าน ว่าควรยึดถือทัศนะใด หรือปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับเด็ก และเนื้อหาอย่างไร เพื่อให้การจัดกิจกรรมการสอนอ่านให้เหมาะสมกับธรรมชาติในการอ่านของเด็ก

สมิตรา อังวัฒกุล (2527 : 108 - 111) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านที่เน้นพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง โดยการเสริมแรงที่เหมาะสมในขณะที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ดังนั้น การอ่านจึงเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ที่มีการจัดลำดับไว้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งหมายถึงการอ่านต้องประกอบด้วยทักษะเบื้องต้นและทักษะที่มีความซับซ้อน แต่ทักษะที่เป็นพื้นฐานก็จะหลอมรวมเข้าด้วยกันโดยผ่านกลวิธีให้นักเรียนแยกแยะได้ว่า ส่วนใดเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับอักษรและส่วนใดเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเนื้อหา

2. การอ่านที่เน้นความรู้ความเข้าใจ ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจมีแนวคิดว่า พฤติกรรมทุกอย่างจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ ประสบการณ์ในการเรียนรู้ การรู้จักสะสมความรู้ และการนำความรู้ไปใช้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของสมองส่วนกลางในการตีความตัวแปรต่าง ๆ การเรียนรู้จึงขึ้นอยู่กับการเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับประสบการณ์เดิม และแสดงออกอย่างเหมาะสม

3. การอ่านที่เน้นทฤษฎีพัฒนาการ มีแนวคิดในการเรียนรู้เกิดขึ้นตั้งแต่วัยที่ด้อยพึ่งผู้อื่นและจะพัฒนาไปเรื่อย ๆ ตามวัย สิ่งสำคัญของช่วงอายุ คือจะมีการเรียนรู้เฉพาะอย่างในแต่ละช่วงอายุ ถ้าช่วงนั้นไม่เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสมพัฒนาการเรียนรู้ในช่วงนั้นก็จะบกพร่องไปและจะมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ในส่วนภายหลัง ดังนั้นการอ่านจึงเป็นกระบวนการรับรู้ซึ่งมีพื้นฐานมาจากช่วงพัฒนาการต่าง ๆ ตามความสามารถที่นักเรียนแสดงออกในการอ่านเป็นเครื่องชี้ให้เห็นระดับพัฒนาการของนักเรียน

แมนมาศ ขวลิต (2528 : 9) ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการอ่านเบื้องต้นดังต่อไปนี้

1. อย่าเริ่มด้วยการอ่านขั้นสูงเกินสติปัญญา
2. อ่านตามความสนใจและรสนิยม
3. อย่าฝืนอ่าน ต้องมีความสุขในการอ่าน
4. พัฒนาการอ่านตามระดับความรู้
5. อ่านเรื่องเดียวกันหลายครั้งจะได้รสต่างกัน
6. เลือกอ่านงานเขียนของนักเขียนอาวุโสที่มีพรคนะตรงกัน
7. อ่านได้ทุกเวลาอย่าผัดผ่อน
8. ต้องอ่านด้วยวิจารณญาณ
9. อย่าเบื่อง่ายต้องมีเหตุผลของตนเองและเป็นสากล

บันลือ พุกษะวัน (2530 : 16-17) ได้กล่าวถึงการเรียนอ่านของเด็กไว้ 3 ทาง คือ

1. เด็กเรียนอ่านโดยอาศัยตาสังเกตภาพที่สัมพันธ์กับคำ ภาพที่แสดงอาการเคลื่อนไหวสัมพันธ์กับประโยค การเรียนด้วยวิธีอาศัยภาพเป็นเครื่องช่วยอ่าน ซึ่งเด็กจะสามารถอ่านเรื่องราวโดยอาศัยประสบการณ์ของภาพเป็นเครื่องบอกความเป็นไปของเรื่อง

2. เด็กเรียนอ่านโดยใช้เสียงพาไป ใช้หูวิเคราะห์เสียงแล้วผสมเสียงอ่าน การอ่านแบบนี้อาศัยหูวิเคราะห์เสียงผสมเสียงอ่านคำแล้วอ่านออกเสียงตามไป

3. เด็กเรียนโดยอาศัยการจำรูปคำ การจำโครงร่างหยาบภายนอก ซึ่งคำเหล่านี้มีความหมายเด่นชัดเด็กจะระลึกถึงประสบการณ์เดิมเป็นเครื่องช่วยแปลความหมายและการแปลความหมายของประโยค โดยเข้าใจรูปของประโยคจะเข้าใจได้ดีกว่าจำเฉพาะคำ เด็กสนใจอ่านเรื่องราวมากกว่าการอ่านเป็นคำ ซึ่งมีความหมายน้อย ไม่เด่นชัด และคำบางคำมีหลายความหมาย จึงต้องจำรูปคำในลักษณะการใช้ประโยคซึ่งสามารถทำความเข้าใจความหมายได้เด่นชัด เป็นการเรียนอ่านทางสมอง

ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า ทฤษฎีการอ่านที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นทฤษฎีที่เน้นการอ่านจัดลำดับข้อความเน้นวิเคราะห์และเชื่อมโยงข้อความ รวมทั้งทฤษฎีการอ่านที่เน้นพฤติกรรม เน้นความเข้าใจ และเน้นทฤษฎีพัฒนาการ ตลอดจนวิธีการเรียนอ่านของเด็กซึ่งมีอยู่ 3 ทางด้วยกัน คือ การสังเกตภาพกับคำอ่านโดยใช้เสียงพาไป การจำรูปคำ ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้สามารถนำไปใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนเพื่อความเข้าใจให้เกิดผลดี

3.1.7 การสอนทักษะการอ่าน

การสอนอ่านควรควรพึงเล็งในสิ่งต่อไปนี้

1. ความเข้าใจ คือ ความสามารถที่จะเข้าใจในลายลักษณ์อักษรหรือข้อความที่อ่านอย่างครบถ้วน คือ อ่านรู้เรื่องนั่นเอง การอ่านนั้นความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง จึงไม่ควรอ่านเร็วจนเกินไปจนไม่รู้เรื่อง คนเราจะอ่านหนังสือได้เข้าใจเพียงใดนั้นย่อมแล้วแต่ประสบการณ์และการศึกษาที่ได้รับ เมื่อได้เห็นได้อ่านได้ฟังมากขึ้นย่อมจะเข้าใจโลกดีขึ้น และมีผลดีให้อ่านหนังสือเข้าใจได้รวดเร็วและลึกซึ้งยิ่งขึ้นด้วย

2. ความเร็ว ความเร็วในการอ่านมีความสำคัญรองลงมาจากความเข้าใจ ผู้อ่านที่อ่านเร็วและอ่านมาก ย่อมได้เปรียบทั้งในด้านการเรียน การทำงาน นักเรียนจะอ่านได้เร็วถ้าครูได้เห็นถึงประโยชน์ของความเร็ว แนะนำวิธีอ่านที่ถูกต้องให้ และให้ฝึกหัดโดยควบคุมบ้างหรือฝึกหัดด้วยตนเอง

วิลเลียม (William, 1986 : 37 - 41) ได้เสนอแนะลำดับขั้นในการสอนอ่านไว้เป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นก่อนการสอนอ่าน (Pre - Reading) จุดประสงค์ของขั้นตอนนี้ คือ
 - 1.1 เพื่อแนะนำและกระตุ้นความสนใจในหัวข้อเรื่อง
 - 1.2 เพื่อชักจูงให้ผู้เรียนสนใจอยากเรียนด้วยการให้เหตุผลสำหรับการอ่าน
 - 1.3 เพื่อเตรียมตัวในด้านภาษาให้แก่ผู้เรียนก่อนจะอ่านเนื้อเรื่อง
2. ขั้นการอ่าน (While - Reading) ขั้นตอนนี้เน้นที่เนื้อเรื่องที่จะอ่านโดยมีจุดมุ่งหมาย

ดังนี้

- 2.1 เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจจุดประสงค์ของการเรียน
- 2.2 เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างของงานเขียน หรือเนื้อความที่จะอ่าน
- 2.3 เพื่อช่วยขยายเนื้อความของเรื่องให้ชัดเจน
3. ขั้นหลังการอ่าน (Post - Reading) ขั้นตอนนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความสามารถ

ดังนี้

- 3.1 สามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิดในเรื่องที่อ่านไปแล้ว
- 3.2 สามารถเชื่อมโยงเรื่องที่อ่านเข้ากับความรู้ ความสนใจหรือความคิดเห็นของ

ผู้เรียนได้

สุจริต เพียรชอบ (2523 : 48) ได้กล่าวถึงหลักที่ควรคำนึงในการสอนอ่านซึ่งสรุป ได้ดังนี้

1. ความพร้อมของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีสภาพแวดล้อมทางบ้านแตกต่างกัน ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถทางการอ่านแตกต่างกัน ดังนั้นครูจึงควรทดสอบความพร้อมในการอ่านของนักเรียนก่อน เพื่อจะได้จัดสอนให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็กแต่ละคน
 2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล สภาพร่างกาย สติปัญญา แม้ว่าจะอยู่ในวัยเดียวกัน ระดับชั้นเดียวกัน ก็จะมีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน ครูควรคำนึงในเรื่องนี้
 3. ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อการอ่าน นักเรียนต่างวัยกัน ความสนใจในการอ่านจะต่างกัน ครูควรชี้แนะให้นักเรียนเห็นประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านและส่งเสริมให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน
 4. สายตากับการอ่าน สายตาเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ นักเรียนที่อ่านเร็วจะมีช่วงสายตากว้างกว่านักเรียนที่อ่านช้า ซึ่งมีช่วงสายตาแคบ
 5. ลักษณะนิสัยการอ่าน เช่น การอ่านย้อนหลัง การอ่านแบบข้าม ทิ้ง การจับหนังสือ ฯลฯ เป็นสิ่งที่ครูต้องฝึกฝนให้นักเรียนมีลักษณะนิสัยที่ดีในการอ่าน
- บันลือ พุกกะวัน (2532 : 27) กล่าวถึงองค์ประกอบแห่งความพร้อมที่ครูควรคำนึงถึงในการสอนอ่านไว้ 5 ด้าน คือ

1. ความพร้อมทางร่างกาย ได้แก่ รูปร่าง ขนาด ส่วนสูง น้ำหนัก ซึ่งแสดงให้เห็นความเจริญเติบโตของร่างกาย โดยที่กรมอนามัยโรงเรียน กระทรวงสาธารณสุขกำหนดเกณฑ์เฉลี่ยไว้ นอกจากนี้ยังเน้นถึงการใส่สายตา หู ความคล่องแคล่วในการใช้กล้ามเนื้อ มีการทรงตัว มีความสัมพันธ์ระหว่างมือกับตา ที่จะระดับประคองให้ใช้มือลากเส้นเขียนตัวอักษรและอื่น ๆ
2. ความพร้อมทางสมอง ได้แก่ ความสามารถในการจำ การตีความ และแปลความ การอธิบายงานที่ตนทำและงานที่เพื่อนทำ เล่าเรื่องราวของตนเองและผู้อื่นได้ดี เป็นต้น
3. ความพร้อมทางอารมณ์ และสังคม ได้แก่ การมีอารมณ์ร่วมสนุกสนาน รู้จักรับอารมณ์ เล่นร่วมกับเพื่อน ไม่แย่งของเล่น รู้จักให้หยิบยืมหรือแบ่งปันของใช้ ช่วยเหลือเพื่อน และอื่น ๆ
4. ความพร้อมทางจิตวิทยา ได้แก่ การมีสมาธิในการฟังนิทาน หรือเรื่องราว มีความมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงออก นำกลุ่ม รู้จักลำดับเหตุการณ์ในนิทาน และอื่น ๆ
5. ความพร้อมทางพื้นฐานประสบการณ์ ได้แก่ การใช้ภาษาพูด การตอบคำถาม การมีความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมใกล้ตัว และอื่น ๆ เป็นต้น

การสอนอ่านภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 นี้ วิธีสอนจะแตกต่างไปจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 กล่าวคือ การสอนอ่านจะเน้นการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจมากขึ้น มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อวิเคราะห์โครงสร้างของเรื่อง สามารถจับประเด็นสำคัญ จัดลำดับเรื่องราวรายละเอียดของเรื่อง หาเหตุและผล สรุปความจากเรื่องที่อ่านได้ และยังมีมุ่งที่จะเสริมสร้างทักษะการสะกดคำ การนำหลักภาษาไปใช้ในการพูด และการเขียนให้ถูกต้อง มุ่งฝึกทักษะการเขียนเรียงความตามโครงสร้างของเรื่อง การตอบคำถาม การเขียนเชิงสร้างสรรค์ การเขียนในชีวิตประจำวัน ให้มีนิสัยรักการเขียนและรักการอ่าน เพื่อแสวงหาความรู้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในภายภาคหน้า (กรมวิชาการ, 2536 : คำนำ)

จากการรวบรวมเอกสารเกี่ยวกับการสอนทักษะการอ่าน ดังกล่าวพอสรุปได้ว่า การสอนทักษะการอ่านนั้น ผู้เรียนจะต้องมีความพร้อม มีวุฒิภาวะ สายตาที่ดี ความสนใจ ลักษณะนิสัยเกี่ยวกับการอ่าน ประสบการณ์ในการอ่านเดิมของผู้เรียนจึงจะเกิดการเรียนรู้จากการอ่านได้ดี

3.1.8 ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งสำคัญ หรือกล่าวได้ว่าเป็นหัวใจของการอ่าน การอ่านสิ่งใดก็ตามถ้าผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่าน ไม่สามารถจับใจความของสิ่งที่อ่านแล้วจะไม่สามารถนำความรู้ ความคิด จากสิ่งที่อ่านไปใช้ประโยชน์ได้ ซึ่งถือว่าการอ่านที่ไม่สมบูรณ์

ชวาล แพทย์กุล (2520 : 134) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นความสามารถในการผสมผสานแล้วขยายความรู้ ความเข้าใจได้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งจะต้องมีคุณสมบัตินี้หลายประการดังนี้ คือ

1. รู้ความหมาย และรายละเอียดย่อย ๆ ของเรื่องนั้นมาก่อนแล้ว
 2. รู้ความเกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างนั้นของความรู้ย่อย ๆ นั้น
 3. สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง
 4. เมื่อพบสิ่งอื่นใดที่มีสภาพทำนองเดียวกับที่เคยเรียนรู้มาแล้ว ก็สามารถอธิบายได้
- นอกจากนี้จะได้ให้ความหมายของความเข้าใจแล้ว ชวาล แพรัตกุล ยังอธิบายเพิ่มเติม

ไว้ว่า ความเข้าใจสามารถออกมาเป็นพฤติกรรม 3 ประการ ดังนี้

1. การแปลความ คือ สามารถแปลความของสิ่งต่าง ๆ ได้โดยแปลลักษณะและนัยของเรื่องราว ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้อง และใช้ได้ดีสำหรับเรื่องราวนั้น ๆ โดยเฉพาะ
2. การตีความ คือ ความสามารถจับความสัมพันธ์ระหว่างชิ้นส่วนย่อย ๆ ของเรื่องนั้นจนสามารถนำมากล่าวอีกนัยหนึ่งได้
3. การขยายความ คือ ความสามารถขยายความหมายตามนัยของเรื่องนั้นให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้

สุพิมพ์ ศรีวรพันธ์สกุล (2521 : 8) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษา นักเรียนที่มีความเข้าใจในการอ่านสูงจะสามารถอ่านตำราและข้อความต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ความเข้าใจในการอ่านจึงเป็นพื้นฐานทางวิชาการและเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นอย่างยิ่ง

สมิท (เสาวลักษณ์ ลักษณะโกดิน. 2539 : 14 ; อ้างอิงจาก Smith. 1963. Reading Instruction for today's Children. P.262 – 264) ได้แบ่งระดับการอ่านไว้ 3 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจความหมายตามอักษร (Literal Comprehension) เป็นความเข้าใจพื้นฐาน คือการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้โดยตรง เป็นการจับใจความตามตัวอักษรที่ปรากฏ
2. ระดับความเข้าใจแบบตีความ (Interprehension) คือ การที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ลึกซึ้งกว่าระดับแรก เป็นการตีความสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง แต่เป็นความหมายที่แฝงอยู่ในเนื้อเรื่อง
3. ระดับความเข้าใจแบบวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Reading) การอ่านระดับนี้ผู้อ่านต้องอาศัยทักษะความเข้าใจใน 2 ระดับแรกเป็นพื้นฐาน เป็นการอ่านที่ต้องอาศัยประสบการณ์ของตนเองมาช่วยในการตัดสินใจและประเมินค่าข้อความที่อ่าน

เวนไรท์ (Wainwright. 1972 : 36) กล่าวว่า ธรรมชาติของความเข้าใจในการอ่านว่า ผู้ที่มีความเข้าใจในสิ่งที่ตนเองอ่าน จะต้องมีลักษณะที่สามารถเก็บใจความสำคัญ ตีความหมาย ใจความและแนวคิด สรุปเรื่องและประเมินค่า สามารถเชื่อมความรู้ที่ได้รับกับประสบการณ์เพื่อนำไปใช้ได้

เซฟเพอร์ต (Shepherd. 1973 : 79) กล่าวว่าความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถของผู้อ่านที่ใช้ความคิดตามข้อเขียนได้เขียนไว้ ผู้อ่านจะต้องเข้าใจภาษาของผู้เขียนและตีความให้ตรงกับความต้องการของผู้เขียน

บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond & Tinker. 1973 : 235) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านจะต้องอาศัยพื้นฐานความเข้าใจในด้านต่อไปนี้คือ

1. การเข้าใจความหมายของคำ ถือว่าเป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน ถ้านักเรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ นักเรียนจะไม่สามารถเข้าใจอนุเจต (Paragraph) และไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้

2. การเข้าใจความหมายของหน่วยความคิด นักเรียนจะเข้าใจความหมายของกลุ่มคำได้ก็ต่อเมื่อ นักเรียนรู้จักอ่านเป็นหน่วยความคิด การอ่านทีละคำจะไม่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจ

3. การเข้าใจประโยค เมื่อนักเรียนเข้าใจความหมายของคำ และรู้จักอ่านเป็นหน่วยความคิดแล้ว นักเรียนจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและกลุ่มคำในประโยคด้วย

4. การเข้าใจอนุเจต นักเรียนจะเข้าใจอนุเจตได้ก็ต่อเมื่อ มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคในอนุเจต หากนักเรียนขาดความสามารถในด้านนี้ นักเรียนจะไม่เข้าใจเรื่องที่อ่านได้

5. ความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจต หรือการเข้าใจเนื้อความทั้งหมด คือ ต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความในแต่ละตอน ๆ ก็จะทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้ทั้งหมด

ดิลเนอร์ และอลสัน (Dillner & Olson. 1977 : 68) อธิบายว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น นอกจากการแปลความ การตีความ การขยายความ การจับใจความสำคัญแล้วนักเรียนหรือผู้อ่านควรมีความสามารถในการสรุปความด้วย ซึ่งหมายถึง การที่ผู้อ่านแสดงความเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนกล่าวไว้อย่างชัดเจน

แลปปี้ และฟลัด (Lapp & Flood. 1983 : 161) แสดงความเห็นเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านว่า หากความเข้าใจไม่เกิดขึ้น การอ่านก็ไม่เกิดขึ้นเช่นเดียวกัน เพราะการอ่าน คือ ความเข้าใจ ดังนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องทราบองค์ประกอบพื้นฐานบางประการของการอ่าน เพื่อจะได้ฝึกฝนให้นักเรียนมีทักษะการอ่านที่ถูกต้อง

เกรย์ (Gray. 1984 : 35 - 36) กล่าวว่า ความสามารถทางการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับทักษะดังต่อไปนี้

1. การรู้จักคำ ผู้อ่านจะอ่านหนังสือให้เข้าใจก็ต่อเมื่อมีความสามารถในการอ่านตัวอักษร และเข้าใจความหมายตรงกับผู้เขียน เกรย์ กล่าวว่า การเข้าใจความหมายของคำ เป็นทักษะเบื้องต้นของการอ่านทุกประเภท

2. การเข้าใจความคิดของผู้อ่าน

3. การมีปฏิกิริยาโต้ตอบความคิดของผู้เขียน เป็นการประเมินความคิดของผู้เขียน จากเรื่องที่ได้รับจากเรื่องทีอ่านกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

4. ทักษะในการผสมผสานความคิดใหม่กับความคิดเก่าจากเรื่องทีอ่าน หมายถึง การรวมความคิดทีได้รับจากเรื่องทีอ่านกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

คาร์เรล (Carrel. 1986 : 251) ได้เสนอว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นความเข้าใจ ในประโยคโดยเฉพาะความเข้าใจในรูปแบบการเรียบเรียงเรื่องหรือโครงสร้างของข้อเขียนหรือสรุปใน ความหมายได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ การรับรู้ข้อมูลหรือข่าวสารจากงานเขียน

มิลเลอร์ (Miller. 1990) สรุปถึงความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นการรับเอาความหมายจาก สิ่งทีอ่านได้โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมกับเรื่องทีอ่าน

จากความหมายดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการทำความเข้าใจ ดีความ ขยายความ พร้อมทั้งจับใจความสำคัญ ของข้อมูลหรือข้อความรวมทั้ง สามารถประเมินค่าจากเนื้อเรื่อง และเข้าใจความหมาย วัตถุประสงค์และความคิดทีผู้เขียนต้องการจะ สื่อสารถึงผู้อ่านได้

จากทีกล่าวมาในข้างต้น แสดงให้เห็นว่าความเข้าใจในการอ่านมีความสำคัญต่อการ ดำรงชีวิตของมนุษย์ และถือได้ว่าเป็นทักษะพื้นฐานทีสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษา หากผู้เรียนมีความ เข้าใจในการอ่านแล้วก็ย่อมทีจะสามารถเรียนและรู้ในสิ่งต่าง ๆ จากสิ่งทีอ่านได้และนำไปใช้ในการ เรียนวิชาต่าง ๆ ได้อย่างดี ยิ่ง ครูผู้สอนจึงต้องฝึกฝนให้เด็กมีทักษะในการอ่านจนสามารถเข้าใจในสิ่งที อ่านได้

3.1.9 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ในการอ่านสื่อใด ๆ ก็ตามผู้อ่านไม่สามารถทำความเข้าใจเรื่องทีอ่านได้ การอ่านนั้น ๆ ย่อมไม่เกิดประโยชน์ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่าน ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านไว้ต่าง ๆ ดังนี้

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2525 : 75) จัดลำดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. การอ่านเอาเรื่อง (Literal Reading) การอ่านระดับนี้บ่งชี้ว่าอ่านหนังสืออ่าน อ่านได้ อ่านแล้วรู้เรื่องว่าอ่านอะไรเป็นอย่างไรเกี่ยวข้องกับใคร ผู้อ่านจะใช้ความสามารถด้านความ จำเป็นส่วนใหญ่

2. การอ่านขึ้นการแปล ดีความ ขยายความ (Interpretative Reading) ผู้อ่านต้อง ใช้ความสามารถนอกเหนือไปจากการอ่านเอาเรื่องคือต้องจำเรื่อง ต้องแปลความ ต้องขยายความเป็น ระดับความเข้าใจทีสูงไปกว่าการเอาเรื่อง

3. การอ่านขั้นวิจารณ์ (Critical Reading) การอ่านระดับนี้ต้องใช้ความสามารถของปัญญาขั้นสูง โดยอาศัยการอ่านระดับเอาเรื่อง การแปลความ

จรรยา บุญมีประเสริฐ (2537 : 23) ได้แสดงความเห็นว่า ความเข้าใจในการอ่านไม่ได้จำกัดอยู่ที่เพียงการตอบคำถามได้ถูกต้องเท่านั้น แต่หมายถึงความเข้าใจ 2 ระดับ คือ

1. ระดับต่ำ ความเข้าใจระดับนี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้อ่านพอใจกับสิ่งที่ตนอ่านเข้าใจ ความหมายและมีมโนทัศน์อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

2. ระดับสูง นักเรียนต้องจับใจความสำคัญให้ได้ เข้าใจถึงแก่นของแนวคิดที่เขียนอยู่ และสามารถเปรียบเทียบแนวคิดเหล่านั้นกับสิ่งที่เคยรู้มา เพื่อที่จะรับเอาสาระสำคัญและแนวคิดใหม่ มาผสมผสานเป็นมโนทัศน์ทั้งใหม่และเก่าให้เข้ากัน

บาเรนท์ (สายสุณี สกุลแก้ว. 2534 : 21 ; อ้างอิงจาก Barrent. 1960 : 152) ได้จัดลำดับขั้นตอนการอ่านโดยอาศัยการแบ่งประเภท วัตถุประสงค์ของการศึกษาออกเป็น 5 ขั้น ดังนี้

1. ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension Level) คือ ความสามารถในการอ่านจับใจความรายละเอียดต่าง ๆ จับใจความสำคัญและลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ สามารถเปรียบเทียบเรื่องราวที่อ่านทั้งในแง่ของความแตกต่างและความเหมือนทราบความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผล ทราบลักษณะเฉพาะของตัวละครในเรื่องที่อ่านและสามารถจำแนกและทบทวนเรื่องที่อ่านได้

2. ระดับการจัดเรียบเรียงใหม่ (Reorganization Level) ความสามารถในการแยกแยะประเภทของสิ่งต่าง ๆ ให้สามารถย่อเรื่องได้ทั้งหมดหรือข้อความบางส่วนได้ สามารถสรุปและสังเคราะห์เรื่องที่อ่านได้

3. ระดับการให้ความคิดเห็น (Inferential Comprehension Level) ได้แก่ความสามารถในการนำความคิดเห็นและรายละเอียดที่ได้จากการอ่านความคิดเห็น และประสบการณ์ส่วนตัวมาใช้สรุปข้อวินิจฉัยสนับสนุนรายละเอียด สรุปใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์และการตีความของภาษาซึ่งมิได้ปรากฏให้เห็นตรงจากข้อความที่อ่าน

4. ระดับประเมินผล (Evaluation) เป็นความสามารถที่จะตัดสินและประเมินผลด้วยตนเองว่าเรื่องที่อ่านนั้นอะไรเป็นข้อเท็จจริง (Fact) อะไรเป็นจินตนาการ (Fantasy) อะไรเป็นความคิดเห็น (Opinions) ตลอดจนสามารถประเมินความเชื่อถือได้จากเรื่องที่อ่าน และประเมินผลในแง่ของความคิดเห็นส่วนตัวว่ามีคุณค่าเหมาะสมที่จะยอมรับหรือไม่

5. ระดับซาบซึ้ง (Appreciation) ความสามารถในระดับนี้เป็นการอ่านในระดับสูง สุด คือ มีอารมณ์ตอบสนองตามเนื้อเรื่องตามภาษาของผู้เขียน ตลอดจนการสร้างภาพพจน์และการแสดงออกทางอารมณ์จากการที่ได้อ่านเรื่องราว

ดัลล์แมน (Dalman, 1974 : 166) ได้แบ่งระดับการอ่านออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual Level) หมายถึง ความเข้าใจในเนื้อเรื่อง
ที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้
2. ระดับความเข้าใจการแปลความหมาย (Interpretation Level) คือ ความเข้าใจ
โดยอาศัยการสรุปความ ตีความ และแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านได้
3. ระดับความเข้าใจขั้นประเมินค่า (Evaluation Level) คือ ความสามารถในการ
ประเมินค่าสิ่งที่ผ่านมา โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านพิจารณาตัดสิน

สรุปเมื่อพิจารณาถึงระดับความเข้าใจในการอ่านนั้น จะเห็นได้ว่าระดับของความเข้าใจ
ในการอ่านนั้นจะมีความแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการอ่านและความสามารถของผู้อ่าน
เพราะถ้าผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่าน ไม่สามารถจับใจความสำคัญของสิ่งที่อ่าน จะไม่สามารถนำ
ความรู้ความคิดจากสิ่งที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ฉะนั้น ในการสอนการอ่านจับใจความผู้สอน
จำเป็นต้องฝึกฝนให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติเหล่านี้เพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความให้ได้

3.1.10 การวัดความเข้าใจในการอ่าน

การวัดความเข้าใจในการอ่าน หรือการวัดความสามารถทางภาษา เป็นการวัด
ความสามารถของบุคคลในการอ่านสิ่งที่กำหนดให้แล้วสามารถจับใจความจากเรื่องที่อ่านได้ ดังที่ ล้วน
สายยศและอังคณา สายยศ (2541 : 88 - 89) ได้กล่าวถึงลักษณะการวัดและหลักในการวัดความ
เข้าใจในการอ่านไว้ว่า เป็นการวัดความสามารถในการที่จะเข้าใจภาษาหรือเรื่องที่อ่านจากที่
กำหนดให้มาอย่างน้อยเพียงใด ดังนั้นในการออกข้อสอบจึงยกสถานการณ์มาให้อ่านก่อนโดย
สถานการณ์ที่ให้อ่านอาจเป็นสถานการณ์หลายรูปแบบ เช่น เป็น บทความ บทสนทนา ร้อยกรอง โครง
กลอน ฉันท์ ฯลฯ แบบทดสอบที่ใช้สอบวัดความเข้าใจในการอ่านจะต้องมีคำชี้แจงให้ชัดเจนว่าไม่ควร
ใช้คำถามน้อยกว่า 2 ข้อ ทั้งนี้เพราะเป็นการวัดที่ไม่คุ้มค่าเพราะผู้ต้องอ่าน และทำความเข้าใจ
สถานการณ์อย่างมาก ส่วนใหญ่จะถามตั้งแต่ 2 ข้อขึ้นไป ขึ้นอยู่กับความยาวของสถานการณ์ ถ้า
สถานการณ์ยาวมากอาจถามได้ถึง 10 ข้อ แต่ถ้าถามมากเกินไปจะทำให้เป็นข้อสอบง่าย

หลักในการตั้งถาม วัดความเข้าใจในการอ่านนั้น ควรกำหนดจุดมุ่งหมายไว้ให้ดีกว่า
ต้องการจะถามความสามารถด้านใดบ้าง การถาม การตอบ จะต้องเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ทุกข้อ
นั่นคือ แต่ละข้อต้องใช้ความรู้จากสถานการณ์มาตอบเท่านั้น จะถามเรื่องอื่นใช้ความรู้จากที่อื่นตอบ
ไม่ได้ หรือถามในสถานการณ์ที่กำหนด แต่ใช้ความรู้นอกสถานการณ์ตอบไม่ได้ ทั้งนี้เพราะ
สถานการณ์ที่ยกมา อาจจะผิดไปจากความเป็นจริงก็ได้ คำชี้แจงจึงต้องเขียนให้ดี เพราะผู้ตอบอาจ
เกิดความขัดแย้งระหว่างภายในและภายนอกสถานการณ์ได้ ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอตัวอย่างแบบทดสอบ
ที่ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ ได้สร้างขึ้นดังนี้

ตัวอย่างแบบทดสอบ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2541 : 89)

คำชี้แจง จงใช้บทประพันธ์นี้ตอบคำถามตั้งแต่ข้อ 1 ถึง 3

“น้ำปลาโอซารส
ได้ลิ้มชิมน้ำปลา

มาตรแม่นมดหมดเมืองมา
จะดูดดื่มลิมน้ำตาล

2. ข้อความนี้เหมาะที่จะใช้ในโอกาสใด

- ก. ประกาศ
- ข. โฆษณา
- ค. ชักชวน
- ง. เผยแพร่
- จ. แจ้งความ

(คำตอบคือข้อ ข.)

1. ผู้เขียน ข้อความนี้ต้องการเน้นในเรื่องใด

- ก. น้ำปลา
- ข. น้ำตาล
- ค. รสโอซา
- ง. นิสัยของมด
- จ. ความหวานมัน

(คำตอบคือข้อ ค.)

3. คำว่า มดหมดเมือง หมายความว่าอย่างไร

- ก. มดในเมือง
- ข. เมืองของมด
- ค. ชนิดของมด
- ง. ขนาดของมด
- จ. มดจำนวนมาก

(คำตอบคือข้อ จ.)

จากการศึกษาวิธีการวัดและลักษณะของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการสร้างแบบทดสอบดังกล่าว มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเพื่อการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านภาษาไทย

3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คาร์เสน (Carlsen. 1967 : 22) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษาเกรด 4-12 พบว่า ความสนใจในการอ่านของเด็กชายและเด็กหญิงจะแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดใน เกรด 8 และก็อาจกล่าวได้ว่าในชั้นเหล่านี้เด็กชายจะชอบอ่านหนังสือเรื่องวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ส่วนเด็กหญิงจะเลือกอ่านเรื่องเกี่ยวกับบ้านและโรงเรียน รวมทั้งนวนิยาย

เดวิดสัน (Davidson. 1971 : 6273-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครูกับคำตอบของนักเรียนในขณะที่มีกิจกรรมการอ่านแบบธรรมชาติ และแบบให้ใช้ความคิดขณะที่อ่าน พบว่านักเรียนที่เรียนอ่านโดยถูกฝึกอยู่เสมอมีแนวโน้มที่จะตอบคำถามไปในแนวคิดเชิงวิจารณ์ และพอใจที่จะแสดงความคิดเห็นของตนออกมา ส่วนที่เรียนการอ่านแบบธรรมชาติไม่ค่อยได้ใช้ความคิดลึกซึ้งนัก มีแนวโน้มที่จะตอบคำถามแบบไม่มีความคิดเชิงวิจารณ์และไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นของตนออกมา

ลอเรนซ์ และเฮเดน (Lawrance & Hayden. 1972 : 62 - 77) ได้ศึกษาการใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3 จำนวน 87 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกมีคะแนนการทดสอบหลังทำแบบฝึกมากกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึก และ นักเรียนสามารถทำข้อสอบหลังจากการทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 98.90

คาทานโน (Catano. 1976 : 4983 - A) ได้ศึกษาผลของการสอนและฝึกให้นักเรียนระดับ 6 ใน Springfield , Oregon เกี่ยวกับคำถามเรื่องที่อ่านและให้แบบทดสอบเลือกตอบให้นักเรียนเขียนเรียงความวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนและฝึกให้ใช้แบบทดสอบทั้งสองฉบับนั้น การตั้งคำถามมีผลต่อการเขียนเรียงความมากกว่าการสอนแบบเลือกตอบ

สติเวนส์ (Stevens. 1980 : 376) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านจากการอ่านเรื่องที่สนใจของนักเรียนที่มีความสามารถสูง ที่มีคะแนนตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 83 ขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในเกรด 5 และ 6 โดยได้สำรวจความสนใจในการอ่านจากรายการ 25 เรื่อง ซึ่ง ระดับความสนใจตั้งแต่ 1-7 เลือกเรื่องที่นักเรียนสนใจองค์ประกอบในการอ่านแล้ว ทดสอบความเข้าใจในการอ่าน พบว่าเรื่องที่นักเรียนสนใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่มีผลทำให้นักเรียนอ่านได้ง่ายและสะดวกต่อการทำความเข้าใจ

แบบบส์ (Babbs. 1983 : 174 - A) ได้ศึกษาผลการสอนโดยใช้ยุทธวิธีในการดักเตือนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในด้านความรู้ที่มีต่อการเข้าใจ และการระลึกได้ในการอ่าน จุดมุ่งหมายเพื่อประเมินโครงการพัฒนาความรู้ของนักเรียนระดับ 4 เกี่ยวกับกระบวนการอ่านและการสอนโดยใช้ยุทธวิธีในการดักเตือนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4 ผลปรากฏ

ว่ากลุ่มทดลองมีความเข้าใจในการอ่านและระลึกได้แตกต่างจากกลุ่มควบคุม แต่กลุ่มควบคุมมีความรู้เกี่ยวกับวิธีการอ่านให้ได้ผลดีอยู่ในระดับต่ำกว่า การใช้บัตรดักเตือนเป็นวิธีการที่มีผลดีในการชักชวนให้นักเรียนเป็นผู้ใช้ยุทธวิธีในการอ่าน

บาร์เลท และคนอื่น ๆ (Barlett & Other. 1984 : 184) ได้ทดลองสอนการใช้โครงสร้างระดับยอดในการอ่านและการระลึกเรื่องแก่นักเรียนระดับ 5 จำนวน 54 คน ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม และการใช้โครงสร้างระดับยอดทำให้ระลึกเรื่องแก่นักเรียนระดับ 5 จำนวน 54 คน ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมและให้โครงสร้างระดับยอดทำให้ระลึกเรื่องได้สูงสุด ในขณะที่ผู้ไม่ใช้โครงสร้างระดับยอดได้คะแนนต่ำสุด และพบว่าการใช้วิธีนี้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความจำและความเข้าใจในการอ่าน นอกจากนี้ยังสามารถใช้วิธีการนี้อ่านเรื่องที่ยากหรือเรียบเรียงไว้ไม่ดี ให้จำและเข้าใจง่ายขึ้น และทำให้ผู้เรียนสามารถเรียงความได้ดีกว่าเดิม

บอทโทน (Botton. 1992 : 30) ศึกษาผลของวิธีสอนแบบย่อยต่อการอ่านเพื่อจับใจความ การศึกษาการอ่านจับใจความของเด็กนักเรียน ระหว่างวิธีการอ่านในกลุ่มย่อยกับวิธีการอ่านรวมทั้งหมดในห้องเรียน โดยใช้เนื้อหา 10 เรื่อง ให้นักเรียนเกรดหนึ่งจำนวน 2 ห้องเรียนจากโรงเรียนชานเมืองนิวเจอร์ซีย์ นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 5 คน ของห้องเรียนที่ 1 ได้ฟังเรื่องราวโดยอยู่ร่วมกันกับนักเรียนทั้งหมดในห้องเรียน ส่วนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างอีก 5 คน ของห้องเรียนที่ 2 ได้ฟังเรื่องราวในกลุ่มเพียง 5 คน หลังจากการฟังแล้วให้นักเรียนเล่าเรื่องราวที่ได้ฟังทีละคน โดยการตอบคำถาม ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไรและทำไม เป็นฐานความเข้าใจเรื่องผลพบว่า นักเรียนที่ได้ฟังเรื่องราวในกลุ่มย่อยตอบคำถามได้ดีกว่านักเรียนที่ฟังเรื่องราวรวมกันกับนักเรียนทั้งหมด ข้อเสนอที่ค้นพบการอ่านในกลุ่มย่อย (ใช้ประโยชน์ของพลวัตรในกลุ่มย่อย) ทำให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวมากกว่าการอ่านรวมกันทั้งห้องเรียน

3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ประทุม การรักเรียน (2525 : 18) ได้เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการเรียนรู้ทางภาษา กับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการเรียนรู้ทางภาษา มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พิมพ์พร อุทัยเลิศ (2526 : 50) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนลาติตมหาวิทยาลักษณ์เกษตรศาสตร์ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึก จำนวน 68 คน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะ

มีผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วันเพ็ญ สุภิกิตย์ (2528 : 63) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดลาดชะโด อำเภอดมชัญ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 60 คน ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้เรียนโดยวิธีการอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วรายา เพชรประดับ (2528 : 54) ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบเดิมกับวิธีเรียนด้วยตนเองพบว่า สัมฤทธิ์ผลในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษรวมทุกแผนกการสอนของนักเรียนที่เรียนด้วยตนเองกลุ่มที่เรียนจากวิธีสอนแบบเดิมแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่คะแนนเฉลี่ยการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยตนเองสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากวิธีสอนแบบเดิม

พรทิพย์ สุทธิพันธ์ (2529 : 42) ศึกษาการเปรียบเทียบผลการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลระนอง จังหวัดระนอง ที่เรียนโดยใช้และใช้แบบฝึกการอ่าน ผลปรากฏว่าสัมฤทธิ์ผลการอ่านจับใจความของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มทดลองซึ่งใช้แบบฝึกการอ่าน มีคะแนนการอ่านจับใจความสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้แบบฝึกการอ่าน

วินิดา โสภากันท์ (2530 : 39) ได้วิจัยศึกษาความก้าวหน้าของการอ่านจับใจความในการเรียนซ่อมเสริมวิชาภาษาไทย โดยสอนในและนอกชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทุ่งมหาเมฆ ผลการวิจัยพบว่า ความก้าวหน้าในการอ่านจับใจความระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ทดลองสอนซ่อมเสริมในและนอกชั้นเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นันทรัตน์ ชื่นชนม์ (2531 : 62) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา แตกต่างกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษามีความคงทนในการจำแตกต่างกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สายสุณี สกุดแก้ว (2534 : 64) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดมหาบุศย์ (พิทักษ์ถาวรคุณ) จำนวน 105 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สำรวจ ธรรมวิจิตร (2536 : 81) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอติดกับการสอนอ่านตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอติดกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและในต่างประเทศ ที่เกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย สรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านนั้นถือได้ว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญอย่างหนึ่งต่อการศึกษาและการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะหากผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านแล้วย่อมที่จะสามารถเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ จากสิ่งที่อ่านและสามารถนำไปใช้ในการเรียนวิชาภาษาต่าง ๆ ได้อย่างดี ยิ่ง ซึ่งในการเรียนการสอนครูผู้สอนจึงต้องฝึกฝนให้ได้ก็มีทักษะในการอ่าน สามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ เพื่อจะได้พัฒนาทักษะความเข้าใจในการอ่านให้มีประสิทธิภาพตรงตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีทักษะความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย น้อยกว่าร้อยละ 60 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 20 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน ซึ่งมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนทักษะความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยน้อยกว่าร้อยละ 60 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ได้จำนวน 20 คน

2. ผู้วิจัยขอความร่วมมือนักเรียนในข้อ 1 ในการเข้าร่วมการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนให้ความร่วมมือทุกคน ผู้วิจัยจึงสุ่มอย่างง่ายเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ
2. โปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษาคำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจ

1.2 สร้างแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ จำนวน 50 ข้อ ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และจุดมุ่งหมายของการวิจัยแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์เวรณี กริทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรัตน์ พลอยเลี่ยมแสง และอาจารย์เอี่ยมพร มีภูเพ็ญ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย โรงเรียนออเงิน(อ่อน-เหม อนุสรณ์) ตรวจสอบ

รายละเอียดแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.3 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบจำนวน 50 ข้อที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพรพระวังประสิทธิ์ เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วคัดเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .20 ขึ้นไป และค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 ได้จำนวน 30 ข้อ

1.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้ โดยหาค่า KR-20 (Kuder Richardson – 20) เฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายที่คัดเลือกไว้ในข้อ 1.3 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .77

แบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ ทั้ง 30 ข้อนั้น เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ

ฉบับที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านบทความ บทกลอน และนิทาน แล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำ

เครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค, และ ง ที่เห็นว่าถูกต้องที่สุด

เพียงข้อเดียว ลงในกระดาษคำตอบที่กำหนดให้

อ่านนิทานแล้วตอบคำถาม ข้อที่ 1 - 2

ช้างตัวหนึ่งเดินผ่านมาเห็นกองขยะก็วิ่งเกียจจึงเดินหลีกมาห่าง ๆ หนอนตัวหนึ่งซึ่งอยู่ที่กองขยะเห็นช้างเดินหลีกไปก็คิดว่าช้างกลัวตนจึงทำท่าสงครามกับช้าง ช้างได้ฟังคำถาวจึงหันกลับไปพูดว่า “เจ้าสัตว์เล็ก เราจะไม่สู้เจ้าด้วยการใช้ เท้า งา งวง เจ้าเป็นสัตว์เหม็นก็ต้องฆ่าด้วยของเหม็น” ว่าแล้วก็ถ่มมูลก้อนใหญ่ไปทับจนหนอนตาย

1. จากนิทานเรื่องนี้ สัตว์ตัวไหนที่ชอบกินของสกปรก

ก. ผึ้ง (0)

ค. หนอน (1)

ข. แมลงวัน (0)

ง. แมลงหวี่ (0)

2. ใจความสำคัญของนิทานนี้คือ

ก. ความโง่เป็นบ่อเกิดแห่งความตาย (0)

ค. ไม่ซิงัดไม่ซุง (0)

ข. น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ (0)

ง. ความอวดดีเป็นบ่อเกิดแห่งความตาย (1)

เกณฑ์การให้คะแนน

ตอบถูกจากเฉลยให้คะแนน 1 คะแนน

ตอบผิดจากเฉลยให้คะแนน 0 คะแนน

2. โปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย รูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ลำดับขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมและการให้ข้อมูลย้อนกลับ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับในการสอนทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ

2.2 สร้างโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

2.3 นำโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์เวณี กริทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และอาจารย์เอี่ยมพร มีภูเพ็ญ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) ตรวจสอบรายละเอียดของโปรแกรมให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) แขวงออเงิน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน

2.5 นำโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่นำไปทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไขเพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

สำหรับโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ใช้กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้เวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง รวม 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที คือ ในวันจันทร์ วันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 15.00-15.50 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomize Control Group Pretest – Posttest Design ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomize Control Group Pretest – Posttest Design

กลุ่ม	ทดสอบก่อน	การทดลอง	ทดสอบหลัง
RE	T ₁ E	X	T ₂ E
RC	T ₁ C	~	T ₂ C

ความหมายของสัญลักษณ์

- R แทน กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มตัวอย่าง
- E แทน กลุ่มทดลอง
- C แทน กลุ่มควบคุม
- X แทน การเรียนรู้โดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
- ~ แทน ไม่ได้รับการเรียนรู้โดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
- T₁ แทน การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest)
- T₂ แทน การทดสอบหลังการทดลอง (Posttest)

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ Randomize Control Group Pretest – Posttest Design โดยมี 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะก่อนทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจมาทดสอบกับกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม แล้วบันทึกไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการกับกลุ่มทดลองโดยใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้เวลาในการทดลอง 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยจะทดลองช่วงเวลา 15.00-15.50 น. เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ในวันจันทร์ วันอังคารและวันพฤหัสบดี ตั้งแต่วันจันทร์ที่ 4 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 ถึงวันพฤหัสบดีที่ 28 กรกฎาคม

พ.ศ. 2548 และในวันพฤหัสบดีที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 ตรงกับวันหยุดราชการ ผู้วิจัยได้ทำการสอนชดเชยในวันพุธที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2548

ระยะที่ 3 ระยะหลังทดลอง

ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังการทดลองให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยใช้แบบทดสอบเดียวกับที่ให้นักเรียนทำก่อนการทดลอง แล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง

หลังจากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนการทดสอบทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนและหลังได้รับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
2. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้รับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. เปรียบเทียบผลต่างของทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่ได้รับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้โดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)
 - 1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย
 - 2.1 สถิติสำหรับหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบทดสอบ โดยใช้เทคนิค 27% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ

2.2 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ โดยใช้ KR-20 (Kuder Richardson - 20)

3. สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนและหลังได้รับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยใช้ t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples) ใช้ทดสอบสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 1

3.2 เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้รับเทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยใช้ t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples) ใช้ทดสอบสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 2

3.3 เปรียบเทียบผลต่างของทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่ได้รับและไม่ได้รับการเรียนรู้โดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้ t-test แบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test for Independent Samples) ใช้ทดสอบสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 3

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมาย เพื่อความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียน
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$\bar{X}_{\text{diff}}$	แทน	ผลต่างของคะแนนเฉลี่ย
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
S_{diff}	แทน	ผลต่างของค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
ΣD	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจ ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง
ΣD^2	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจ ระหว่างก่อนและหลังการทดลองยกกำลังสอง
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t-distribution

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยใช้ t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples)
2. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยใช้ t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent Samples)
3. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่ได้รับการให้

เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์โดยใช้ t-test แบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test for Independent Samples)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 2 - 4 ดังนี้

1. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงการ เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	S	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	10	10.00	1.56			
				183	3375	33.982**
หลังการทดลอง	10	28.30	.67			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 แสดงว่า การใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับทำให้นักเรียนกลุ่มทดลอง มีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นได้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ (ดังแสดงในตาราง 5 ในภาคผนวก)

2. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลัง ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

กลุ่มควบคุม	N	$\bar{X}$	S	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	10	9.30	1.33	0	12	000
หลังการทดลอง	10	9.30	1.88			

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจไม่เพิ่มขึ้น หลังจากไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า การไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับไม่ทำให้นักเรียนกลุ่มควบคุม มีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นได้ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ (ดังแสดงในตาราง 6 ในภาคผนวก)

3. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงการ เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_{\text{กลุ่ม}}$	$S_{\text{กลุ่ม}}$	t
กลุ่ม ทดลอง	10	18.30	1.70	28.126**
กลุ่มควบคุม	10	00	1.15	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ แสดงว่าการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ สามารถพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจได้มากกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ (ดังแสดงในตาราง 7 ในภาคผนวก)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษา

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
2. นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นหลังจากไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีทักษะความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยน้อยกว่าร้อยละ 60 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 20 คน ซึ่งให้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ที่มีทักษะความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย น้อยกว่าร้อยละ 60 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 20 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ
2. โปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบทดสอบทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจในวันศุกร์ที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 แล้วนำมาตรวจให้คะแนนแล้วบันทึกคะแนนไว้เพื่อเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองด้วยตนเอง ดังนี้

ผู้วิจัยทำการทดลองโดยใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยใช้เวลา 12 ครั้ง เป็นเวลา 4 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน ๆ ละ 50 นาที คือวันจันทร์ เวลา 15.00-15.50 น. วันอังคาร เวลา 15.00-15.50 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 15.00-15.50 น. ตั้งแต่วันจันทร์ที่ 4 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 ถึงวันพฤหัสบดีที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 และในวันพฤหัสบดีที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 ตรงกับวันหยุดราชการ ผู้วิจัยได้ทำการสอนชดเชยในวันพุธที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2548

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง

ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบทดสอบทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยใช้แบบทดสอบเดียวกับที่ให้นักเรียนทำก่อนการทดลอง และเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังนี้

1. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังได้รับเทคนิคการสอน โดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยใช้การทดสอบค่า t สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t -test for Dependent Samples)
2. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอน โดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยใช้การทดสอบค่า t สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t -test for Dependent Samples)
3. เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคการสอน โดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอน โดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยใช้การทดสอบค่า t สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (t -test for Independent Samples)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้ามียังดังต่อไปนี้

1. นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจไม่เพิ่มขึ้นหลังจากไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเอกชน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาค้นคว้าอภิปรายได้ดังนี้

1. นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงว่าการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับสามารถพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นวิธีที่แสดงให้เห็นถึงโครงสร้างของเนื้อหา ความสัมพันธ์ข้อเท็จจริงและแนวคิดในเรื่องทั้งหมด ซึ่งเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความชัดเจน มีการจัดระบบของแนวความคิดที่ดีซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ ทำให้เข้าใจได้ง่าย และสามารถระลึกถึงสิ่งที่เรียนได้ง่าย มีการเชื่อมโยงทางความคิดและวิธีการนี้ยังช่วยเสริมประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้นด้วย ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 151) กล่าวว่า การใช้เทคนิคหลายเทคนิคผนวกกันในการปรับพฤติกรรมทำให้บรรลุพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้เร็วขึ้น ซึ่งเทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม มีความเหมาะสมกับการอ่านที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ได้ใจความสำคัญ (Main Idea) และแสดงรายละเอียดสนับสนุน (Supporting Details) และยังสามารถนำแผนผังรูปแมงมุมมาใช้ในการเรียงลำดับเหตุการณ์ ใช้ในการบอกความหมายของคำศัพท์ และความหมายตรงกันข้ามหรือประมวลคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ที่กำหนดให้ (Schmidt, 1986 : 112 - 177) นอกจากนี้สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 336) ยังกล่าวว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นแรงเสริมทางบวก การรู้ผลการกระทำของตนเองทำให้ทราบว่าการกระทำของตนห่างจากเป้าหมายเพียงใด ก่อให้เกิดความพยายามที่จะปรับพฤติกรรมตนเองให้เป็นไปตามรูปแบบที่ถูกต้องมากขึ้น เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ

ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีผู้ศึกษาวิจัยน้อยมาก

ดังนั้น ผู้วิจัยได้เสนองานวิจัยที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ดังที่งานวิจัยของ รพีพรรณ กิตา (2543 : 60) ที่ศึกษาเรื่องของการ ใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนการุ้งวิทยาคม อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี พบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เพราะการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการทดลองพบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนโดยมีความตรงต่อเวลาในการเข้าเรียน มีการทำการทดลองที่จะตั้งใจเรียนและทำแบบฝึกหัดเพื่อให้ได้คะแนนเพิ่มมากขึ้น นักเรียนกล้าซักถามและตอบคำถาม และตั้งใจฟังเนื้อเรื่องที่ผู้วิจัยอ่านและอธิบาย ขณะที่ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน นักเรียนมีความสนใจตั้งใจและนำไปปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่องของตนเองในกิจกรรมต่อไปได้เป็นอย่างดี

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ สามารถทำให้นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นได้

2. นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจไม่เพิ่มขึ้นหลังจากไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 แสดงว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ มีคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจใกล้เคียงกันทั้งก่อนและหลังการทดลอง ทั้งนี้เพราะนักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับมีพฤติกรรมการเรียนที่ใกล้เคียงกัน คือ มีความตั้งใจเรียน ตรงต่อเวลา กระตือรือร้นที่จะเรียน กล้าที่จะซักถาม ตามสภาวะเดิมที่นักเรียนเป็นอยู่ ถึงแม้จะเห็นประโยชน์จากการพัฒนาตนเอง แต่เมื่อไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับมีทักษะในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นจึงได้ผลที่ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุบลศรี อุบลสวัสดิ์ (2526 : 18) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับพบว่าช่วยลด

ความเครียดและเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง เนื่องจากผู้เรียนทราบว่าภาระกระทำของตนถูกต้องหรือผิดอย่างไร และควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร ดังนั้น นักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับจึงไม่สามารถทราบว่าการกระทำของตนเองถูกต้อง หรือบกพร่องอย่างไร และไม่สามารถที่จะปรับปรุงทักษะในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจได้

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงว่าการที่นักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ ไม่เพิ่มขึ้น และไม่เกิดการเรียนรู้เนื่องจากมีนักเรียน 3 คนที่คะแนนการทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองของกลุ่มควบคุมลดลง

3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับสามารถพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นกว่าการไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ทั้งนี้เพราะ กลุ่มทดลองได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการเสริมแรงทางบวก ทำให้นักเรียนทราบผลการกระทำของตนเอง ข้อบกพร่องของตนเอง และรู้ว่าตัวเองต้องทำอะไร แก้ไขข้อบกพร่องอย่างไร จึงจะไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งทำให้กลุ่มทดลองมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ดังที่ วราภรณ์ จินวัฒน์ (2521:8) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือการให้รู้ผลการกระทำนั้น ได้มีผู้นำมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในหลายลักษณะด้วยกัน เช่น ด้านเงื่อนไข ด้านรูปแบบ ตลอดจนวิธีการให้ เป็นต้น ข้อมูลย้อนกลับที่แบ่งตามวิธีการให้อาจแบ่งออกเป็นหลายวิธีด้วยกันตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทางการศึกษา เช่น การให้ผู้เรียนได้เห็นภาพของตนเองในเทปบันทึกภาพทางโทรทัศน์ การได้ยินเสียงของตนเองจากเทปบันทึกเสียง การรู้คำเฉลยจากการทำแบบฝึกหัดบทเรียนโปรแกรม เครื่องช่วยสอนคอมพิวเตอร์ การให้ด้วยคำพูด การให้รางวัล

นอกจากนี้กลุ่มควบคุมยังเรียนโดยไม่ทราบข้อบกพร่องของตนเอง ไม่ได้รับข้อเสนอแนะ เมื่อทำแบบฝึกหัดเสร็จและผิดพลาดขึ้น ตรงกันข้ามกับกลุ่มทดลอง ที่ได้รับข้อเสนอแนะ ทราบผลการกระทำของตนเอง และมีความมุ่งมั่นที่จะแก้ไขและได้คะแนนในการทำแบบฝึกหัดในครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

กว่าเดิม ดังนั้น กลุ่มทดลอง จึงมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นมากกว่าและกลุ่มควบคุม

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของอุษณีย์ วรรณจิณี (2536 : 81) ที่ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายมีความเข้าใจและเจตคติสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู

จากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน กล่าวคือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความกระตือรือร้นในการตอบแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจใกล้เคียงกันในช่วงก่อนทดลอง แต่ในช่วงหลังทดลองกลุ่มทดลองมีความกระตือรือร้นในการตอบแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นและจากการสัมภาษณ์กลุ่มทดลองมีความมั่นใจมากขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม เพราะกลุ่มทดลองได้รับการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและยังได้รับการเสริมแรงด้วย ในขณะที่กลุ่มควบคุมไม่ได้รับการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและยังไม่ได้รับการเสริมแรงเลย

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ สามารถทำให้นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเพิ่มใจมากขึ้นกว่าการไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากการศึกษาพบว่า การใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ สามารถพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนให้เพิ่มขึ้นได้ ดังนั้น ควรมีการขยายผลการศึกษาให้แก่ คณะครู - อาจารย์ที่มีความสนใจในวิธีการดังกล่าวนำไปใช้พัฒนาการสอนของตนเอง เพื่อเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนต่อไป โดยมีการอบรมให้ครูเข้าใจวิธีการเสริมแรงแบบต่าง ๆ ควบคู่กับการสอนให้มากขึ้น

1.2 ควรนำวิธีการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมไปใช้ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ไปสอดแทรกในการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาการเรียนรู้นั้นในแต่ละชั่วโมง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำวิธีการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมไปใช้ควบคู่กับตัวเสริมแรงอื่น ๆ เช่น การใช้เบี้ยอรรถกร การใช้หลักฟรีแมค และการเสริมแรงทางสังคม เป็นต้น

2.2 ควรใช้วิธีการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับไปใช้กับวิชาอื่น ๆ เช่น วิชาภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2.3 ควรใช้วิธีการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับไปใช้พัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3) เป็นต้น

2.4 ควรมีการติดตามผลการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ เช่น ควรมีการติดตามผลเป็นระยะ โดยเริ่มในระยะ 1 เดือน หลังจากทดลองเสร็จสิ้น หลังจากนั้นติดตามผล ทุก 3 เดือน 6 เดือน เพื่อสังเกตความคงทนของ ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกพรรณ เคียนทอง. (2540). การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีกับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้าที่มีต่อความสามารถในการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดแพรกษา จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กตียวดี บุญชื่อ. (2530). หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : สารมวลชน.
- กรมวิชาการ. (2541). วารสารวิชาการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรรณิกา ปิ่นทอง. (2537). การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีการแก้ไขกับการให้ข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล(เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กฤษณา วัฒนารงค์. (2525). การทดลองบทเรียนโปรแกรมภาษาอังกฤษเรื่องการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีกับล่าช้าของนักศึกษาพยาบาลปีที่ 1 ภาคเหนือ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา ไบกาซุอี. (2536). "การอ่านเพื่อพัฒนาตนเอง," วารสารการศึกษา : กรุงเทพมหานคร. 16(7) : 19 - 24.
- เจริญทิพย์ เปี่ยมทองคำ. (2542). การเปรียบเทียบการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์กับการให้ข้อมูลย้อนกลับและให้คำแนะนำเพื่อพัฒนาการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดนาครบก กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์. (2525). จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ชวาล แพร่ตกุล. (2520). เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ : พัทธอักษร.
- ชุติมา สัจจานนท์. (2523). "มาแข่งขันการอ่านหนังสือกันเถอะ," ครูปริทัศน์. 3 : 58-61.

- ณรงค์ พุทธชิน. (2528). ผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับระหว่างกลุ่มเพื่อนที่มีต่อสมรรถภาพการสอน
ของนักศึกษาฝึกสอน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ทัศนีย์ ศุภเมธิ. (2533). พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. ราชบุรี : ภาควิชาหลักสูตร
และการสอน คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยราชบุรี.
- ทวี บุตรราช. (2535). "การฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย จังหวัดลำปาง". วารสารการวิจัยทางการศึกษา. 22(4) : 34.
- ทวีศักดิ์ บุญทน. (2534). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้การสอนแบบโครงสร้างระดับยอดกับการ
สอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทวีป อภิลิทธิ. (2526). "การอ่านออกเขียนได้ จุดเริ่มต้นของการพัฒนารูปภาพชีวิต,"
การศึกษานอกโรงเรียน. 21(17) : 53 – 57.
- ธนัด หลบภัย. (2531). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านพุทธิพิสัยจากการอ่านเนื้อหา
บทเรียนที่แทรกคำถามระหว่างเนื้อหากับการอ่านเนื้อหาบทเรียนที่มีคำถามท้ายเนื้อหา.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นุชศรา ครุพานิชย์. (2546). การเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคการสร้างผังการโยงความสัมพันธ์
ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการใช้เทคนิคการสร้างผังโยง
ความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการวางเงื่อนไขเป็นรายบุคคลที่มีต่อ
ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนวัดบ่อ (นันทวิทยา) อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นฤมล กังวาลไกล. (2534). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและ
เจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษากับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- นาคดล ปุฑฺธประเสริฐ. (2534). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์กับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นันทรัตน์ ชื่นชนม์. (2531). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บรรเทา กิตติศักดิ์. (2545). วารสารวิชาการ. กรุงเทพฯ : ขวนพิมพ์.
- บันลือ พุกกะวัน. (2523). การสอนอ่านเบื้องต้น. ชลบุรี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.
- (2532). มิติใหม่รับการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ประเทิน มหาจันทร์ (2530). การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- (2530). การสอนอ่านเบื้องต้น. ชลบุรี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประทีป แสงเปี่ยมสุข. (2530). รูปแบบการสอนความเข้าใจในการอ่าน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ประทุม การรักเรียน. (2535). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการเรียนรู้ทางภาษากับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประเสริฐ ส่งแสง (2521). การทดลองวิธีการให้แบบฝึกหัดและการตรวจแบบฝึกหัดที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผอบ โปษะกฤษณะ. (2526). ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พระพัฒนา.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2536). การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มุลดี ลินลีผล. (2527). ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นดีความของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูเขตนครหลวง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- พยอม อิงคตานูวัฒน์. (2525). *จิตวิทยาพัฒนาเด็ก*. กรุงเทพฯ : คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรทิพย์ สุทธิพันธ์. (2529). *การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลระนอง จังหวัดระนอง*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พรสุรีย์ สุริยง. (2528). *การศึกษามูลค่าให้ข้อมูลย้อนกลับและการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์พร อุทัยเลิศ. (2526). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึก*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ภาวิตา สัมมาสติ. (2536). "สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย," *จันทร์เกษม*. (174) : 41.
- มานิต บุญประเสริฐ. (2526). "ยุทธวิธีพัฒนาการอ่าน," *จันทร์เกษม*. (174) : 9.
- , (2536). "ยุทธวิธีพัฒนาการอ่าน," *จันทร์เกษม*. (171) : 41.
- รพีพรรณ กิตา. (2543). *ผลการใช้เทคนิคการสอนโดยใช้เทคนิคการสร้างผังการโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบแมงมุมควบคู่กับการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนการังวิทยาคม อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์ อจท จำกัด.
- รัชดาพร ศรีรักษา. (2547). *การเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้แบบ 4 MAT ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีและการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้าที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสุเหร่าดอนสะแก เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา ศิริพานิช. (2522). "การส่งเสริมความพร้อมในการอ่าน," *คุรุปริทัศน์ฉบับความรู้เกี่ยวกับเด็ก*. (6) : 54 – 60.

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ.(2541). เทคนิคการสร้างข้อสอบความถนัดทางการเรียน.

พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

วรายา เพชรประดับ. (2529). การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบเดิมกับวิธีเรียนด้วยตนเอง.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

วรรณี่ โสมประยูร. (2537). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

----- (2539). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :

ไทยวัฒนาพานิช.

วันเพ็ญ สุภิกิตย์. (2528). การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อภาษาไทยของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบ

ฝึกหัด. ปรินูญานันท์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร

วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วราภรณ์ จินาวัฒน์. (2521). ผลของการเฉลยคำตอบต่อการตอบแบบสอบถาม. วิทยานิพนธ์ ค.ม.

(จิตวิทยา) กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

วารสารวิชาการ. ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 กุมภาพันธ์ 2546.

วิฑูร ตั้งพงษ์. (2536). ผลการใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ความหมายที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อ
ความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 . วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.

(ภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.

ศิริรัตน์ นิละคุปต์. (2532). "ทักษะการอ่านที่ต้องพัฒนาเพื่อฝ่าฟันเข้าสู่...ประตูมหาวิทยาลัย."

การสอนอ่านเพื่อเดินเข้าสู่ประตูมหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย

----- (2536) "สารระบบจำแนกการอ่านเพื่อความเข้าใจ." จันทรโกษม. (174) : 15.

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. (2542). เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการเรื่องก้าวทันการศึกษาไทย.

กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2536). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

----- (2539). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ถ่ายเอกสาร.

สนิท ตั้งทวี. (2529). การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

- สายสุณี สกุลแก้ว. (2533) การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินุญยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุกัญญา ศรีสืบสาย. (2531). "การส่งเสริมการอ่าน," สารพัฒนาลัทธิสูตร. 81 : 58.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2537). เทคนิควิจัยด้านการอ่าน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุนันทา สายคง. (2532). การใช้นิทานพื้นบ้านภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยพัฒนาการอ่านในใจสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในตำบลกรวยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุจริต เพียรชอบ. (2523). วิธีการสอนอ่านภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์. (2528). ทฤษฎีการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ภาควิชาครุศาสตร์เครื่องกล คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ.
- สุโท สุขเจริญ. (2515). จิตวิทยาการศึกษา (ฉบับมูลฐานสำหรับครู). กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา.
- สุพิมพ์ ศิริวรรณสกุล. (2521). การพัฒนาแบบทดสอบชุดความถนัดจำแนกตามความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุริยะ ชัยประมงค์. (2524). การศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และพฤติกรรมด้านความพอใจ ทศนคติ ความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปรินุญยานิพนธ์ กศ.ม. (คณิตศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุพานี วรรณการ. (2533). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบแผนภูมิความหมาย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- สุรีย์ ป้องกัน. (2528). การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีกับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้าที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินุญยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ลำรวย ธรรมวิจิตร. (2536). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เลวาลักษณ์ ลักษณะโกคิน. (2539). *การศึกษาวิธีการสอนแบบ MIA และระดับความสามารถที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อ้อยทิพย์ รุจิเรข. (2524). *ความสามารถในระดับการอ่านวิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรุณณี สานเสมา. (2536). *สัมฤทธิ์ผลด้านการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยวิธีทำนาย*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น . มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- อัมพร สุขเกษม. (2520). *การอ่านหนังสือ*. มหาสารคาม. ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. มหาสารคาม.
- อุบลศรี อุบลสวัสดิ์. (2526). *การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้ด้านความรู้ความเข้าใจจากหนังสือการ์ตูนซึ่งนักเรียนมีส่วนร่วมในการประกอบภาพเองโดยมีการให้ผลย้อนกลับพร้อมทั้งการอธิบายและไม่มีการอธิบายกับไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุษณีย์ วรรณจิณี. (2536). *การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและแรงจูงใจชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรมกับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรสา เณรตาก้อง. (2535). *การเปรียบเทียบผลการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีกับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้าที่มีต่อความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Alverman, Donna E. (1986). "Graphic Organizers : Cueing Devices for Comprehension and Remembering Main Ideas," *In Teaching Main Idea Comprehension*. 210-217

- Alverman, Donna E. P.R. Boothby and J. Wolf. (1988). "The Effect of Graphic Organizers : instruction on Fourth Graders' Comprehension of school Studies Text," *Journal of Social Studies Research*. 8 : 13-21.
- Babbs, S. Patricia Joan. (1983). "The Effect of Instruction in The Use of Met Cognitive Comprehension Monitoring Strategy Upon Fourth Grader's Reading Comprehension and Recall Performance," *Dissertation Abstracts International*. 44 : 1741 – A
- Barlett and Other. (1984). *Remembering : A Study in Experimental and Social Psychology*. Cambridge University Press.
- Booton. (1992). *The Effect of small Group Instruction on Reading Comprehension*. New Jersey : Dissertation Abstation Abstract International . M.A. Project Kean College of New Jersey
- Carter, Bonnte Glaunor. (1985). "For The Learning Disabled : Semantic Mapping and SQ3R," *Dissertation Abstracts International*. 46 (3) : 67 – A.
- Dalman and Other. (1974). *The Teaching of Reading*. 4th ed. New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Davidson, Jane L. (1982). "The Group Mapping Activity for Instruction in Reading and Thinking," *Journal of Reading*. 26 : 52-56.
- Davis, Zephaniah T. and Michael D. McPherson. (1989). "Story Map Instruction : A Reading Map for Reading Comprehension," *The Reading Teaching*. 43 : 232 – 240.
- Deese, James and Steward H. Hulse. (1967). *The Psychology of Learning* 3rd ed. New York: McGraw-Hill
- Flood, Jame and Lapp. (1988). "Conceptual Mapping Strategies for Understanding Information Text," *The Reading Teaching*. 41 : 784-788.
- Harris, Albert. J. (1957). *Hero to Increase Reading Ability*. 3rd ed. New York : Longman Green and Co.
- Harris, L.A. and Smith, Carl B. (1976). *Reading Instruction*. New York : Holt Rinehart and Winson Inc.
- Heimlich, Joan E. and Susan d. Pittelman. (1986). *Semantic Mapping : Classroom Application*. International Reading Association. New York : Macmillan.

- Kalish, Harry I. (1981). *From Behavior Science to Behavioral Modification*. New York : McGraw – Hill.
- Kazdin, Alan E. (1984). *Behavior Modification in Applied Setting*. Home wood, lioness : Dorsey Press.
- Miller, Lyle L. (1972). *Developing Reading Efficeenary*. New York :Burgers Pub.
- Moore, D.W., and J.B. Readence. (1984). "A Quantitative and Qualitative Review of Graphic Organizer Research," *Journal of Educational Research*. 78 : 11-17.
- Morris, A. and N. Stewart – Dore. (1984). *Learning to Learn from Text*. Singapore : Addison-Wesley Publishing Company.
- Newman, M.I.,R.G. Williams and J.H. Hiller. (1975). "Delay of Information Feedback in An Applied Setting : Effect on Initially Learned and Unlearned Items," *The Journal of Experimental Education*. 42-45.
- Paxkman,Diane Leah Ferland. (1987). "The Effects of three Types of Homework Feedback on The Achievement, Attitude, and Homework Practices of Seventh Grand Science," *Dissertation Abstracts International*. 48 (2) : 297A.
- Reutzel, D. Ray. (1985). "Story Maps Improve Comprehension," *The Reading Teacher*. 38 : 400-405.
- Schmidt, Marion B. (1986). "The Shape of Content : four Semantic Map Structures for Expository Paragraphs ," *The Reading Teacher*. 40 : 113-117.
- Strang, Ruth. (1967). *The Improvement of Reading*. New York : McGraw – Hill.
- Sinatra, Richard C., Josephine Stahl – Gemake and David N. Berg. (1984). "Improving Reading Comprehension of Disabled Readers through Semantic Mapping," *The Reading Teacher*. 38 : 22-29.
- Stevens, Kathleen S. (1980). The Effect of Topic Interest on The Reading Comprehension of Higher Ability Student ," *Journal of Educational Research*. 6 : 365 – 367
- Tinker, Miles A. (1952). *Teaching Elementary Reading*. New York : Appleton – Crofts
- Wainwright, Gurdon R. (1972). *Rapid Reading Made Simple*. Great Britain : W.H. Allen. Co.
- Williams, Eddie. (1986). *Reading In The Language Classroom*. London : MacMilian Publisher.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย
รูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
2. รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์
ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

โปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์
ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
สำหรับกลุ่มทดลอง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจ 3. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก 2. ให้นักเรียนร่วมกิจกรรมสร้างความคุ้นเคย โดยให้นักเรียนแต่ละคนหยิบชิ้นส่วนรูปแมงมุมที่แบ่งออกเป็นส่วนตัว ๆ คนละ 1 ชิ้น 3. ให้นักเรียนนำชิ้นส่วนรูปแมงมุมที่ได้ไปประกอบกับชิ้นส่วนรูปแมงมุมของเพื่อน ๆ ให้เป็นรูปตัวแมงมุมที่สมบูรณ์และลันทนาสอบถามเพิ่มข้อมูลกัน 4. ให้นักเรียนออกมาแนะนำข้อมูลของเพื่อนที่เป็นคู่ของตนให้นักเรียนคนอื่นทราบจนครบทุกคน จากนั้นผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยมากขึ้น 5. ผู้วิจัยกล่าวถึงการอ่านภาษาไทยได้อย่างเข้าใจมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ การติดต่อสื่อสาร ซึ่งนักเรียนทุกคนควรได้รับการพัฒนาในเรื่องของการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะเพิ่มทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจให้กับนักเรียน	1. กระดาษรูปตัวแมงมุม 5 รูป แต่ละรูปมีการตัดแบ่งเป็น 2 ส่วนในขนาดที่แตกต่างกัน

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			6. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการและขั้นตอนการใช้ เทคนิคการสอนโดยการสร้างผัง โยงความสัมพันธ์ความหมายรูป แมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูล ย้อนกลับเพื่อพัฒนาทักษะการ อ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ โดยหลังจากที่นักเรียนทำใบงาน แบบฝึกหัด ความเข้าใจในการอ่าน ส่งผู้วิจัย ผู้วิจัยตรวจใบงาน หรือ แบบฝึกหัด พร้อมกับอธิบายเพื่อ แก้ไขข้อบกพร่อง 7. ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนาร่วมกัน เกี่ยวกับประโยชน์ของการสร้างผัง โยงความสัมพันธ์ความหมายรูป แมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูล ย้อนกลับที่มีผลต่อการเรียนรู้ 8. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถาม สรุป และ นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ที่ จะพบกันในวันทดลอง	
2-4	ทักษะการ อ่าน ภาษาไทย เพื่อความ เข้าใจเรื่อง บอก ความหมาย ของคำศัพท์	1. เพื่อพัฒนาทักษะการ อ่านภาษาไทยเพื่อความ เข้าใจในเรื่องของการ บอกความหมายคำศัพท์ อย่างถูกต้อง	ตั้งแต่ครั้งที่ 2-12 ผู้วิจัยดำเนินการ ทดลองเช่นเดียวกันทุกครั้งที่ครั้งนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอน อ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่จะให้ นักเรียนอ่านและสนทนาซักถาม เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความ สนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์ เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่จะอ่าน	1.เอกสาร ประกอบ การอ่าน 2. ใบงาน รูปแผนผัง รูปแมงมุม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
		2. เพื่อให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์และนำไปเขียนลงในผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องหลังทำใบงาน แบบฝึกหัด 3. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไปให้ดีขึ้น	ขั้นที่ 2 ขั้นสอน มีขั้นตอนดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ บอกความหมายของคำศัพท์ภาษาไทยได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด ลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่านได้ และบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง 2.2 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบจากเรื่องจากเรื่องที่นักเรียนอ่านและให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อโดยเขียนลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมที่ผู้วิจัยแจกให้ผู้วิจัยแจกเอกสารประกอบการเรียนให้กับนักเรียนและให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องโดยศึกษาเนื้อเรื่องด้วยตนเอง ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น 2.3 ผู้วิจัยตรวจใบงานรูปแผนผังรูปแมงมุมพร้อมบอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง	3. ใบงานแบบฝึกหัด

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านหลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานแบบฝึกหัด ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป โดยผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่องจากผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ การประเมินผล 1. การสังเกตจากความสนใจ การซักถาม ความร่วมมือในการทำกิจกรรม	
5-7	ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเรื่องการเรียงลำดับเหตุการณ์	1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในเรื่องราวเรียงลำดับเหตุการณ์อย่างถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่านและนำไปเขียนลงในผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง 3. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไปให้ดีขึ้น		1. เอกสารประกอบ การอ่าน 2. ใบงานรูปแมงมุม 3. ใบงานแบบฝึกหัด

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
8-11	ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเรื่องการบอกใจความสำคัญจากการอ่าน	1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในเรื่องการบอกใจความสำคัญจากการอ่านอย่างถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกรายละเอียดย่อยและหาใจความสำคัญจากเนื้อเรื่องที่นักเรียนอ่านได้อย่างถูกต้อง 3. เพื่อให้นักเรียนทราบรายละเอียดย่อยและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านแล้วนำไปเขียนในผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง 4. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไปให้ดีขึ้น		1. เอกสารประกอบ การอ่าน 2. ใบงานรูปแมงมุม 3. ใบงานแบบฝึกหัด

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
12	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลองโดยใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ 2. เพื่อให้นักเรียนนำการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมไปใช้พัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของตัวเองนักเรียนเอง	1. ผู้วิจัยให้นักเรียนกล่าวถึงผลที่ได้รับจากการทดลอง หลังจากนั้นผู้วิจัยกล่าวสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยแจ้งความก้าวหน้าให้กับนักเรียนทราบถึงผลการเรียนของแต่ละคน 3. ผู้วิจัยกล่าวขอชื่นชมนักเรียนทุกคนและกล่าวปิดการทดลอง	

หมายเหตุ : ในการทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที โดยแบ่งดังนี้

1. ขั้นนำ	ใช้เวลา	5	นาที
2. ขั้นสอน	ใช้เวลา	35	นาที
3. ขั้นสรุป	ใช้เวลา	10	นาที

การประเมินผล

- สังเกตความสนใจและการซักถาม
- สังเกตความร่วมมือในการทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายรูปแมงมุมมควคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ การทดลองครั้งที่ 1

เรื่อง ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนกับนักเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ
3. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการใช้ เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมมควคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. กระดาษรูปตัวแมงมุม 5 รูป แต่ละรูปมีการตัดแบ่งเป็น 2 ส่วนในขนาดที่แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก
2. ให้นักเรียนรวมกิจกรรมสร้างความคุ้นเคย โดยให้นักเรียนแต่ละคนหยิบชิ้นส่วนรูปแมงมุมที่แบ่งออกเป็นส่วนตัวต่าง ๆ คนละ 1 ชิ้น
3. ให้นักเรียนนำชิ้นส่วนรูปแมงมุมที่ได้ไปประกอบกับชิ้นส่วนรูปแมงมุมของเพื่อน ๆ ให้เป็นรูปตัวแมงมุมที่สมบูรณ์และสนทนาสอบถามเพิ่มข้อมูลกัน
4. ให้นักเรียนออกมาแนะนำข้อมูลของเพื่อนที่เป็นคู่ของตนให้นักเรียนคนอื่นทราบจนครบทุกคนจากนั้นผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยมากขึ้น
5. ผู้วิจัยกล่าวถึงการอ่านภาษาไทยได้อย่างเข้าใจมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ การติดต่อสื่อสาร ซึ่งนักเรียนทุกคนควรได้รับการพัฒนาในเรื่องของการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะเพิ่มทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจให้กับนักเรียน

6. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการและขั้นตอนการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ
7. ผู้วิจัยชี้แจงการให้ข้อมูลย้อนกลับให้นักเรียนทราบซึ่งผู้วิจัยจะให้ทราบผลการกระทำของตนเองในชั่วโมง
8. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถาม สรุป และนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ที่จะพบกันในวันทดลอง

การประเมินผล

1. การสังเกตจากความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ การทดลองครั้งที่ 2

เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในด้านความสามารถในการบอกความหมาย
คำศัพท์ และการเปรียบเทียบคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในเรื่องของการบอกความ
หมายคำศัพท์อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์และนำไปเขียนลงในผังโยงความสัมพันธ์
ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องหลังทำใบงาน แบบฝึกหัด
4. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไป
ให้ดีขึ้น

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

1. เอกสารประกอบการอ่าน
2. ใบงานรูปแผนผังรูปแมงมุม
3. แบบฝึกหัด

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนอ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านและ
สนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของ
นักเรียนกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ บอกความหมายของคำศัพท์
ภาษาไทยได้ลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่านได้ และบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

2.2 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่านและให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อโดยเขียนลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูป แมงมุมที่ผู้วิจัยแจกให้ ผู้วิจัยแจกเอกสารประกอบการเรียนให้กับนักเรียนและให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องโดยศึกษาเนื้อเรื่องด้วยตนเอง ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น

2.3 ผู้วิจัยตรวจใบงานแผนผังรูปแมงมุมพร้อมบอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่องเพื่อให้นักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานแบบฝึกหัด แล้วผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดพร้อม บอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อให้นักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป โดยผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่องจากผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. การสังเกตจากความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ การทดลองครั้งที่ 3

เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในด้านความสามารถในการบอกความหมาย
คำศัพท์ และการเปรียบเทียบคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในเรื่องของการบอกความ
หมายคำศัพท์อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์และนำไปเขียนลงในผังโยงความสัมพันธ์
ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องหลังทำใบงาน แบบฝึกหัด
4. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไป
ให้ดีขึ้น

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

1. เอกสารประกอบการอ่าน
2. ใบงานรูปแผนผังรูปแมงมุม
3. แบบฝึกหัด

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนอ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านและ
สนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของ
นักเรียนกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ บอกความหมายของคำศัพท์
ภาษาไทยได้ ลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่านได้ และบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

2.2 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่านและให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะนำไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อโดยเขียนลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูป แมงมุมที่ผู้วิจัยแจกให้ ผู้วิจัยแจกเอกสารประกอบการเรียนให้กับนักเรียนและให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องโดยศึกษาเนื้อเรื่องด้วยตนเอง ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น

2.3 ผู้วิจัยตรวจใบงานแผนผังรูปแมงมุมพร้อมบอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่องเพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานแบบฝึกหัด แล้วผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดพร้อม บอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป โดยผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่องจากผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. การสังเกตจากความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

**รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์
ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
การทดลองครั้งที่ 4**

เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในด้านความสามารถในการบอกความหมาย
คำศัพท์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในเรื่องของการบอกความ
หมายคำศัพท์อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์และนำไปเขียนลงในผังโยงความสัมพันธ์
ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องหลังทำใบงาน แบบฝึกหัด
4. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไป
ให้ดีขึ้น

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

1. เอกสารประกอบการอ่าน
2. ใบงานรูปแผนผังรูปแมงมุม
3. แบบฝึกหัด

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนอ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านและ
สนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของ
นักเรียนกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ บอกความหมายของคำศัพท์
ภาษาไทยได้ ลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่านได้ และบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

2.2 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่านและให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะนำไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อโดยเขียนลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูป แฉงมุ่มที่ผู้วิจัยแจกให้ ผู้วิจัยแจกเอกสารประกอบการเรียนให้กับนักเรียนและให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องโดยศึกษาเนื้อเรื่องด้วยตนเอง ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น

2.3 ผู้วิจัยตรวจใบงานแผนผังรูปแฉงมุ่มพร้อมบอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่องเพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานแบบฝึกหัด แล้วผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดพร้อม บอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป โดยผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่องจากผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแฉงมุ่มควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. การสังเกตจากความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

**รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์
ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
การทดลองครั้งที่ 5**

เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจด้านการเรียงลำดับเหตุการณ์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในเรื่องการเรียงลำดับเหตุการณ์อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่านและนำไปเขียนลงในผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

1. เอกสารประกอบการอ่าน
2. ใบงานรูปแบบผังโยงแมงมุม
3. แบบฝึกหัด

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนอ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านและสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน มีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่านได้และบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง
- 2.2 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียน

ทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่านและให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะนำไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อโดยเขียนลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูป แฉงมมที่ผู้วิจัยแจกให้ ผู้วิจัยแจกเอกสารประกอบการเรียนให้กับนักเรียนและให้นักเรียนอ่าน เนื้อเรื่องโดยศึกษาเนื้อเรื่องด้วยตนเอง ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น

2.3 ผู้วิจัยตรวจใบงานแผนผังรูปแฉงมมพร้อมบอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่องเพื่อให้นักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานแบบฝึกหัด แล้วผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดพร้อม บอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อให้นักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป โดยผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่องจากผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแฉงมมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. การสังเกตจากความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์
ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
การทดลองครั้งที่ 6

เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจด้านการเรียงลำดับเหตุการณ์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในเรื่องการเรียงลำดับเหตุการณ์อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่านและนำไปเขียนลงในผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

1. เอกสารประกอบการอ่าน
2. ใบงานรูปแบบผังรูปแมงมุม
3. แบบฝึกหัด

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนอ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่านและสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่จะอ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน มีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่านได้และบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง
- 2.2 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียน

ทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่านและให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะนำไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อโดยเขียนลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูป แฉงมมที่ผู้วิจัยแจกให้ ผู้วิจัยแจกเอกสารประกอบการเรียนให้กับนักเรียนและให้นักเรียนอ่าน เนื้อเรื่องโดยศึกษาเนื้อเรื่องด้วยตนเอง ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น

2.3 ผู้วิจัยตรวจใบงานแผนผังรูปแฉงมมพร้อมบอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่องเพื่อให้นักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานแบบฝึกหัด แล้วผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดพร้อม บอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อให้นักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป โดยผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่องจากผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแฉงมมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. การสังเกตจากความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

**รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์
ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
การทดลองครั้งที่ 7**

เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจด้านการเรียงลำดับเหตุการณ์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในเรื่องการเรียงลำดับเหตุการณ์อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่านและนำไปเขียนลงในผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

1. เอกสารประกอบการอ่าน
2. ใบงานรูปแผนผังรูปแมงมุม
3. แบบฝึกหัด

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนอ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่านและสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน มีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่านได้และบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง
- 2.2 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียน

ทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่านและให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะนำไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อโดยเขียนลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูป แฉงมมที่ผู้วิจัยแจกให้ ผู้วิจัยแจกเอกสารประกอบการเรียนให้กับนักเรียนและให้นักเรียนอ่าน เนื้อเรื่องโดยศึกษาเนื้อเรื่องด้วยตนเอง ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น

2.3 ผู้วิจัยตรวจใบงานแผนผังรูปแฉงมมพร้อมบอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานแบบฝึกหัด แล้วผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดพร้อม บอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป โดยผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่องจากผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแฉงมมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. การสังเกตจากความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ การทดลองครั้งที่ 8

เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเรื่องการบอกใจความสำคัญ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในเรื่องการบอกใจความสำคัญจากการอ่านอย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกรายละเอียดย่อยและหาใจความสำคัญจากเนื้อเรื่องที่นักเรียนอ่านได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนทราบรายละเอียดย่อยและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านแล้วนำไปเขียนในผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง
4. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

1. เอกสารประกอบการอ่าน
2. ใบงานรูปแผนผังรูปแมงมุม
3. แบบฝึกหัด

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนอ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่านและสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่จะอ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน มีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ นักเรียนสามารถบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

2.2 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่านและให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะนำไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อโดยเขียนลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูป แฉงมมที่ผู้วิจัยแจกให้ ผู้วิจัยแจกเอกสารประกอบการเรียนให้กับนักเรียนและให้นักเรียนอ่าน เนื้อเรื่องโดยศึกษาเนื้อเรื่องด้วยตนเอง ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น

2.3 ผู้วิจัยตรวจใบงานแผนผังรูปแฉงมมพร้อมบอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่องเพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานแบบฝึกหัด แล้วผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดพร้อม บอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป โดยผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่องจากผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแฉงมมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. การสังเกตจากความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ การทดลองครั้งที่ 9

เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเรื่องการบอกใจความสำคัญ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในเรื่องการบอกใจความสำคัญจากการอ่านอย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกรายละเอียดย่อยและหาใจความสำคัญจากเนื้อเรื่องที่นักเรียนอ่านได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนทราบรายละเอียดย่อยและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านแล้วนำไปเขียนในผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง
4. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

1. เอกสารประกอบการอ่าน
2. ใบงานรูปแผนผังรูปแมงมุม
3. แบบฝึกหัด

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนอ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านและสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน มีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ นักเรียนสามารถบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้อง

2.2 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่านและให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะนำไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อโดยเขียนลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูป แฉงมุ่มที่ผู้วิจัยแจกให้ ผู้วิจัยแจกเอกสารประกอบการเรียนให้กับนักเรียนและให้นักเรียนอ่าน เนื้อเรื่องโดยศึกษาเนื้อเรื่องด้วยตนเอง ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น

2.3 ผู้วิจัยตรวจใบงานแผนผังรูปแฉงมุ่มพร้อมบอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานแบบฝึกหัด แล้วผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดพร้อม บอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป โดยผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่องจากผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายรูปแฉงมุ่มควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. การสังเกตจากความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ การทดลองครั้งที่ 10

เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเรื่องการบอกใจความสำคัญ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในเรื่องการบอกใจความสำคัญจากการอ่านอย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกรายละเอียดย่อยและหาใจความสำคัญจากเนื้อเรื่องที่นักเรียนอ่านได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนทราบรายละเอียดย่อยและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านแล้วนำไปเขียนในผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง
4. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

1. เอกสารประกอบการอ่าน
2. ใบงานรูปแบบผังรูปแมงมุม
3. แบบฝึกหัด

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนอ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่านและสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่จะอ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ นักเรียนสามารถบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

2.2 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่านและให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะนำไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อโดยเขียนลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูป แฉงมมที่ผู้วิจัยแจกให้ ผู้วิจัยแจกเอกสารประกอบการเรียนให้กับนักเรียนและให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องโดยศึกษาเนื้อเรื่องด้วยตนเอง ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น

2.3 ผู้วิจัยตรวจใบงานแผนผังรูปแฉงมมพร้อมบอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่องเพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานแบบฝึกหัด แล้วผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดพร้อม บอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป โดยผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่องจากผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแฉงมมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. การสังเกตจากความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ การทดลองครั้งที่ 11

เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจเรื่องการบอกใจความสำคัญ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในเรื่องการบอกใจความสำคัญจากการอ่านอย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกรายละเอียดย่อยและหาใจความสำคัญจากเนื้อเรื่องที่นักเรียนอ่านได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนทราบรายละเอียดย่อยและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านแล้วนำไปเขียนในผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมได้อย่างถูกต้อง
4. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำใบงานแบบฝึกหัดครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์ที่ใช้

1. เอกสารประกอบการอ่าน
2. ใบงานรูปแผนผังรูปแมงมุม
3. แบบฝึกหัด

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนอ่านโดยผู้วิจัยบอกหัวข้อเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านและสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจ และเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน มีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ นักเรียนสามารถบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

2.2 ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยบอกหัวข้อที่ต้องการให้นักเรียนทราบจากเรื่องที่นักเรียนอ่านและให้นักเรียนตัดสินใจว่าสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านควรจะนำไปเขียนไว้ภายใต้หัวข้อใดจนครบทุกหัวข้อโดยเขียนลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูป แฉงมมที่ผู้วิจัยแจกให้ ผู้วิจัยแจกเอกสารประกอบการเรียนให้กับนักเรียนและให้นักเรียนอ่าน เนื้อเรื่องโดยศึกษาเนื้อเรื่องด้วยตนเอง ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น

2.3 ผู้วิจัยตรวจใบงานแผนผังรูปแฉงมมพร้อมบอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่องเพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำใบงานแบบฝึกหัด แล้วผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดพร้อม บอกความก้าวหน้าและข้อบกพร่อง เพื่อนักเรียนจะได้นำไปแก้ไขปรับปรุง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป โดยผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่องจากผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแฉงมมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การประเมินผล

1. การสังเกตจากความสนใจและการซักถาม
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ ความหมายรูปแมงมุมมวบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ การทดลองครั้งที่ 12

เรื่อง ปัจฉินิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลองโดยใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมมวบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ
2. เพื่อให้นักเรียนนำการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมไปใช้พัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของตัวนักเรียนเอง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนกล่าวถึงผลที่ได้รับจากการทดลอง หลังจากนั้นผู้วิจัยกล่าวสรุปเพิ่มเติม
2. ผู้วิจัยแจ้งความก้าวหน้าให้กับนักเรียนทราบถึงผลการเรียนของแต่ละคน
3. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนทุกคนและกล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

จากการสังเกตการตอบคำถามและการร่วมกิจกรรม

ภาคผนวก ข

1. แบบฝึกหัด
2. แบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ
3. ตารางแสดงผลการวิเคราะห์สถิติ

1. พระอภัยมณี

ตอนสุดสาครตามหาพระบิดาและเข้าเมืองผีดิบ

(บอกความหมายศัพท์)

เรื่องพระอภัยมณีเป็นนิทานคำกลอนที่ไพเราะ เนื้อเรื่องสนุก กลอนไพเราะ และมีคติสอนใจ พระศรีสุนทรโวหาร (ภู่) หรือสุนทรภู่เป็นผู้แต่ง มีเรื่องย่อว่า

ท้าวสุทนต์เจ้าเมืองรัตนาและนางประทุมเกสรพระมเหสีมีโอรส 2 องค์ชื่อ พระอภัยมณีและศรีสุวรรณ เมื่อโอรสทั้งสองเจริญเติบโตพระอภัยมณีเลือกเรียนวิชาเป่าปี่ ศรีสุวรรณเลือกเรียนวิชาการกระบี่กระบอง ปรากฏว่าท้าวสุทนต์โกรธมากที่โอรสทั้งสองไม่เรียนเกี่ยวกับการปกครองบ้านเมือง จึงดำหนิต่อหน้าเสนาอมาตย์ พระอภัยมณีและศรีสุวรรณรู้สึกอับอายจึงพากันออกจากบ้านเมืองต่อมาได้พบกับพราหมณ์ 3 คน ทุกคนได้แสดงวิชาที่ตนเรียนมา พระอภัยมณีเป่าปี่ให้ฟัง พราหมณ์ทั้งสามและศรีสุวรรณได้ฟังเพลงปี่ก็กลับไป

ขณะนั้นนางผีเสื้อสมุทรกำลังออกมาหากิน เมื่อได้ยินเสียงปี่ พระอภัยมณีก็เกิดความรักจึงพาพระอภัยมณีไปไว้ในถ้ำและแปลงกายเป็นหญิงสาวได้ครองคู่กันจนมีโอรสองค์หนึ่ง ชื่อ สินสมุทร

วันหนึ่งพระอภัยมณีและสินสมุทรหนีจากนางผีเสื้อสมุทรโดยอาศัยเงือกสองตัวเมีย ต่อมานางผีเสื้อสมุทรตามทันและจับเงือกทั้งสองฆ่าเสีย นางเงือกลูกสาวจึงพาพระอภัยมณีหนีต่อไปจนถึงเกาะแก้วพิสดาร พระฤๅษีช่วยให้ทุกคนปลอดภัย พระอภัยมณีได้นางเงือกเป็นเมีย

ท้าวสิริราชผู้ครองเมืองผลึกพาพระธิดาชื่อนางสุวรรณมาลีมาเที่ยวทะเลจนพบพระอภัยมณีและสินสมุทร ทั้งสองขอโดยสารเรือกลับบ้านเมือง พระอภัยมณีรู้ว่านางเงือกตั้งครุภักจึงได้มอบแหวนและปิ่นปักผมให้นางเงือกไว้ นางผีเสื้อสมุทรรู้ข่าวจึงออกติดตามทำให้เรือล่มแตก ท้าวสิริราชจมน้ำสิ้นพระชนม์ สินสมุทรพานางสุวรรณมาลีกลับบ้านเมืองไป พระอภัยมณีว่ายนำนางผีเสื้อสมุทรไปถึงเกาะแก้วพิสดารและเป่าปี่จนนางผีเสื้อสมุทรตาย

ต่อมานางเงือกคลอดลูกชายชื่อ สุดสาคร พระฤๅษีเลี้ยงสุดสาครจนอายุได้ 3 ขวบ พระฤๅษีเล่าเรื่องพระอภัยมณีให้ฟัง สุดสาครจึงคิดไปหาพระบิดา พระฤๅษีเลิกละพาให้สุดสาครจับม้านิลมังกรซึ่งมีเขี้ยวเป็นเพชร เกล็ดเป็นนิล ไว้เป็นพาหนะ และให้ไม้เท้า ตลอดจนสอนวิชาป้องกันตัวเพื่อติดตามหาพระบิดา

สุดสาครว่าลานางเงือก นางเงือกพร่ำรำพันเกรงว่าลูกจะลำบากขณะเดินทางแต่ก็จำต้องปล่อยให้ลูกไปด้วยความอาลัยรัก

สุดสาครได้เดินทางไปถึงเมืองของยักษ์และมีดิบซึ่งแปลงกายเป็นมนุษย์ สุดสาครหลงรบอยู่ เจ็ดวันจนเกือบหมดแรงก็นึกถึงพระฤๅษี พระฤๅษีมาช่วยได้มีรายต่าง ๆ ไปได้ และเล่าประวัติของ เมืองมีดิบ ทั้งให้คำแนะนำในการป้องกันตัวแก่สุดสาคร แล้วฤๅษีก็หายไป สุดสาครได้เดินทางต่อไป อีกเดือนเศษจึงเข้าเขตบ้านเมืองของมนุษย์

1. จงขีดเส้นโยงจับคู่คำที่มีความหมายตรงกัน

ชลาสินธุ์

พระมหากษัตริย์

พระโคตม

ภรรยา

วายุภัส

มหาสมุทร

สิทธาจารย์

เซียนในวรรณคดี

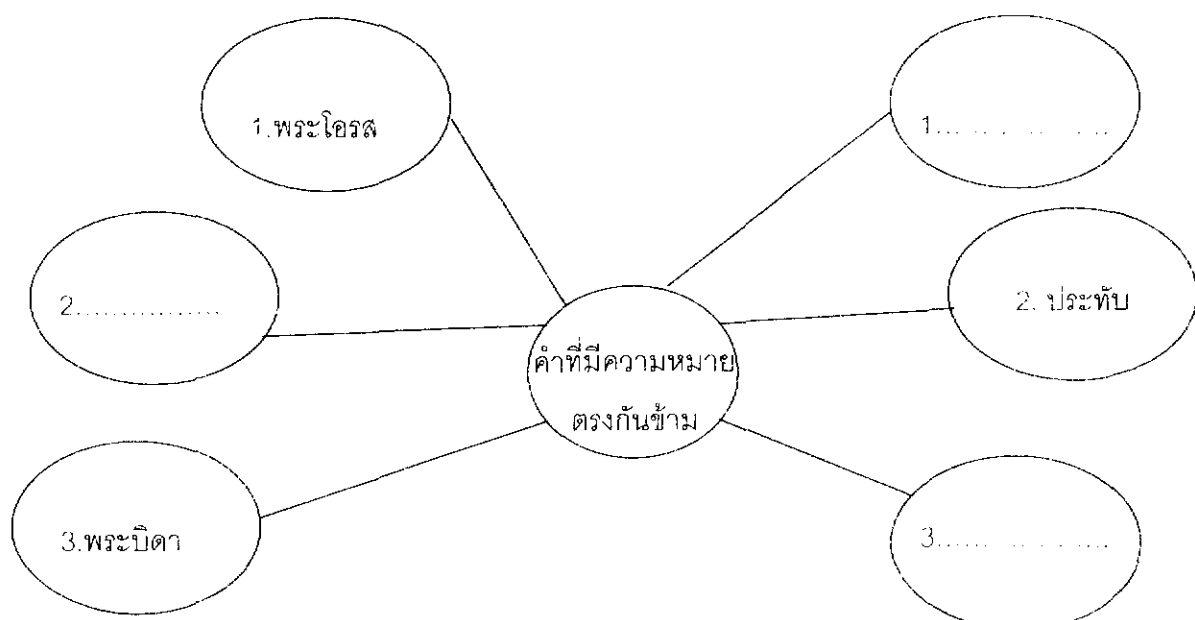
หน่อปพิตร

พระพุทธเจ้า

พระมเหสี

อาจารย์ผู้สำเร็จ ฤๅษี

2. จงหาคำที่มีความหมายตรงกันข้ามกับคำศัพท์ที่กำหนดให้และเติมคำลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม

แบบฝึกหัด

คำสั่ง จงตอบคำถามต่อไปนี้ตามความเข้าใจของนักเรียน

1. พระอภัยมณีออกจากบ้านเมืองเพราะไปศึกษาวิชาอะไร

.....

2. ลินสมุทเป็นโอรสของใคร

.....

3. ทำไมนางผีเสื้อสมุทรจึงอุ้มพระอภัยมณีไป

.....

4. นางผีเสื้อสมุทรตายเพราะเหตุใด

.....

5. ลุตสาครเข้าเมืองผีดิบเพราะเหตุใด

.....

6. นางเงือกได้รับอะไรจากพระอภัยมณี

.....

2. รื้อน้ำใจ

(บอกความหมายศัพท์)

- 1 ครูนรินทร์เป็นครูสอนงานเกษตรที่สอนสนุก ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและลงมือ
ปฏิบัติงานร่วมกัน นักเรียนจึงชอบครูนรินทร์มาก ครูนรินทร์อธิบายถึงการขยายพันธุ์พืชด้วย
กิ่งจากภาพและสาธิตให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ นักเรียนต่างเลือกกิ่งมะลิ
โดยโน้มกิ่งให้ถึงพื้นดิน ใช้ไม้บังคับไม่ให้กิ่งดีดกลับคืน เอาดินกลบแล้วรดน้ำทุกวัน ไม่นาน
5 รากก็จะงอกออกจากตากิ่ง จากนั้นจึงตัดกิ่งไปปลูกหรือชำไว้ก่อน รอให้รากแข็งแรงแล้วจึง
นำไปปลูกภายหลัง

- ครูนรินทร์เป็นผู้ริเริ่มทำการเกษตรแบบผสมผสาน ใช้ที่ดินส่วนหนึ่งของโรงเรียน
ประมาณ 10 ไร่ ทำการเกษตรเพื่อทำอาหารกลางวัน และเพื่อสาธิตการเกษตรแบบผสมผสาน
เป็นตัวอย่างแก่ชาวบ้าน ครูนรินทร์ทำเล้าไก่ยื่นเข้าไปในบ่อเลี้ยงปลา ปลูกไก่และเศษ
10 อาหารของไก่ก็เป็นอาหารของปลา ไม่ทำให้น้ำในบ่อเน่าเสีย ครูนรินทร์ให้ต้นกล้ามะละกอแก่
นักเรียนเพื่อปลูกในโรงเรียนและนำไปปลูกที่บ้าน

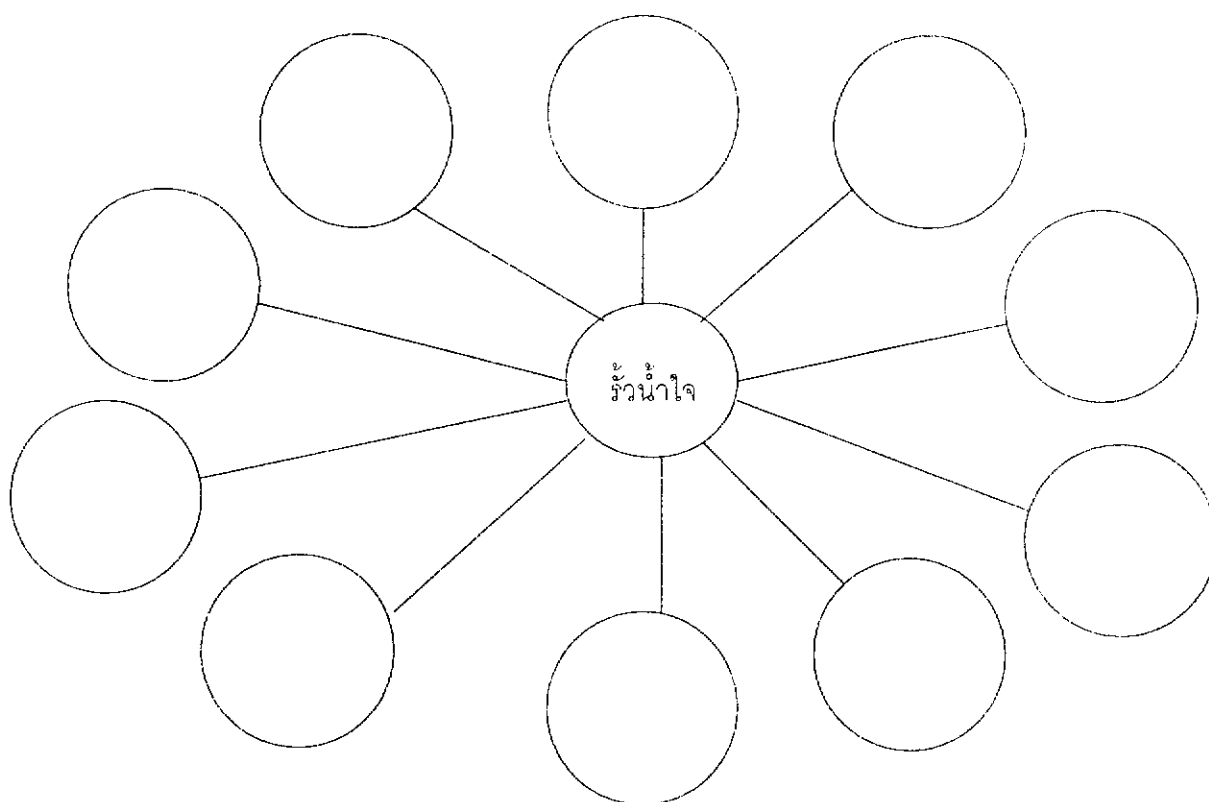
- ในวันหยุดชาตริกับเพื่อนไปรดน้ำผักที่โรงเรียน ให้อาหารไก่และปลาแล้วกลับไปช่วย
พ่อแม่ทำงานที่บ้าน เขารู้จักนำความรู้ที่ครูสอนมาช่วยงานเกษตรของพ่อแม่ นายมิ่งพ่อของ
ชาตริไปหาครูนรินทร์ที่โรงเรียนในวันจันทร์เพื่อขอคำแนะนำในการทำการเกษตรแบบ
15 ผสมผสานและเล่าถึงสาเหตุการกลับมาทำการเกษตรที่บ้านเดิมอีก ครูนรินทร์จึงพาไปดูแปลง
เกษตรที่ทำไว้เป็นตัวอย่าง และชี้แจงว่าได้ใช้ที่ดินในโรงเรียนขุดบ่อเลี้ยงปลา ริมขอบบ่อทำ
แปลงผัก เหนือบ่อทำเล้าไก่ ให้ปลาได้กินมูลไก่ น้ำในบ่อน้ำมารดผัก นอกจากนี้ยังมีการให้
นักเรียนทำนา ปลูกไม้ยืนต้นต่าง ๆ ครูสอนให้นักเรียนกำจัดหนอนและแมลงตามใบข้าวด้วย
วิธีการดั้งเดิมโดยไม่ใช้สารเคมี นักเรียนต่างมีความขยัน อดทน มีกิริยา มารยาท มีผลการ
20 เรียนดี นักเรียนรู้จักฝึกค้าขายหารายได้ มีการจัดตลาดผักในโรงเรียน พ่อค้าแม่ค้าจะมารับ
ซื้อผลผลิตทางการเกษตรจากชาวบ้านและนักเรียน ทำให้นักเรียนมีรายได้ระหว่างเรียนอีก
ด้วย ทางราชการจึงได้ยกย่องโรงเรียนของครูนรินทร์ให้เป็นโรงเรียนดีเด่นของจังหวัด

- ครูนรินทร์กล่าวว่า ดินไม่ทุกดิน สัตว์ทุกตัว และทรัพยากรในโรงเรียน ล้วนเป็นของ
นักเรียนทุกคนที่เป็นลูกหลานของชาวบ้าน โรงเรียนจึงมีน้ำใจของนักเรียนและชาวบ้านทุก
25 คนเป็นหัวใจของโรงเรียน

1. อ่านเนื้อเรื่องและหาคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกับคำที่กำหนดให้

.....	การเพาะปลูก (บรรทัดที่ 1)
.....	ทำให้มากขึ้น (บรรทัดที่ 2)
.....	เหนียวให้ต่ำลงมา (บรรทัดที่ 4)
.....	เอามารวม ๆ กัน (บรรทัดที่ 7)
.....	แสดงเป็นตัวอย่าง (บรรทัดที่ 8)
.....	กิริยาวาจาที่ถือว่าเรียบร้อย (บรรทัดที่ 19)
.....	ของที่มีค่า (บรรทัดที่ 23)

2. จงสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมโดยเขียนคำศัพท์ ที่เป็นคำนาม จากเรื่อง รวบน้ำใจ

แบบฝึกหัด

คำสั่ง จงตอบคำถามต่อไปนี้ตามความเข้าใจของนักเรียน

1. คุณรินทร์ใช้วิธีการสอนแบบใด ที่ทำให้นักเรียนชอบ

.....

2. คุณรินทร์เป็นผู้ริเริ่มสอนการเกษตรแบบใดเพื่อเป็นแบบอย่างแก่ชาวบ้าน

.....

3. ทางราชการยกย่องโรงเรียนของคุณรินทร์ให้เป็นโรงเรียนดีเด่นประจำจังหวัดเพราะเหตุใด

.....

4. คำว่า **รื้อน้ำใจ** ของคุณรินทร์หมายถึงอะไร

.....

3. พญานกออก

(บอกความหมายศัพท์)

- 1 เรื่องพญานกออก เป็นนิทานที่เขียนโดยพระสารประเสริฐ ใช้นามปากกาว่า นาคะประทีป ซึ่งมีใจความโดยย่อดังนี้

- 5 ในเมืองพาราณสีมีเหยี่ยวตัวหนึ่งอาศัยอยู่ทางทิศทักษิณ ไปเกี่ยวนางเหยี่ยวซึ่งอยู่ทางทิศ ประจิม นางเหยี่ยวเมื่อทราบว่ายเหยี่ยวยังไม่มีเพื่อนก็เตือนให้ไปหามิตรให้ได้ก่อนมีภรรยา โดยแนะนำให้ไปผูกไมตรีกับพญานกออกซึ่งอยู่ทางทิศบูรพา ราชสีห์อยู่ทิศอุดร และเต่าซึ่งอยู่ กลางหนอง เมื่อเหยี่ยวไปผูกไมตรีกับสัตว์ทั้งสามได้แล้วจึงกลับมาอยู่กับนางเหยี่ยว เมื่อนาง เหยี่ยวต้องแก่งชิงชนกันมาทำรังบนต้นกระทุ่มในเกาะใกล้หนองน้ำจนมีลูกด้วยกัน 2 ตัว

- มีชาวชนบทพวกหนึ่งไปเที่ยวหาของป่าแล้วเข้ามาอาศัยอยู่ได้ต้นกระทุ่ม ครั้นเวลาค่ำ ก็จุดไฟไต้ยุงและธูป ลูกเหยี่ยวถูกควันไฟรมก็ร้องขึ้น คนเหล่านั้นเมื่อรู้ว่ามันอยู่บนต้นไม้ก็ พยายามจุดไฟเพราะอยากได้นก นางเหยี่ยวจึงบอกพ่อเหยี่ยวให้ไปตามเพื่อนมาช่วย เหยี่ยว 10 ก็ไปบอกพญานกออกมาช่วย พญานกออกใช้ปีกชุบน้ำและเอาปากอมน้ำมาสลัดใส่คบไฟจน ไฟดับ เมื่อคนจุดไฟลงต่อไปอีกพญานกออกก็เพียรเอาน้ำมาดับอยู่จนถึงเที่ยงคืนด้วยความ ล้าบาก

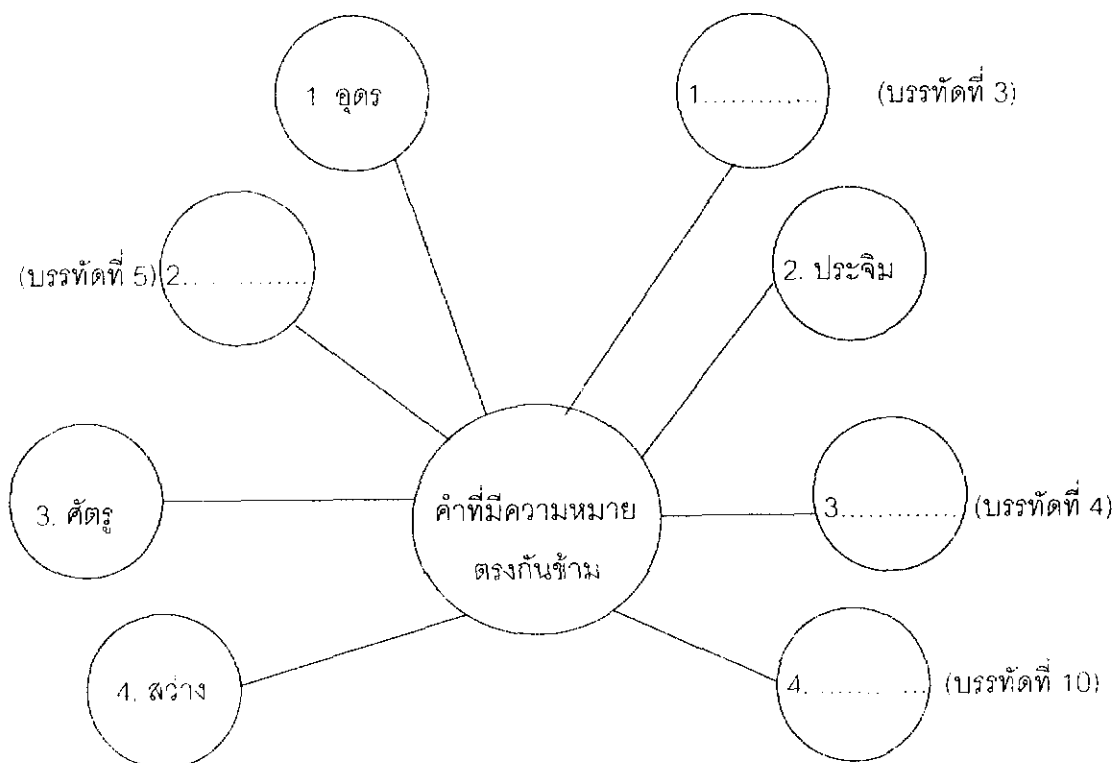
- นางเหยี่ยวจึงบอกให้เหยี่ยวไปบอกเต่ามาช่วยบ้าง เต่าก็มาช่วยโดยอมโคลนและ 15 คาบผกน้ำไปรดไฟ ทำเช่นนี้อยู่หลายครั้งจนสว่าง นางเหยี่ยวจึงให้เหยี่ยวไปขอร้องราชสีห์มา ช่วย เพราะหากสว่างแล้วคนพวกนั้นจะทำร้ายลูกนกได้ง่ายขึ้น เมื่อราชสีห์ทราบก็มาช่วย คนที่คิดจะจับนกเมื่อเห็นราชสีห์ก็พากันหนีไป

1. อ่านเนื้อเรื่อง แล้วเขียนคำที่กำหนดให้ลงในภาพให้ตรงกับที่อยู่ของสัตว์ตามเนื้อเรื่อง

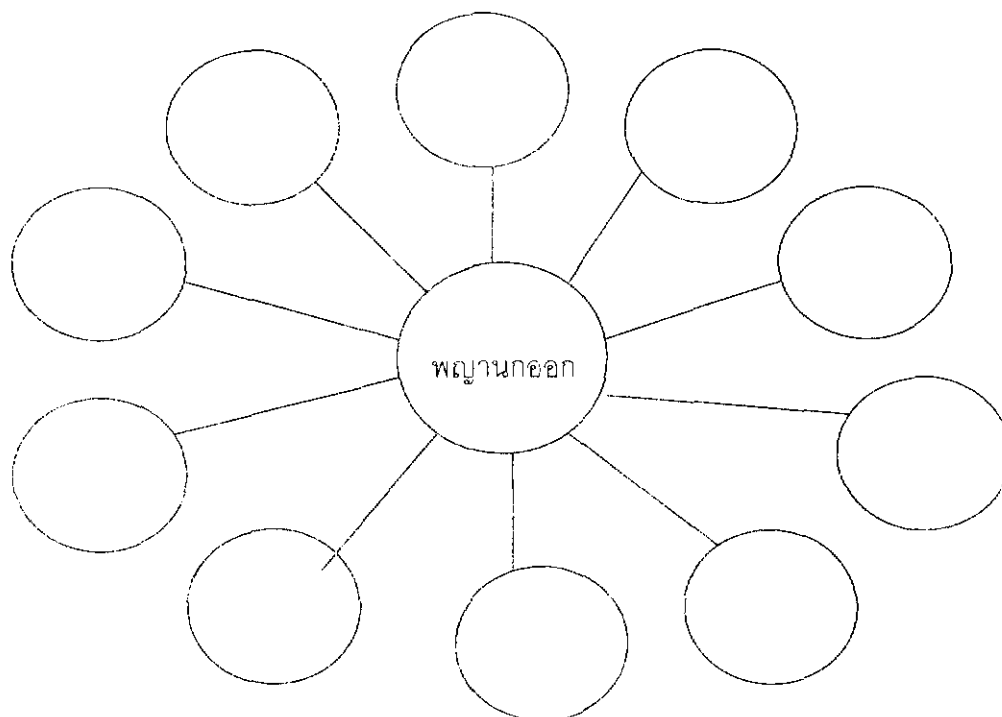
เหยี่ยว นางเหยี่ยว ราชสีห์ พญานกออก เต่า ต้นกระทุ่ม

2. จงเติมคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้ามกับคำศัพท์ที่กำหนดให้ลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม

3. จงสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายโดยเขียนคำศัพท์ที่เป็นคำนามจากเรื่อง
 พญานกออก ที่นักเรียนอ่าน พร้อมทั้งบอกความหมายไว้ด้านล่างของแผนผังโยงความ
 สัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม จำนวน 10 คำ

เช่น ราชสีห์
 อู๊ดว

สิงโต
 ทิศเหนือ

แบบฝึกหัด

4. จงตอบคำถามต่อไปนี้ตามความเข้าใจของนักเรียน

สัตว์ที่อยู่ทิศอุดร คือ สัตว์ชนิดใด

.....

สัตว์ที่อยู่ทิศทักษิณ คือ สัตว์ชนิดใด

.....

พญานกออกอยู่ทิศใด

.....

สัตว์ที่แนะนำสิ่งที่ดีมีประโยชน์แก่ผู้อื่นคือสัตว์ชนิดใด

.....

4. หุบเขาทานตะวัน

(การเรียงลำดับเหตุการณ์)

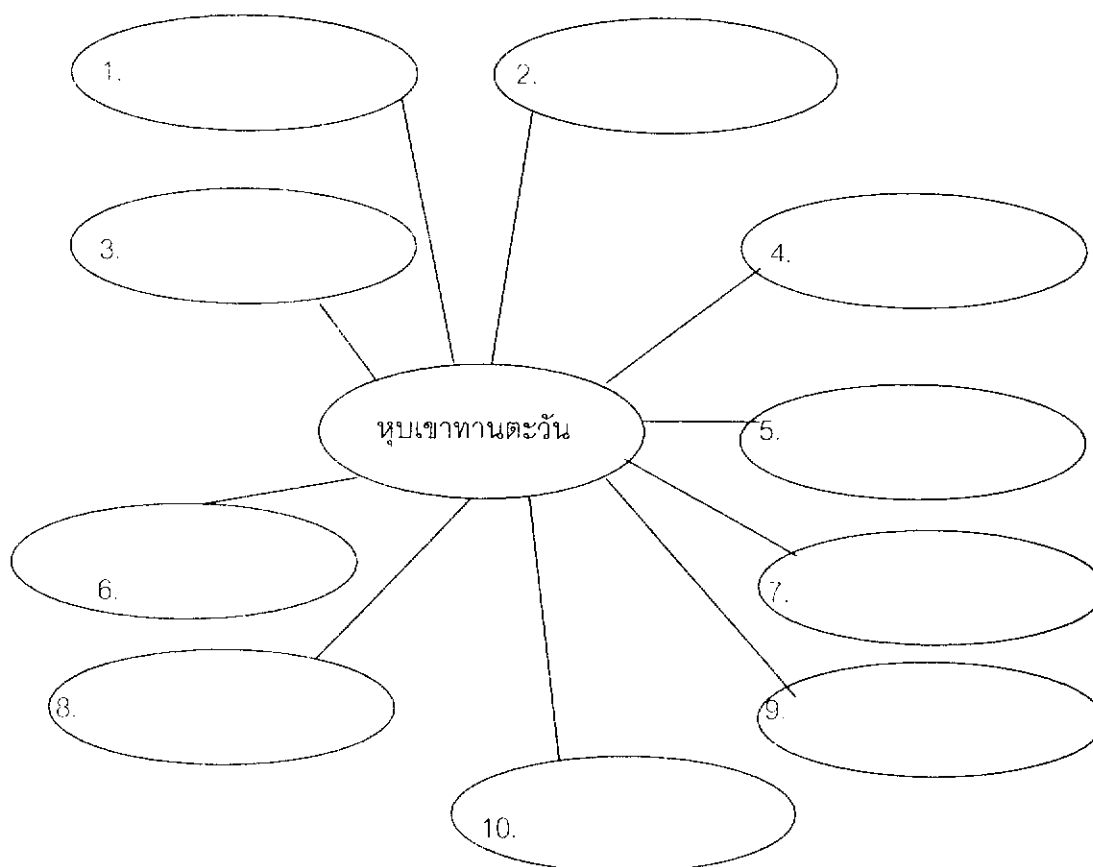
ชาลีอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ กลางหุบเขาซึ่งแห้งแล้งมากและไม่มีฝนตกมานานแล้ว ทุกวันชาลีจะต้องไปตักน้ำที่แม่น้ำซึ่งอยู่ไกลจากบ้านมาก ทุกคนใช้น้ำจากแม่น้ำนี้ ยกเว้นพ่อเฒ่าเจิม ชายชราที่อยู่คนเดียวในบ้านติดเชิงเขา เพราะมีน้ำตกส่วนตัวและไม่ยอมให้ใครมาใช้น้ำเนื่องจากเกรงว่าจะไม่มีน้ำใช้อีกต่อไป

เช้าวันหนึ่งชาลีช่วยเด็กหญิงคนหนึ่งขนน้ำที่ตกในแม่น้ำในขณะที่ไปตักน้ำตามปกติ ชาลีได้รับเมล็ดพืชมากมายตอบแทน เขาทราบจากแม่ว่าเมล็ดพืชนั้นเป็นเมล็ดทานตะวันจึงอยากลองนำไปปลูก แม่แม่จะท้วงว่าคงปลูกไม่ขึ้นเพราะไม่มีฝนตกลงมาเลย เขาก็ยังไปปลูกเมล็ดทานตะวันไว้ที่หน้าบ้านทุก ๆ บ้าน จนมาถึงบ้านพ่อเฒ่าเจิมเขาเหลือเมล็ดทานตะวันอีก 5 เมล็ด เมื่อพ่อเฒ่าเจิมออกมาเห็นเขายืนอยู่ใกล้ลำธารก็ส่งเสียงดูจนเขาตกใจ จึงกระโดดหนีจนเมล็ดทานตะวันร่วงจากมือตกลงไปที่พื้น พ่อเฒ่าเจิมไม่เชื่อว่าเขาจะปลูกเมล็ดทานตะวัน เพราะคิดว่าเขานำมาขโมยน้ำจากลำธารมากกว่าจึงตะคอกจนเขาวิ่งหนีไป

หลายสัปดาห์ผ่านไปฝนก็ยังไม่ตกลงมา เมล็ดทานตะวันที่ชาลีปลูกไว้ก็ไม่งอกแต่เมล็ดทานตะวันที่ร่วงริมลำธารกลับงอกเติบโตมีดอกเหลืองสวยงาม เมื่อพ่อเฒ่าเจิมมาพบจึงแปลกใจและนึกถึงตอนที่เห็นเด็กอยู่กับครอบครัวอย่างมีความสุข ซึ่งที่หน้าบ้านก็มีดอกทานตะวันเช่นกัน ทำให้นึกได้ว่าเคยมีเด็กชายคนหนึ่งเข้ามาในบริเวณบ้านและบอกว่าจะมาปลูกดอกทานตะวัน พ่อเฒ่าเจิมจึงนึกถึงชาลี คิดอยากจะให้มาใช้น้ำในลำธาร พ่อเฒ่าเจิมคอยอยู่หลายวันจนต้องออกไปถามชาวบ้านคนหนึ่งซึ่งรู้จักชาลี จึงรู้ว่าชาลีไม่สบาย พ่อเฒ่าเจิมกลับไปใกล้ลำธาร ใช้คนโทดินเผาตักน้ำจนเต็มและเด็ดดอกทานตะวันไป 2 ดอก เดินทางไปยังบ้านชาลี เมื่อมาถึงพ่อเฒ่าเจิมเห็นชาลีนอนป่วยอยู่ที่ส่งคนโทน้ำให้ดื่ม เขาดื่มอย่างกระหายและบอกว่าเป็นน้ำที่อร่อย สะอาด และจี๊ดสนิท อย่างที่ไม่เคยดื่มมาก่อน เขารู้สึกตื่นเต้นที่เห็นดอกทานตะวัน

เมื่อชาลีหายป่วยจึงไปหาพ่อเฒ่าเจิม พ่อเฒ่าเจิมจึงให้เขาไปบอกพ่อและชาวบ้านมาช่วยกันขุดลอกลำธารนี้ให้กว้างและลึกขึ้น เพื่อน้ำจะได้ไหลไปถึงหมู่บ้าน และทุกคนจะได้ใช้น้ำจากน้ำตก ซึ่งต่อมาทุกคนก็มาช่วยกันขุดลำธารจนกว้างลึก และยาวไปถึงท้ายหมู่บ้าน จากนั้นพ่อเฒ่าเจิมจึงได้กลายเป็นเพื่อนกับทุกคนในหมู่บ้าน ชาวบ้านมีน้ำใสสะอาดได้ดื่มและใช้ จนมีมากพอที่จะทำสวนเล็กๆ และรดน้ำในหลุมที่ชาลีหยอดเมล็ดทานตะวันไว้ ไม่นานต้นทานตะวันก็งอกและเต็มโตขยายพันธุ์จนออกดอกสีเหลืองไปทั่วทั้งหมู่บ้าน

1. นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องและเรียงลำดับเหตุการณ์ลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย
รูปแมงมุมจากข้อความที่กำหนดให้

1. ทุกคนในหมู่บ้านใช้น้ำจากแม่น้ำ
2. พ่อเฒ่าเจิมใช้น้ำจากน้ำตกที่อยู่ในบริเวณบ้านของตนเอง
3. ชาลีอาศัยอยู่ในหมู่บ้านกลางหุบเขาที่แห้งแล้งแห่งหนึ่ง
4. ชาลีช่วยมขันให้เด็กหญิงคนหนึ่ง เด็กหญิงคนนั้นให้เมล็ดดอกทานตะวัน
5. พ่อเฒ่าเจิมไล่ชาลีออกจากบ้านเพราะเกรงว่าชาลีจะขโมยน้ำ
ชาลีจึงทำเมล็ดทานตะวันตกกริมลำธาร
6. พ่อเฒ่าเจิมนำน้ำใส่คนโทและดอกทานตะวันไปเยี่ยมชาลีซึ่งป่วย
7. ชาลีนำเมล็ดทานตะวันปลูกหน้าบ้านของทุกคน
8. เมื่อเห็นดอกทานตะวัน พ่อเฒ่าเจิมคิดถึงชาลีและคอยชาลีทุกวัน
9. พ่อเฒ่าเจิมให้พ่อของชาลีและชาวบ้านขุดหลุมลำธารในบ้านของตนให้กว้างและ
ขุดผ่านเข้าไปในหมู่บ้าน
10. ทุกคนจึงได้ใช้น้ำที่ใสสะอาดจากลำธาร

แบบฝึกหัด

1. จงตอบคำถามต่อไปนี้ตามความเข้าใจของนักเรียน

1. ซาลีช่วยงมหาคืออะไรของเด็กหญิง

ก. เลี่ยม

ข. กระป๋อง

ค. จอบ

ง. ชัน

2. ทำไมเด็กหญิงจึงมอบเมล็ดทานตะวันให้ซาลี

ก. เพราะเธอต้องการคำขอบคุณจากซาลี

ข. เพราะเธอต้องการให้ของตอบแทน

ค. เพราะเธอมีอยู่มากมายแล้ว

ง. เพราะเธอคิดว่าซาลีทำตกอยู่

3. ทำไมพ่อเฒ่าเจมจึงไล่ซาลีออกจากบ้าน

ก. เพราะคิดว่าซาลีจะเข้ามาขโมยเงิน

ข. เพราะคิดว่าซาลีจะเข้ามาสืบความลับ

ค. เพราะคิดว่าซาลีจะเข้ามาขโมยเมล็ดทานตะวัน

ง. เพราะคิดว่าซาลีจะเข้ามาขโมยน้ำในลำธาร

4. พ่อเฒ่าเจมทราบข่าวว่าซาลีป่วยจากใคร

ก. ทราบจากชวอนา

ข. ทราบจากแม่ของซาลี

ค. ทราบจากพ่อของซาลี

ง. ทราบจากแพทย์ที่ตรวจซาลี

5. ทำไมพ่อเฒ่าเจมจึงนึกถึงตอนที่แกเป็นเด็ก

ก. เพราะเห็นดอกทานตะวัน

ข. เพราะเห็นหน้าซาลี

ค. เพราะไม่ได้เห็นหน้าซาลี

ง. เพราะเห็นลำธารและน้ำตก

6. พ่อเฒ่าเจมนำสิ่งใดไปให้ซาลี

ก. คนโทใส่น้ำ เมล็ดทานตะวัน

ข. ถุงขนม คนโทใส่น้ำ

ค. คนโทใส่น้ำ ดอกทานตะวัน

ง. ผลไม้ เงิน

5. บ้านไร่ไผ่งาม

(การเรียงลำดับเหตุการณ์)

1 ป้าแสงดาเป็นชาวเชียงใหม่ มีความขยันมาตั้งแต่ยังเล็ก ช่วยเหลือแม่จนไม่ได้เรียนหนังสือ ป้าแสงดาช่วยยายและแม่ย้อมผ้าโดยสังเกตและจดจำวิธีการย้อมผ้าสีและการทอผ้าจากยายและแม่ ป้าแสงดาจดจำว่าต้นไม้ชนิดใดให้สีอะไร เช่น ต้นครามให้สีฟ้า เปลือกสมอให้สีเขียว

5 ต่อมาเมื่อป้าแสงดาโตขึ้นและแต่งงานกับนายดาบมาลัยก็ได้ช่วยสามีทำมาหากินโดยเปิดร้านขายของในหมู่บ้านและทอผ้าขึ้นใช้เอง ป้าแสงดาสนใจในการทอผ้ามากอีกทั้งยังชักชวนเพื่อน ๆ ให้มาทอผ้ากันในตอนกลางคืนหลังจากว่างงานแล้ว ต่อมาป้าแสงดาจึงรวบรวมเงินที่เก็บไว้ซื้อบ้านและที่ดินแล้วตั้งชื่อว่า บ้านไร่ไผ่งาม แม้ป้าแสงดาเป็นชาวชนบทไม่ได้เรียนหนังสือ แต่ก็เป็นคนที่ไม่รู้ สนใจ และพยายามศึกษาด้วยตนเอง ทั้งยังอ่านหนังสือคำวขอ ซึ่งเป็นหนังสือคำกลอนของภาคเหนือได้ด้วย

10 หลังจากที่มีถึงแก่กรรม ป้าแสงดาจึงเริ่มทอผ้าอย่างจริงจัง โดยชวนเพื่อนบ้านปลูกฝ้ายพื้นเมืองและนำมาทอในหมู่บ้าน สร้างโรงเก็บสมุนไพรย้อมผ้า โรงย้อม โรงต้มฝ้าย หาพันธุ์ไม้ที่ให้สีต่าง ๆ มาปลูกในบริเวณบ้าน บ้านไร่ไผ่งามได้กลายเป็นโรงทอผ้า ชาวบ้านที่ว่างจากงานทำนาและจะมาช่วยกันทำงานและมีรายได้จากการทอผ้าไปใช้จ่ายในครอบครัว

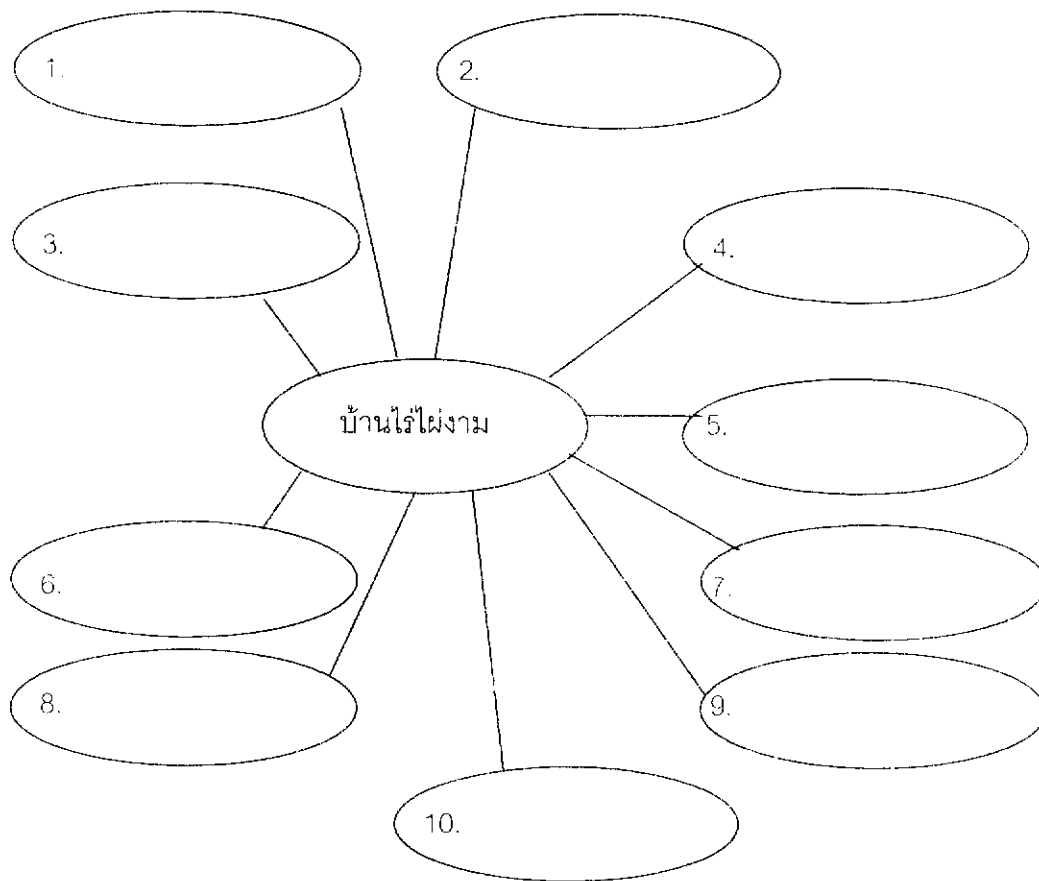
15 ทุกคนรักป้าแสงดาเพราะป้าแสงดามีอัธยาศัยดี พุดจาไพเราะ อ่อนหวาน มีเมตตา ชาวเขาและชาวบ้านจะนำเปลือกไม้ที่ใช้ย้อมผ้ามาขายให้ป้าแสงดาเป็นการเพิ่มรายได้อีกทางหนึ่ง

 ป้าแสงดามักทดลองย้อมผ้าสีฝ้ายด้วยตนเองซึ่งมีวิธีการหลายอย่าง ป้าแสงดาใช้ความงามของธรรมชาติมาคิดและประดิษฐ์ลวดลายผ้า อีกทั้งยังนำลายผ้าที่แม่และยายสอนกับลายผ้าของเพื่อนบ้านมาดัดแปลงเป็นลายผ้าใหม่ที่มีสีสวยงามแปลกตา ป้าแสงดาไม่ใช้สีเคมีย้อมผ้าเพราะจะทำให้ดินและน้ำเสีย

20 บ้านไร่ไผ่งามจึงเป็นสถานที่รักษามรดกทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับการทอผ้าพื้นบ้านและยังเป็นสถานที่อนุรักษ์ธรรมชาติอีกด้วย ในที่สุดป้าแสงดาได้รับการยกย่องให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะด้านการทอผ้า เพราะมีผลงานอนุรักษ์มรดกไทยในฐานะผู้ผลิต โดยยึดวิธีทอผ้าแบบโบราณ ผ้าของป้าแสงดามีคุณค่าด้านความงาม เพราะทอผ้าด้วยใจที่เห็นคุณค่าแห่งศิลปะ แม้ว่าป้าแสงดา บัณฑิต จะไม่มีชีวิตแล้ว แต่ผลงานของท่านยังได้รับการยกย่องอยู่ตลอดไป

25

1. นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องและเรียงลำดับเหตุการณ์ลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย
รูปแบบมุมจากข้อความที่กำหนดให้

1. ป้าแสงดาได้รับการยกย่องให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะด้านการทอผ้า
2. ป้าแสงดาชวนเพื่อน ๆ มาทอผ้าในตอนกลางคืนหลังจากว่างงาน
3. ป้าแสงดาไม่ใช้สีเคมีย้อมผ้าเพราะจะทำให้ดินและน้ำเสีย
4. ป้าแสงดาช่วยเหลือแม่และยายย้อมผ้าจนไม่ได้เรียนหนังสือ
5. บ้านไร่ไผ่งามจึงเป็นสถานที่รักษามรดกทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับการทอผ้าพื้นบ้านและ
ยังเป็นสถานที่อนุรักษ์ธรรมชาติอีกด้วย
6. ป้าแสงดากับนายดาบมาลัย แล้วเปิดร้านขายของในหมู่บ้านและทอผ้าใช้เอง
7. ป้าแสงดาทดลองย้อมสีฝ้ายด้วยตนเอง
8. ทุกคนรักป้าแสงดา เพราะป้าแสงดามีอัธยาศัยดี
9. เมื่อสามีถึงแก่กรรมแล้ว ป้าแสงดาเริ่มทอผ้าอย่างจริงจังจนบ้านไร่ไผ่งามกลายเป็น
โรงงานทอผ้า
10. ป้าแสงดาเรียนรู้วิธีการทอผ้าจากแม่และยาย

แบบฝึกหัด

2. จงตอบคำถามต่อไปนี้ตามความเข้าใจของนักเรียน

1. ข้อใดคือลักษณะของป่าแสงดา
 - ก. ป่าแสงดาได้รับการศึกษามาเป็นอย่างดี
 - ข. ป่าแสงดาใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มาปรับปรุงการทอดผ้าเสมอ
 - ค. ป่าแสงดาใช้สีเคมีจากญี่ปุ่นมาย้อมผ้าเสมอ
 - ง. ป่าแสงดาเป็นคนที่อหังการดี พุดจาไพเราะเสมอ

2. ข้อใดไม่ใช่สิ่งที่ได้จากธรรมชาติ

ก. มะเกลือ ให้สีดำ	ข. ต้นคราม ให้สีฟ้า
ค. แก่นมะนาว ให้สีน้ำตาล	ง. เปลือกส้มให้สีเขียว

3. สิ่งใดที่ทำให้เส้นด้านแข็งและทอดได้

ก. น้ำข้าว	ข. น้ำปูน
ค. น้ำมะกรูด	ง. น้ำขี้เถ้า

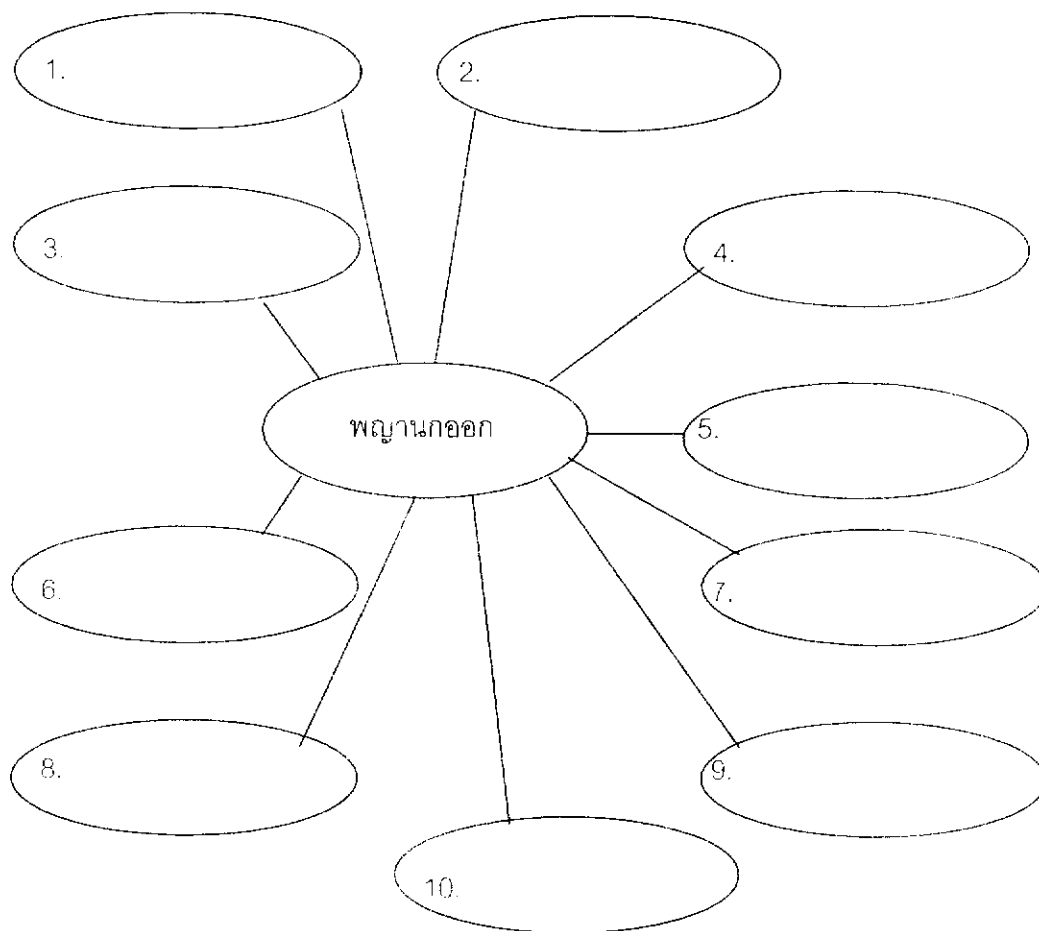
4. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องบ้านไร่ไผ่งาม นักเรียนมีข้อคิดอย่างไร
 - ก. ป่าแสงดายึดมั่นในวัฒนธรรมประเพณีไทย
 - ข. ป่าแสงดาเป็นตัวอย่างที่ดีในการนำสมุนไพรมาใช้
 - ค. ป่าแสงดาเป็นนักอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - ง. ถูกทุกข้อ

6. พญานกออก

(การเรียงลำดับเหตุการณ์)

- 1 เรื่องพญานกออก เป็นนิทานที่เขียนโดยพระสารประเสริฐ ใช้นามปากกาว่า
นาคะประทีป ซึ่งมีใจความโดยย่อดังนี้
- ในเมืองพารณสีมีเหี่ยวตัวหนึ่งอาศัยอยู่ทางทิศทักษิณ ไปเกี่ยวนางเหี่ยวซึ่งอยู่ทางทิศ
ประจิม นางเหี่ยวเมื่อทราบว่าเหี่ยวยังไม่มีเพื่อนก็เตือนให้ไปหามิตรให้ได้ก่อนมีภรรยา
5 โดยแนะนำให้ไปผูกไมตรีกับพญานกออกซึ่งอยู่ทางทิศบูรพา ราชสีห์อยู่ทิศอุดร และเต่าซึ่งอยู่
กลางหนอง เมื่อเหี่ยวไปผูกไมตรีกับสัตว์ทั้งสามได้แล้วจึงกลับมาอยู่กับนางเหี่ยว เมื่อนาง
เหี่ยวต้องแก่งจวนกันมาทำรังบนต้นกระทุ่มในเกาะใกล้หนองน้ำจนมีลูกด้วยกัน 2 ตัว
- มีชาวชนบทพวกหนึ่งไปเที่ยวหาของป่าแล้วเข้ามาอาศัยอยู่ได้ต้นกระทุ่ม ครั้นเวลาค่ำ
ก็ลุมไฟไต้ยุงและธูป ลูกเหี่ยวถูกควันไฟรมก็ร้องขึ้น คนเหล่านั้นเมื่อรู้ว่ามันอยู่บนต้นไม้ก็
10 พยายามจุดไฟเพราะอยากได้นก นางเหี่ยวจึงบอกพ่อเหี่ยวให้ไปตามเพื่อนมาช่วย เหี่ยว
ก็ไปบอกพญานกออกมาช่วย พญานกออกใช้ปีกชุบน้ำและเอาปากอมน้ำมาสลัดไต้คบไฟจน
ไฟดับ เมื่อคนจุดไฟลงต่อไปอีกพญานกออกก็เพียรเอาน้ำมาดับอยู่จนถึงเที่ยงคืนด้วยความ
ลำบาก
- นางเหี่ยวจึงบอกให้เหี่ยวไปบอกเต่ามาช่วยบ้าง เต่าก็มาช่วยโดยอมโคลนและ
15 คาบผักน้ำโปรดไฟ ทำเช่นนี้อยู่หลายครั้งจนสว่าง นางเหี่ยวจึงให้เหี่ยวไปขอร้องราชสีห์มา
ช่วย เพราะหากสว่างแล้วคนพวกนั้นจะทำร้ายลูกนกได้ง่ายขึ้น เมื่อราชสีห์ทราบก็มาช่วย
คนที่คิดจะจับนกเมื่อเห็นราชสีห์ก็พากันหนีไป

1. นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องและเรียงลำดับเหตุการณ์ลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย
รูปแมงมุมจากข้อความที่กำหนดให้

1. นางเหยี่ยวให้เหยี่ยวไปหามิตรสหายก่อนมีภรรยา
2. ไม่ไกลหมู่บ้านนักมีหนองอยู่แห่งหนึ่ง เป็นที่อยู่ของของเหยี่ยว พญานกออก เต่า
ราชสีห์
3. นางเหยี่ยวแนะว่าพญานกออกอยู่ทิศบูรพา ราชสีห์อยู่ทิศอุดร เต่าอยู่กลางหนอง
4. เหยี่ยวทั้งสองมีลูกด้วยกันสองตัว
5. เหยี่ยวไปเกี้ยวนางเหยี่ยวให้เป็นภรรยา
6. ลูกเหยี่ยวร้องเพราะถูกควั่นไฟ
7. ชาวชนบทเข้าไปอาศัยอยู่ใต้ต้นกระทุ่มแล้วสูมไฟไต้ยุงและรื้อน
8. ชาวชนบทเห็นราชสีห์ก็รีบหนีไป
9. พญานกออก เต่า ช่วยกันดับไฟ
10. เหยี่ยวขอความช่วยเหลือจากพญานกออก เต่า และราชสีห์

7. เยื่อใยไมตรี

(บอกใจความสำคัญ)

ครอบครัวเล็ก ๆ ครอบครัวหนึ่งมีย่า แม่ และหลานชายชื่อออม พ่อของออมเสียชีวิตตั้งแต่ยังเล็กมาก ออมช่วยแม่ทำงานบ้าน เช่น ล้างชาม ได้ตามลำพังอย่างสะอาดเรียบร้อย

ย่าของออมทำขนมอร่อยจนลือชื่อ มีคนมาสั่งขนมไทยชนิดต่าง ๆ อยู่เนือง ๆ โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลนักขัตฤกษ์ย่าจะมีความสุขมาก สำหรับแม่จะนั่งอยู่กับจักรเย็บผ้าคันเดิมที่ออมเห็นจนจินตนาแม่ใช้วิชาที่แม่ถนัดเลี้ยงครอบครัว โดยมีรายได้อีกส่วนหนึ่งจากเงินบำนาญของพ่อ แม่รับงานมาทำที่บ้านและดูบ้านได้อย่างไม่บกพร่อง

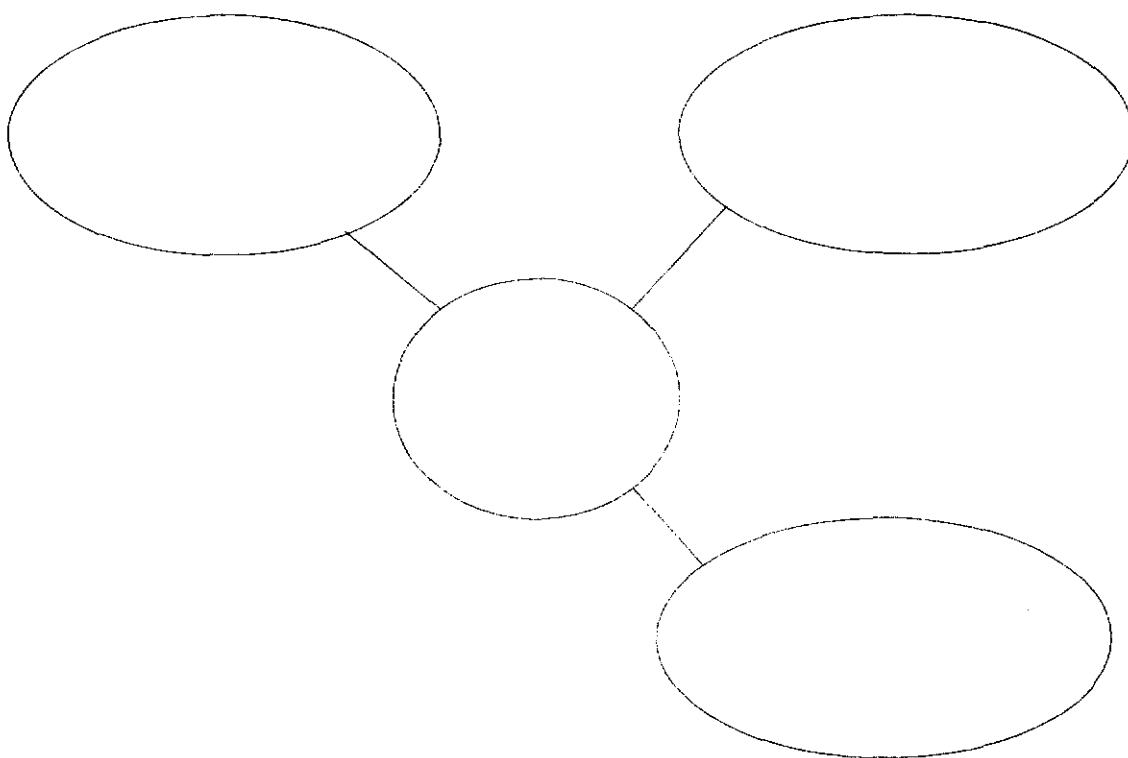
ออมเป็นเด็กดี รู้จักช่วยทำงานบ้าน มีน้ำใจ และมีความรับผิดชอบ ถ้ามีการบ้านออมจะทำการบ้านบ้างตอนมีเวลาว่างที่โรงเรียน ตอนเช้าก่อนไปโรงเรียนออมช่วยนำขนมไปส่งที่บ้านของคนที่สั่งขนมตามที่แม่เขียนแผนที่ส่งเชปไว้ให้

คนที่สั่งขนมมีลูกชายชื่อนนท์ เรียนที่โรงเรียนเดียวกับออม แม่ของนนท์ชวนอมนั่งรถไปโรงเรียนด้วยกันทุกเช้า โดยพ่อของนนท์เป็นคนขับ ตอนกลับบ้านแม่ของนนท์ฝากนนท์ขึ้นรถประจำทางกลับบ้านพร้อมกับออม

เย็นวันหนึ่ง เมื่อออมพานนท์ไปส่งที่บ้าน แม่ของนนท์และนนท์ขอเดินไปกับออมที่บ้านด้วย แม่ของนนท์ชมแม่ของออมว่าปักผ้าได้สวยงามดีมากและตั้งใจจะเป็นลูกค้าตัดเสื้อหลังจากที่เป็นลูกค้าขนมของย่าแล้ว และแม่ของนนท์ขออนุญาตให้นนท์มาหาออมที่บ้านบ้าง

ออมชมว่าครอบครัวของนนท์ใจดี ชวนออมไปโรงเรียนด้วย แม่ของออมบอกว่าให้ไปโรงเรียนพร้อมเขาได้ แล้วตอนเย็นออมก็พานนท์กลับบ้าน ถ้าเรามีโอกาสช่วยเหลือผู้อื่นได้ก็ควรทำ ตามที่โบราณกล่าวไว้ว่า “น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า” และแม่ภูมิใจที่ออมเป็นเด็กดี

1. จงอ่านเนื้อเรื่องและช่วยกันอภิปรายเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง พร้อมทั้งเขียนแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมเพื่อแสดงความสัมพันธ์กันโดยเลือกใจความสำคัญจากที่กำหนดให้ลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม (นักเรียนสามารถต่อเติมมาจากรูปแมงมุมที่กำหนดให้ก็ได้)

ใจความสำคัญของเรื่องคือข้อใด

- ก. เด็กดีมีความรับผิดชอบ
- ข. การพึ่งพาอาศัยและมีน้ำใจต่อกัน
- ค. เยื่อใยไมตรี

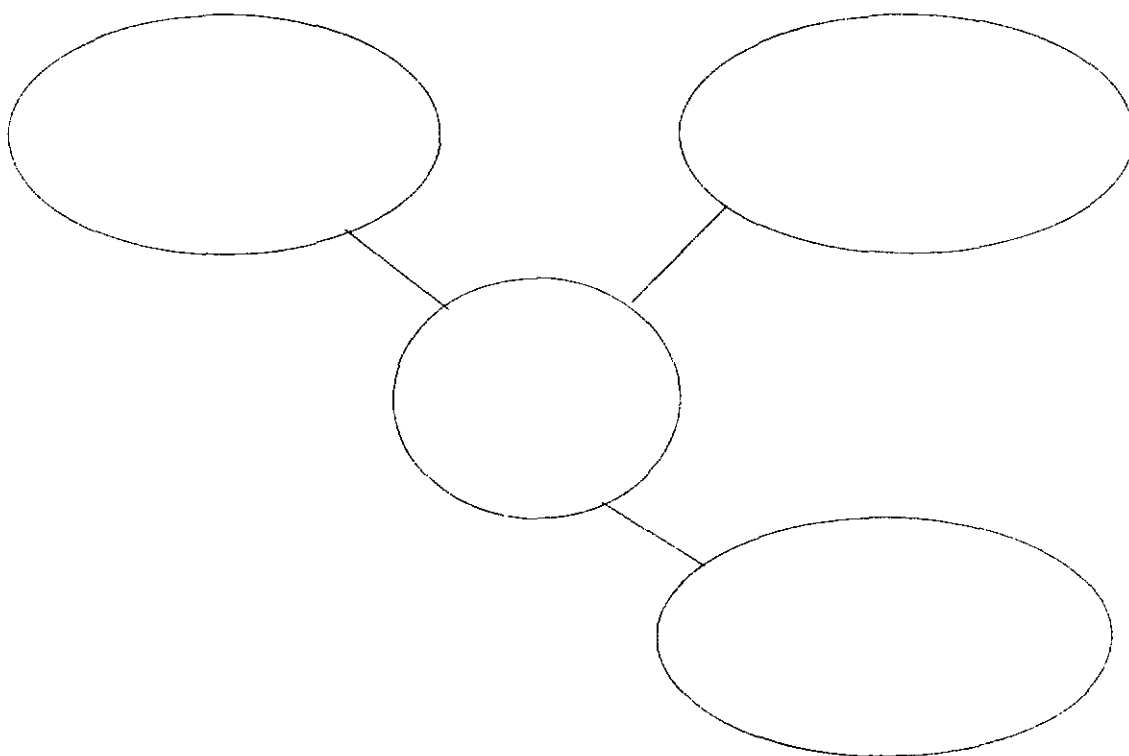
8. หน้าทีเริ่มจากตน

(บอกใจความสำคัญ)

คนทุกคนเกิดมามีคุณค่า ควรรู้จักหน้าที่ของตนเอง ทำตนให้เป็นประโยชน์ เริ่มจากตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เพื่อเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ ฝึกฝนตนให้รู้จักกล้ำหาญ อดทน รับผิดชอบต่อและแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ เมื่อรับผิดชอบตนเองได้แล้วก็ควรดูแลเอาใจใส่ช่วยเหลือแบ่งเบาภาระของครอบครัว สร้างชื่อเสียงให้แก่วงศ์ตระกูล ซึ่งถือเป็นหน้าที่ในบ้าน จากนั้นก็เป็นการทำหน้าที่เพื่อสังคม โดยทำตนให้เป็นประโยชน์ เคารพกฎกติกา และสัจธรรมอันสาคัญในสังคม หน้าที่สุดท้ายก็คือ หน้าที่ต่อประเทศชาติ ได้แก่ การมีความรักชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ยึดมั่นในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย เพื่อนำประเทศไทยไปสู่ ความเจริญรุ่งเรือง

ทั้งหมดนี้เริ่มจากการรู้จักหน้าที่ของตน แล้วขยายสู่สังคมภายนอกจนถึงระดับประเทศชาติ

1. จงอ่านเนื้อเรื่องและช่วยกันอภิปรายเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง พร้อมทั้งเขียนแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมเพื่อแสดงความสัมพันธ์กันโดยเลือกใจความสำคัญจากที่กำหนดให้ลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม (นักเรียนสามารถต่อเติมมาจากรูปแมงมุมที่กำหนดให้ไว้ได้)

ใจความสำคัญของเรื่องคือข้อใด

ก. หน้าี่เริ่มจากตน

ข. ความอดทน

ค. ความรับผิดชอบ

9. เราก็ค้น เขาก็ค้น

(บอกใจความสำคัญ)

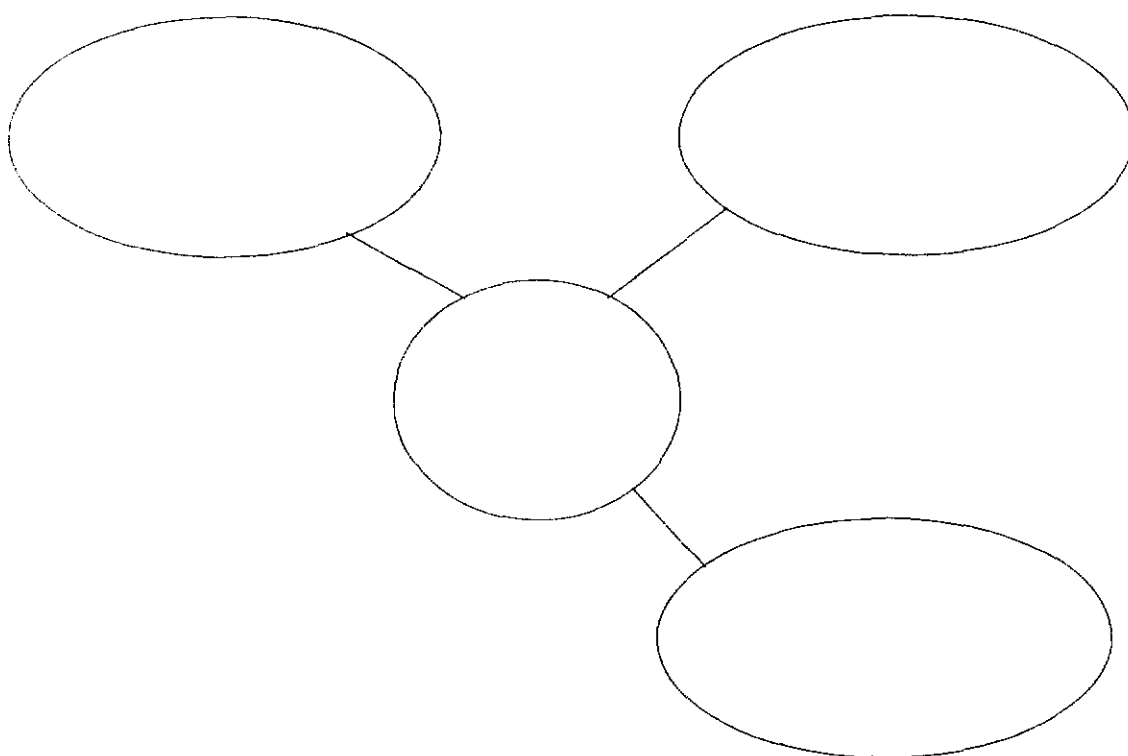
การทำงานร่วมกัน บางคนอาจคิดว่า ความคิดของตนเองดีที่สุด การกระทำของตนเองถูกต้อง และบางคนอาจจะคิดว่าความคิดเห็นหรือการกระทำของคนอื่นใช้ไม่ได้ ความคิดเช่นนี้ทำให้หลงตัวเอง และดูถูกผู้อื่นความจริงแล้วความคิดเห็นที่แตกต่างจะทำให้ข้อคิดนั้นได้รับการกลั่นกรอง พิจารณา อย่างรอบครอบมากขึ้น ความคิดเห็นที่ดีย่อมเกิดจากเหตุผลอันชอบธรรมของส่วนรวม ซึ่งจะได้รับการ ยอมรับและนำไปปฏิบัติตามมากกว่าความคิดเห็นที่เกิดจากการดีอีร์น หรือตั้งต้นของเสียงส่วนน้อย

ในการทำงานร่วมกัน สิ่งที่เกิดขึ้นเสมอก็คือความคิดเห็นหรือการกระทำของคนแต่ละคนย่อม ไม่เหมือนกัน ทั้งนี้เพราะแต่ละคนมีความคิดเห็นตามแต่ความรู้ ประสบการณ์ และเหตุผลของเขา สิ่ง ที่จะช่วยให้ปัญหาทั้งหลายยุติลงได้ก็คือการให้ความรักและเห็นคุณค่าของกันและกัน การรับฟังความ คิดเห็นอย่างมีเหตุผล ใช้หลักการ กฎเกณฑ์ หรือเหตุผล ที่เป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย

สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุขนั้นเกิดขึ้นได้เพราะเคารพกฎเกณฑ์ กฎหมาย เช่น อยู่ในบ้าน ทำตามข้อตกลงของครอบครัว อยู่ในชั้นเรียนทำตามข้อตกลงของห้องเรียน อยู่ในบ้านเมืองใดก็เคารพ และปฏิบัติตามกฎหมายของบ้านเมืองนั้น ข้อตกลงกฎเกณฑ์ หรือกฎหมายนี้ มาจากการตกลง ร่วมกันอย่างมีเหตุผลของสมาชิกส่วนใหญ่ในสังคม ผู้อยู่ในสังคมจึงควรปฏิบัติตามเพื่อความสงบสุข และความเป็นระเบียบเรียบร้อย

สังคมประชาธิปไตยเป็นสังคมที่เห็นคุณค่าของมนุษย์ รู้จักสิทธิ รู้หน้าที่ รู้จักรับผิดชอบ มี เหตุผล เคารพกฎเกณฑ์และความคิดเห็นของผู้อื่น เคารพในเสียงข้างมากที่มีเหตุผล คนที่มีความ เป็นประชาธิปไตยย่อมรักสันติ ใช้ปัญญาแก้ปัญหาปรึกษาหารือกัน ตลอดจนประนีประนอมและเห็น คุณค่าซึ่งกันและกัน

1. จงอ่านเนื้อเรื่องและช่วยกันอภิปรายเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง พร้อมทั้งเขียนแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมเพื่อแสดงความสัมพันธ์กันโดยเลือกใจความสำคัญจากที่กำหนดให้ลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม (นักเรียนสามารถต่อเติมจากกรุปแมงมุมที่กำหนดให้ไว้ได้)

ใจความสำคัญของเรื่องคือข้อใด

- ก. การอยู่ร่วมกันในระบอบประชาธิปไตย
- ข. เราก็คนเขาก็คน
- ค. ใช้สติปัญญาในการแก้ปัญหา

10. ชีวิตยุคใหม่

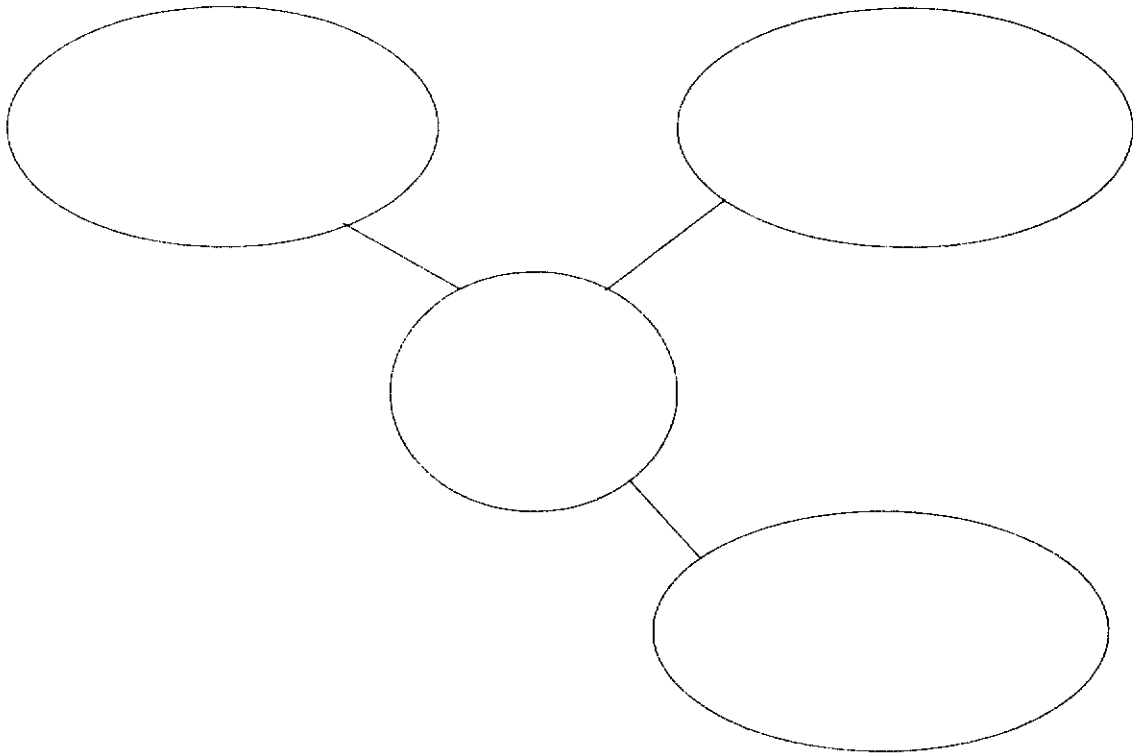
(บอกใจความสำคัญ)

ธนาตื่นนอนแต่เช้า เมื่อทำธุระส่วนตัวเสร็จก็ลงมาช่วยแม่ทำงานบ้าน พ่อและแม่ของธนาต้องการทุนเวลาและทุนแรงในการทำงานจึงซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าหลายอย่างมาใช้ เช่น หม้อหุงข้าวไฟฟ้า กระทะไฟฟ้า เต้าไฟฟ้า ฯลฯ ในวันหยุด ธนาช่วยแม่ซักผ้าด้วยเครื่องซักผ้าไฟฟ้า โดยแยกประเภทของผ้าที่ซักด้วยมือและซักด้วยเครื่องอย่างเหมาะสม ระหว่างที่ใช้เครื่องซักผ้าอยู่นั้น ธนาจะใช้เครื่องดูดฝุ่นทำความสะอาดบ้านจนเสร็จภายในเวลาไม่นาน เครื่องใช้ไฟฟ้าแม้จะมีราคาแพงและทำให้เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น แต่ก็ช่วยประหยัดเวลาและแรงงานได้มาก ผู้ใช้จะต้องศึกษาวิธีใช้ให้ถูกต้อง หมั่นตรวจตราดูแลมิให้ชำรุด จะได้ไม่เกิดอันตรายแก่ผู้ใช้เอง

ธนาได้ดูรายการสารคดีจากโทรทัศน์ซึ่งกล่าวถึงการทำงานในสมัยก่อนที่ใช้เพียงแรงงานของคนและสัตว์ ต่อมามนุษย์รู้จักคิดค้นประดิษฐ์สิ่งของที่ช่วยทุ่นแรง เช่น การทำหมอน้ำซึมที่มีรูพรุนบรรจุน้ำแล้วนำไปฝังดินใต้โคนต้นไม้ ให้น้ำในหม้อซึมออกมาจนทำให้ดินรอบ ๆ ต้นไม้ชุ่มชื้น การทำแก๊สจากมูลสัตว์ต่าง ๆ เช่น มูลสุกรมากักในหลุม ต่อท่อนำแก๊สจากหลุมหมักไปใช้ได้ ส่วนในโรงงานอุตสาหกรรมสมัยใหม่มีการนำความรู้ทางคอมพิวเตอร์มาใช้กับเครื่องจักรกล เพื่อช่วยในการเพิ่มจำนวนและคุณภาพของผลผลิตทั้งยังสะดวกมากขึ้นด้วย

พ่อและแม่พาธนาไปซื้อของที่ห้างสรรพสินค้า แม่ให้พ่อจอดรถที่ธนาคารเพื่อเบิกเงิน แม้เป็นวันหยุดก็มีเครื่องเบิกเงินอัตโนมัติให้บริการให้แก่ลูกค้า โดยการใส่บัตรที่ธนาคารออกให้สอดเข้าไปในเครื่องเบิกเงินอัตโนมัติ แล้วกดหมายเลขรหัสและจำนวนเงินที่ต้องการ ภายใน 2-3 นาที เครื่องเบิกเงินจะให้เงินตามที่ลูกค้าต้องการพร้อมกับคืนบัตรที่ธนาคารออกให้ด้วย ที่ห้างสรรพสินค้าอันกว้างใหญ่มีการแบ่งเนื้อที่เป็นส่วน ๆ ขายสินค้าเป็นแผนกต่าง ๆ แต่ละแผนกจะมีเครื่องคิดเลขขนาดใหญ่ทำให้คำนวณราคาสินค้าไม่ผิดพลาด

1. จงอ่านเนื้อเรื่องและช่วยกันอภิปรายเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง พร้อมทั้งเขียนแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมเพื่อแสดงความสัมพันธ์กันโดยเลือกใจความสำคัญจากที่กำหนดให้ลงในแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุม (นักเรียนสามารถต่อเติมจากรูปแมงมุมที่กำหนดให้ไว้ได้)

ใจความสำคัญของเรื่องคือข้อใด

ก. วิทยาศาสตร์พัฒนาชีวิต

ข. ชีวิตยุคใหม่

ค. ชีวิตกับเทคโนโลยี

ตาราง 5 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลอง
ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย
รูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

คนที่	คะแนนทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ		ผลต่างของคะแนน	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	D ²
1	9	28	19	361
2	10	28	18	324
3	9	29	20	400
4	9	29	20	400
5	10	28	18	324
6	8	28	20	400
7	9	28	19	361
8	11	29	18	324
9	12	27	15	225
10	13	29	16	256
รวม	100	283	183	3375

ตาราง 6 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย
รูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

คนที่	คะแนนทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ		ผลต่างของคะแนน	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	D ²
1	11	12	1	1
2	9	8	-1	1
3	11	13	2	4
4	10	8	-2	4
5	8	8	0	0
6	8	9	1	1
7	9	9	-1	0
8	10	9	0	1
9	10	10	0	0
10	7	7	0	0
รวม	93	93	0	12

ตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลอง
ที่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุม
ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ และกลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคการสอนโดย
การสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

คนที่	กลุ่มทดลอง			คนที่	กลุ่มควบคุม		
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง		ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง
1	9	28	19	1	11	12	1
2	10	28	18	2	9	8	-1
3	9	29	20	3	11	13	2
4	9	29	20	4	10	8	-2
5	10	28	18	5	8	8	0
6	8	28	20	6	8	9	1
7	9	28	19	7	9	9	-1
8	11	29	18	8	10	9	0
9	12	27	15	9	10	10	0
10	13	29	16	10	7	7	0
รวม	100	283	183	รวม	93	93	0

ตาราง 8 แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทย
เพื่อความเข้าใจ จำนวน 30 ข้อ

ข้อที่	ค่าความ ยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก เป็นรายข้อ (r)	ข้อที่	ค่าความ ยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก เป็นรายข้อ (r)
1	.75	.50	16	.50	.25
2	.80	.25	17	.75	.25
3	.63	.23	18	.44	.38
4	.44	.38	19	.63	.50
5	.63	.25	20	.75	.25
6	.44	.38	21	.50	.88
7	.63	.75	22	.69	.63
8	.50	.50	23	.75	.50
9	.75	.25	24	.50	.50
10	.50	.50	25	.44	.38
11	.44	.38	26	.75	.25
12	.44	.38	27	.50	.50
13	.63	.25	28	.38	.25
14	.75	.50	29	.44	.38
15	.50	.88	30	.75	.25

ตาราง 9 แสดงวัน และเวลาในการทดลองของกลุ่มทดลอง

ลำดับที่	ครั้งที่	วัน เดือน ปี				เวลา
1	1	วันจันทร์ที่	4	กรกฎาคม	2548	15.00-15.50
	2	วันอังคารที่	5	กรกฎาคม	2548	15.00-15.50
	3	วันพฤหัสบดีที่	7	กรกฎาคม	2548	15.00-15.50
2	4	วันจันทร์ที่	11	กรกฎาคม	2548	15.00-15.50
	5	วันอังคารที่	12	กรกฎาคม	2548	15.00-15.50
	6	วันพฤหัสบดีที่	14	กรกฎาคม	2548	15.00-15.50
3	7	วันจันทร์ที่	18	กรกฎาคม	2548	15.00-15.50
	8	วันอังคารที่	19	กรกฎาคม	2548	15.00-15.50
	9	วันพุธที่	20	กรกฎาคม	2548	15.00-15.50
4	10	วันจันทร์ที่	25	กรกฎาคม	2548	15.00-15.50
	11	วันอังคารที่	26	กรกฎาคม	2548	15.00-15.50
	12	วันพฤหัสบดีที่	28	กรกฎาคม	2548	15.00-15.50

หมายเหตุ : วันพฤหัสบดีที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 ตรงกับวันหยุดราชการ ผู้วิจัยได้สอนทดแทน
ในวันพุธที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2548

ภาคผนวก ค

1. จดหมายขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
2. จดหมายขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731

ที่ ศร 0519.12/4768

วันที่ ๑๑ มิถุนายน 2548

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวสุประวีณ์ ทัญธร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควมคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหมอนุสรณ์)” โดยมี อาจารย์พาสณา จุลรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์เวณิ กรทอง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ และโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควมคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวสุประวีณ์ ทัญธร และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จิระเชษฐกุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ 4767

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

29 มิถุนายน 2548

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหมอนุสรณ์)

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ และโปรแกรม

เนื่องด้วย นางสาวสุประวีณ์ ทัดภูธร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควงกับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหมอนุสรณ์)” โดยมี อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์เอี่ยมพร มีภูเพ็ญ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควงกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ และแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวสุประวีณ์ ทัดภูธร และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเศรษฐกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-5333494 มือถือ 0696243529

ที่ ศธ 0519.12/5516

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๖ กรกฎาคม 2548

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนพรพระร่วงประสิทธิ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ

เนื่องด้วย นางสาวสุประวีณ์ ทัดภูธร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแบบมุมควบลูกกับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหมอนุสรณ์)” โดยมี อาจารย์พาสณา จุลรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ ในระหว่างเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2548

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวสุประวีณ์ ทัดภูธร ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเชษฐกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-5333494

ที่ ศธ 0519.12/4776

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๑ มิถุนายน 2548

เรื่อง ขออนุญาตวิเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหมอนุสรณ์)

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ และโปรแกรม

เนื่องด้วย นางสาวสุประวีณ์ ทัดภูธร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหมอนุสรณ์)” โดยมี อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่เพื่อจัดโปรแกรมการใช้เทคนิคการสอนโดยการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายรูปแมงมุมควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 คน และทำแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ ในระหว่างเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2548

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตวิเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวสุประวีณ์ ทัดภูธร ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-5333494 มือถือ 0696243529

ประวัติผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ สกุล	นางสาวสุประวีณ์ ทัดภูธร
วันเดือนปี เกิด	28 เมษายน พ.ศ. 2518
สถานที่เกิด	จังหวัดร้อยเอ็ด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	60 หมู่ 1 สุขาภิบาล 5 แขวงออเงิน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร 10220 โทรศัพท์. 02-5333494
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนออเงิน (อ่อน-เหม อนุสรณ์) เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร 10220 โทรศัพท์. 02-5333494
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2530	ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านแคน(วันครู 2503) อำเภออาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด
พ.ศ. 2536	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอาจสามารถวิทยา อำเภออาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด
พ.ศ. 2542	ครุศาสตรบัณฑิต (คอมพิวเตอรศึกษา) สถาบันราชภัฏราชชนครินทร์ จังหวัด ฉะเชิงเทรา
พ.ศ. 2548	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ